Helen
Mittermeyer
Loveswept
Destin împlinit
EDITURA MIRON

HELEN MITTERMEYER

DESTIN ÎMPLINIT

Editura: MIRON

CAPITOLUL 1

El văzu mai întâi părul ondulat, şi clipi.

De un roşu-auriu şi mătăsos, nu se potrivea deloc cu agrafa care îl fixa în spatele capului. Nu-i putea vedea faţa. Nu încă.

Cullen Hughson Dempsey era epuizat şi deosebea cu greu noaptea de zi. N-ar fi fost deloc imposibil să aibă vedenii. Cum putea fi atât de sigur că a văzut o buclă de păr roşu-auriu? Clipi din nou. Era tot acolo şi se apropia de el.

Îşi mişcă de câteva ori umerii şi îşi frecă ceafa pentru a îndepărta oboseala.

Căscând, privi din nou părul ondulat ce se legăna înainte şi înapoi în timp ce, ţinându-şi capul în jos, ştergea cu o cârpă udă podeaua. Trebuie să fie o femeie, se gândi el. Soarta, oricât ar fi fost de crudă, n-ar fi putut dărui unui bărbat asemenea şuviţe minunate de păr. Şi era chiar o femeie tânără, judecând după pielea netedă şi catifelată a obrazului. De ce ar spăla o femeie tânără podeaua, în timpul nopţii? Vremurile erau aspre, dar…

Singura dată când mişcările ei hipnotice se modificară fu atunci când înmuie cârpa, cufundând-o şi scoţând-o dintr-o apă cu detergent, după care îşi continuă

ritualul înainte şi înapoi. Spălând cu mişcări regulate podeaua din faţa lui.

Cullen respiră adânc, înăbuşindu-şi încă un căscat. Fără să-şi dea seama, se întrebă în gând de ce femeia nu folosea o perie specială pentru spălat pe jos. I-ar fi fost mult mai uşor, dar poate că era prea scumpă?

Lunga călătorie din Peninsula Kamceatka-URSS, la San José-California, apoi la noua lui bază de lucru din Seattle-Washington, îl epuizase. Trecuse doar o săptămână de când se stabilise în noile birouri, când fusese nevoit să facă acea călătorie de trei săptămâni în Uniunea Sovietică, apoi se întorsese pentru a-şi închide birourile din San José. *Dempsey Fisheries Inc* era acum situată într-o clădire, având forma unui cub de gheaţă, ce dădea spre Pike's Market şi spre insula Puget Sound. Îi plăcea priveliştea, oraşul, oamenii… şi îi plăceau buclele roşii-aurii. Cullen nu obişnuia să lucreze după miezul nopţii. Filosofia lui era să muncească din greu, dar raţional. Iar distracţia ocupa în viaţa lui un loc la fel de important. O astfel de filosofie îi adusese succes pe plan financiar, iar acum putea încheia contracte internaţionale… cum ar fi cel cu ruşii, care îi vor comercializa peştele. Lucrurile aveau un mers ascendent, în acest mers fiind inclusă şi decizia de a se muta la Seattle. Numai că această mutare crease unele probleme, câteva dosare pierdute, câteva scrisori formale, la care fusese nevoit să răspundă, câţiva angajaţi supăraţi, care trebuiseră să fie calmaţi… Aşa că, în această seară rămăsese să lucreze până mai târziu.

Zgomotul de pe coridor îl scosese afară din birou şi atunci zărise şuviţele lucioase şi ondulate. Acum nu dorea să plece înainte de a zări şi chipul. Îşi înăbuşi încă un căscat şi se propti cu umărul de tocul uşii.

Mişcările ei lente şi ritmice o apropiară de el.

Cullen nu-şi putea lua ochii de la buclele de păr roşu. Un păr atât de frumos nu întâlneai de obicei la cei care

spălau duşumelele. Majoritatea celor ce făceau această treabă erau bărbaţi, iar puţinele femei erau trecute de vârsta mijlocie. Când femeia îşi ridică un braţ pentru a-şi şterge transpiraţia de pe faţă cu mâneca, îl văzu. Speriată, se dădu înapoi, strângând cârpa cu amândouă mâinile.

Surpriză, amestecată cu emoţie, se citea pe trăsăturile ei.

— Bună, spuse Cullen repede. N-am vrut să te sperii. Sunt Cullen Dempsey. Tocmai m-am mutat în această clădire. În mod normal nu lucrez până la ore atât de târzii. Dar a trebuit să fac ordine prin nişte dosare.

De ce îi explica aceste lucruri, se întrebă el, femeii frumoase din faţa lui, cu piele catifelată şi pete de funingine pe nas şi pe frunte? Poate pentru că văzuse că ea se speriase şi se întreba care era motivul.

— Oh. Cu inima bătându-i nebuneşte, Krystal Wynter privea bărbatul din faţa ei. Îl mai întâlnise vreodată? Nu. Nu-i era câtuşi de puţin familiar. Cu toate astea, îl examina din nou cu atenţie. Trebuia să fie sigură de acest lucru. Unul din avantajele muncii pe timp de noapte era solitudinea. Tânjea după ea. Acesta era motivul pentru care se apucase, fără să stea pe gânduri, de curăţenia birourilor.

Noaptea întâlnea foarte puţini oameni, iar cei pe care-i întâlnea îi erau complet necunoscuţi. Şi asta îi convenea de minune. Nu. Acest bărbat era o persoană nouă.

Şi era un tip care arăta extraordinar de bine. Aşa l-ar fi descris unele fete din echipa ei. Aceşti umeri laţi, picioare lungi şi coapse puternice erau specifice unui călăreţ, nu unui om de afaceri. Iar mâinile aspre, cu piele aproape bătătorită, nu se potriveau deloc cu acel costum albastru, de om de afaceri. Cine era acest bărbat?

— Continuaţi-vă treaba, domnule, spuse ea. Făcu un semn cu mâna spre biroul lui, sperând că el va pricepe

aluzia şi se va întoarce înăuntru. Voi termina aici în curând şi nu vă voi deranja.

La naiba, îşi spuse ea. El rămăsese nemişcat. Era înalt şi părea foarte hotărât. Avea ochii de un albastru-închis şi păr negru ca noaptea, ce era tuns scurt în creştet şi atingea puţin gulerul cămăşii la spate. Dacă l-ar fi văzut pe stradă pe acest bărbat atât de chipeş, ar fi jurat că-i hamal sau tăietor de lemne. Muşchii păreau să-i pocnească dedesubtul costumului. Era un adevărat Paul Bunyan. Poate, se gândi ea amuzată, îşi legase calul în garajul subteran, ţinând locul la doi dintre lucrători.

Cine şi-ar fi închipuit că epidemia de gripă va izbucni chiar în preajma Crăciunului? Şi că va începe să ningă? La Seattle întotdeauna ploua, nu era zăpada de două picioare! Niciodată. Cu toate acestea, acum aşa era. Cauciucurile tocite ale furgonetei ei alunecau aproape peste tot. În acea seară, preferând să nu rişte, îşi încărcase echipamentul de muncă într-un cărucior pe două roţi, pe care-l putea trage după ea şi pe care îl urcase în autobuz.

— Nu mă grăbesc, răspunse Cullen. Văzuse expresia de dezamăgire apărută pe faţa ei când el nu se întorsese numaidecât în birou. Poate că s-ar fi retras, dacă n-ar fi văzutt-o atât de nerăbdătoare să scape de el. Şi dacă persoana ei nu l-ar fi intrigat atât de mult. Aveai la ce te uita. Faţa ei avea formă de inimă, iar ochii, de un verde strălucitor ca smaraldul, uşor alungiţi la colţuri erau parcă prea mari pentru acea faţă. Ar fi putut poza ca model cu o astfel de faţă şi culoare a tenului.

Iar el putea pune pariu că şi corpul ei arăta la fel de bine. Deşi era îmbrăcată într-o salopetă lipsită de formă şi se sprijinea de mânerul măturii, era sigur că avea un corp subţire şi într-o formă excelentă. Ar fi putut crede foarte bine că era un manechin. Sau o actriţă. Sau un director de firmă. Chiar o antreprenoare… dacă avea suficientă minte pentru aşa ceva… dar, în schimb, ea nu făcea altceva decât

să mănânce şi să spele birourile. Ciudată alegere pentru o femeie tânără şi atrăgătoare, îşi spuse el. Simţea o dorinţă irezistibilă de a o vedea cum arată fără acea salopetă lipsită de orice formă. Numele tău? întrebă el.

— Al meu? Krystal nu-şi divulga numele sau adresa, sau numărul carnetului de asigurări sociale nimănui altcuiva, în afara potenţialilor clienţi, dacă putea evita acest lucru. Anonimatul era mult mai bun.

— Al tău, spuse el neperturbat.

— Sunt KT Wynter de la KT Office Cleaning. Ţin locul unuia dintre lucrătorii mei care are gripă. Ciudată vreme pentru Seattle, nu-i aşa? Nimeni nu se aştepta la zăpadă în acest Crăciun. De obicei plouă, nu avem zăpada înaltă de două picioare.

Vorbea bâlbâindu-se, împiedicându-se parcă de cuvinte ca de nişte bolovani aflaţi în calea ei. Asta i se întâmplase de când plecase din San Francisco, cu doi ani în urmă. Încerca să evite cât putea de mult contactul cu oamenii, dar când nu i reuşea se bâlbâia şi vorbea nesigur. Nimic nu o făcea să se simtă mai stânjenită decât întrebările. Cullen se îndreptă spre ea, observându-i paşii imperceptibili de retragere.

— Ai mult de lucru? Văzu cu câtă prudenţă îl priveşte ea, cum pare să cântărească fiecare cuvânt rostit de el, înainte de a-i răspunde.

— Oh, da, spuse ea. Voi mai avea de lucru câteva ore bune.

— Şi eu la fel. Anunţă-mă când termini şi te voi conduce până jos la garaj. Ea păru atât de şocată de propunerea lui, încât se întrebă ce fel de bărbaţi cunoscuse până atunci. Ceva, cineva, o făcuse neobişnuit de sperioasă.

— Nu-i nevoie, spuse ea. Mai am de făcut etajul cinci şi…

— Bine, o întrerupse el, hotărât să n-o lase să-i scape.

Îţi dau numărul meu şi mă poţi suna când eşti gata. Am destul de lucru. Nu încerca să-şi explice raţional de ce era atât de insistent faţă de tânără femeie de serviciu. Întorcându-se la el în birou, copie numărul de telefon, pe care nu-l memorase încă şi pe care nu-l avea trecut pe cărţile de vizită, rupse hârtia şi se întoarse pe hol. Punându-i hârtia în mână, zâmbi. Înainte ca ea să poată protesta, el se întoarse în birou, închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea, chicotind. Krystal privi fix bucata de hârtie, apoi uşa, după care îşi îndreptă din nou privirea spre hârtie. Ce se întâmplase? îşi văzuse de treaba ei, gândindu-se, în timp ce făcea curăţenie, dacă va reuşi să strângă banii de la câţiva clienţi în ziua următoare, când… bum! Acel bărbat apăruse în faţa ei, o făcuse să-şi piardă capul pentru ca apoi să dispară la fel de repede cum a apărut. Mototoli bucata de hârtie şi o îndesă într-unul din buzunarele salopetei. Îl va uita. Odată ceva termina treaba la etajul cinci, va pleca de una singură. A încerca să-l îndepărteze pe Cullen Dempsey din minte era mult mai uşor de spus decât de făcut. În timp ce spăla ultimul coridor nu reuşea să-şi gonească din minte imaginea lui. Indiferent cât de mult încerca ea să şi-l alunge din cap el continua să-i apară în gânduri, sâcâind-o fără încetare.

Când, în sfârşit, termină, însetată şi înfometată, îşi spălă şi-şi limpezi echipamentul de muncă, pe care îl puse deoparte. Ştia că era ultima din echipa ei care se mai afla în clădire, din cauza etajului suplimentar pe care-l avusese de curăţat. Căscând, merse la toaletă femeilor de la etajul cinci şi se spălă cât putu de bine.

Va face duş acasă.

După ce-şi încarcă lucrurile în căruţul pe rotile, se urcă în lift şi coborî la subsol.

Acolo se afla vestiarul ei. Era convinsă că înaltul, Brunetul şi insistentul va uita de ea şi de ceea ce spusese. În caz că nu uitase, îl va putea evita acolo, pentru că cea

mai mare parte a subsolului era destinată lucrătorilor care se ocupau cu întreţinerea clădirii. De la subsol era puţin de mers până la parcare şi de acolo se ajungea imediat în staţia de autobuz.

În vestiar îşi dezbrăcă salopeta murdară, o răsuci şi o puse într-un sac de plastic, împreună cu bucata de material care îi ţinuse părul legat cât timp făcuse curăţenie. Înainte de a se culca, în acea seară, îşi va spăla salopeta, astfel că până mâine seară va fi uscată. Incapabilă să-şi controleze căscaturile, îşi scoase din dulap bluza şi pantalonii, le scutură pentru a îndepărta cutele şi se îmbrăcă. Deşi uşor şifonate, erau destul de bune pentru drumul spre casă cu autobuzul, prin oraşul adormit, de după miezul nopţii.

După ce-şi puse haina, pălăria şi mănuşile, îşi luă geanta şi căruţul pe rotile.

Deschise uşa, ce dădea spre holul întunecat, prin care se ajungea în garajul subteran. Verifică cu prudenţă dacă era singură… un obicei pe care-l căpătase de când începuse să muncească în toiul nopţii… apoi străbătu cu paşi mari coridorul.

Cizmele ei cu talpa de cauciuc făceau un zgomot puternic pe podeaua de ciment.

Luminile galbene dădeau holului un aspect ireal şi ea privi de câteva ori peste umăr în spate. Oftă când ajunse la uşa de la capătul holului, tânjind să ajungă mai repede acasă, sub duş. Deschise uşa şi văzu scările ce duceau în jos spre garaj.

Aerul rece şi umed o izbi. Se cutremură, întotdeauna îi era neplăcut să traverseze garajul întunecat, dar era cea mai scurtă cale de ieşire în stradă.

Se afla pe cea de-a treia treaptă când auzi un zgomot. Oprindu-se, respiră adânc şi începu să caute prin bagaje, scoţând din geantă un flacon cu atomiseur. Conţinea soluţie de amoniac cu apă. Îi scoase capacul şi îşi puse

geanta şi mănuşile în cărucior, lăsându-şi liberă mâna dreaptă. Apoi, mişcându-se încet, coborî căruciorul pe ultimele trepte până în dreptul uşii.

Căută mânerul uşii de oţel, o deschise, scoase afară mai întâi căruciorul şi privi repede în dreapta şi-n stânga, înainte de a ieşi şi ea.

— Bună. Ai de gând să ataci pe cineva?

— Aaah! Krystal sări înapoi, lipindu-se cu spatele de uşă. M-ai speriat, spuse ea pe un ton acuzator către Cullen Dempsey. Nu-mi plac oameni care se furişează în urma mea.

— Nu m-am furişat, spuse el prietenos. Ai avut o experienţă urâtă cu un necunoscut?

— Nu toată lumea a avut?

— Eu n-am avut.

— Eşti foarte norocos. De unde ai ştiut că am terminat? Nu erau decât vreo treizeci de paşi până la ieşirea din garaj, îşi spuse ea. Iar ea făcuse parte din echipa celor mai buni alergători în liceu.

— Am presupus că trebuie să fii aici, jos, din moment ce nu erai la etajul cinci.

Zâmbi când o văzu încruntându-se. Mi-ai spus că etajul cinci este ultimul pe care-l ai de spălat.

— Am spus eu asta? Răsucind cărucior ul într-o parte, pentru a-l putea apuca în clipa când o va lua la goană, îl ocoli pe Cullen.

— Pot să te duc undeva cu maşina? întrebă el. Pari destul de încărcată.

— Nu, mulţumesc. Sărind un pas înapoi, ea îl ocoli şi alergă până la cele câteva trepte care dădeau în stradă. Ajunse la ele cu respiraţia întretăiată, din cauza panicii şi a greutăţii pe care-o trăgea după ea, dar nu se opri. Pe ultima treaptă însă, fie din neatenţie, fie din cauza unui calcul greşit alunecă. Călcase cu cizma pe marginea treptei şi alunecase din cauza gheţii. Când încercă să se

redreseze, celălalt picior îi alunecă pe gheaţa de pe trotuar. În cădere dădu drumul căruciorului, care o luă într-o parte, în timp ce ea căzu în partea opusă, aterizând cu faţa în jos, într-o grămadă de zăpadă murdară, ce fusese curăţată de pe perete, ţinând încă strâns în mână flaconul cu soluţia de amoniac.

Simţi nişte braţe puternice ridicând-o de la spate.

— Mai întâi, domnişoară KT Wynter, zise Cullen, nu sunt un violator sau un hoţ. Nu agăţ femeile şi îmi cer scuze dacă te-am speriat. O ridică în picioare, îi aduse căruciorul şi lucrurile care se răsturnaseră din el, apoi o privi în faţă.

Ea încercă să se cureţe şi să-şi îndepărteze zăpada de pe faţă şi din gură.

— Bine, spuse ea, dând încet din cap. Sunt prudentă. Este un obicei de-al meu.

— E un obicei bun dacă nu te face să devii paranoică.

— Dacă aşa ţi se pare, zise ea înţepată, punându-şi mănuşile, înainte de a-şi lua lucrurile. Îşi simţea palmele ude, amorţite şi foarte reci.

— Nu mai fi aşa de sensibilă. Nu fac niciun apropo şi nu încerc să te agăţ.

Simţindu-se ca o proastă şi gata să izbucnească în lacrimi, cu un cot durând-o din cauza impactului cu cimentul, ea ridică privirea spre el, luptându-se să-şi recapete controlul.

— Mulţumesc că mi-ai adunat lucrurile.

— Uite, eşti supărată şi eu mă simt vinovat din această cauză. N-ai fi alergat şi nici n-ai fi alunecat dacă n-ai fi încercat să scapi de mine. Dă-mi voie să te duc acasă.

Te duc până în faţa uşii şi plec. Nu-mi place să te las în halul ăsta. Îi zâmbi şi-i dădu zăpada jos de pe haină. Am impresia că mi-am asumat un oarecare risc. Dacă începeai să ţipi după un poliţist puteam să dau de necaz.

— Eu… n-aş fi făcut aşa ceva. Dar pot merge şi

singură acasă. Staţia autobuzului e chiar aici. Arătă spre colţ. Şi mă duce exact pe strada mea.

— Lasă-mă să-mi răscumpăr vina, ducându-te acasă. E mai mult decât prudentă, îşi spuse el în gând, întrebându-se din nou ce anume i se întâmplase în trecut. Când ea dădu scurt din cap, el îi luă căruciorul şi o apucă de braţ. Ţine tu măciuca şi geanta, îi spuse el. Hai să mergem.

— Măciuca e o armă ilegală. Asta e o soluţie de amoniac cu apă.

Krystal îl urmă pe scări, simţindu-şi picioarele tremurând. Încercă să calmeze acea voce interioară care-i spunea că el ar putea fi totuşi un violator. Ce ştia despre el? Era prea obosită pentru a putea răspunde propriilor ei întrebări.

Se consola gândindu-se că drumul până la ea acasă nu era lung. Locuia la etajul al treilea într-o casă situată nu departe de centru. Nu era o casă nouă, în niciun caz. De fapt era chiar destul de dărăpănată, dar proprietăreasa era o femeie cumsecade şi avea întregul etaj doar pentru ea, ceea ce însemna o cameră mare şi o baie. Priveliştea de la ferestrele ei înguste nu era grozavă… dădea spre centru şi spre clădirile ce adăposteau diversele birouri… dar dacă se apleca puţin pe fereastra de la baie, putea vedea o porţiune din muntele Rainier. Iar ea iubea această privelişte. Era permanent acolo, o frumuseţe care era doar a ei.

În curând însă urma să se mute, iar gândul acesta o umplea de bucurie. Va fi mai săracă decât era acum, dar clădirea era măcar în stare bună. Parterul, care fusese odată un magazin, îl va transforma în birou şi depozit. La etaj se afla un apartament, murdar, prăfuit, dar pe care îl va face să arate mai bine. Se simţea imens de bogată. Cullen deschise portiera unui *Jaguar* de un verde-închis. În timp ce ea se aşeză pe locul de lângă şofer… ţinând

flaconul în mână, în caz de nevoie... el puse căruciorul în portbagaj. Era atât de obosită şi de fericită că stătea jos, încât de-abia realiză că el se urcase în maşină şi pornise motorul. Cullen îi aruncă o privire în timp ce scotea maşina în stradă. Avea ochii aproape închişi. Ei simţise de prea multe ori epuizarea pentru a n-o recunoaşte acum la ea.

— Va trebui să-mi spui unde să te duc, spuse el încet. Clipind, ea se îndreptă în scaun şi dădu din cap.

— La colţ o iei la stânga, apoi mergi drept înainte, treci de patru străduţe şi pe a cincea faci la dreapta. Nu putea moţăi, îşi spuse ea în gând. Nu când mergea în maşina unui necunoscut. Drumul până la ea acasă dură câteva minute. În perioada cuprinsă între miezul nopţii şi ivirea zorilor circulau foarte puţine maşini.

Majoritatea localurilor erau închise. Homosexualii erau foarte rari. În câteva ore strada se va umple de oameni şi maşini. Însă acum, strada avea un aspect îngheţat şi liniştit, degajând o oarecare singurătate. Când maşina se opri la un semafor de lângă locuinţa ei, Krystal îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Nu te deranja să mai dai colţul. Pot coborî aici. Era deja cu mâna pe uşă, când el îi atinse braţul.

— Nu-i nicio problemă. Porni de la stop şi o luă la stânga, apoi opri, când ea îi spuse, în faţa unei case mari, cu trei etaje. Acoperişul înalt avea două coşuri. Două balcoane mici atârnau şubrede la etajul al doilea şi pe una din laturi se afla o scară de incendiu. Zugrăveala era scorojită şi atârna din loc în loc, iar un burlan rupt se lovea ritmic de perete.

— Du-te sus şi descuie uşa, spuse Cullen. Îţi aduc eu lucrurile. Du-te înainte, repetă el când îi văzu ezitarea. Krystal privi peste umăr în timp ce descuie uşa mare, de sticlă, de la intrare, având grijă să nu facă zgomot. În afară de proprietăreasa ei care era văduvă şi locuia în partea

stângă, de la intrare, mai era o pereche în vârstă care locuia în apartamentul din partea dreaptă. Cele două apartamente mici de la etajul doi erau ocupate de un inginer şi de un profesor. Cum amândoi lucrau în timpul zilei, nu se trezeau mai devreme de ora şapte. Krystal încercă să fie politicoasă şi liniştită, din respect pentru vecinii ei pe care nu-i cunoştea.

Duse un deget la buze când Cullen veni lângă ea.

— Am vecini care dorm la ora asta, şopti ea. Mulţumesc. Luă căruciorul, îl aşeză lângă ea şi-i întinse mâna. Ai fost foarte drăguţ. El îi strânse mâna, zâmbind dezamăgit.

— N-ai pentru ce.

Păru că mai vrea să mai spună ceva, dar renunţă şi se întoarse, coborând scările spre maşină. Krystal îl urmări cu privirea în timp ce pleca, fără să se mişte, până ce maşina dispăru după colţ. Respiră uşurată, îşi luă salopeta murdară din cărucior şi începu să coboare scările spre subsolul întunecat.

Puse salopeta în maşina de spălat, apoi aşteptă câteva minute pentru a fi sigură că maşina nu va începe să facă zgomot, după care urcă la ea în apartament pentru a-şi termina restul treburilor, îşi curăţă ustensilele şi le puse la loc în cărucior, făcu duş şi se spălă pe cap, apoi mâncă repede un sandviş cu carne de ton şi bău un pahar cu lapte, înainte de a coborî din nou la subsol pentru a-şi lua salopeta spălată. O agăţă pe un umeraş în baie. Până mâine seară va fi uscată.

Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a se culca fu să arunce o privire asupra conturilor ei. Deşi afacerile îi mergeau mai bine şi găsise doi noi clienţi în ultima lună, mai avea unele clipe în care tremura pentru situaţia ei financiară.

În timp ce-şi rezolvase treburile dinainte de culcare, faţa străinului îi revenise mereu în minte. Fusese cu ea

când făcuse duş, când îşi mâncase sandvişul şi-şi băuse paharul cu lapte. Era tot acolo când ea se întinse în pat, cu ochii-închişi, zâmbindu-i.

Cullen Dempsey putea deveni periculos pentru liniştea ei sufletească, se gândi ea somnoroasă, pentru că era imprevizibil. Sub înfăţişarea atât de chipeşă se putea ascunde un adevărat Satan. Dacă era aşa, însemna că era un actor desăvârşit.

Nu cunoscuse pe nimeni în San Francisco, sau în timpul călătoriilor făcute împreună cu tatăl ei. Iar acasă, în est, fusese prea ocupată să-şi facă o educaţie şi să ajute la treburile fermei pentru a-şi permite flirturile trecătoare.

Şcoala părea undeva, departe, cu mulţi ani în urmă. Tatăl ei părea o creatură a imaginaţiei ei. Cutremurându-se, închise ochii şi încercă să zăvorască amintirile într-un colţ îndepărtat al minţit. Durerea ocupa un loc important în trecutul ei şi se obişnuise s-o închidă undeva, în sertarele din spate ale memoriei. Prezentul era singurul căruia îi putea face faţă. Şi voia să adoarmă cu gândul la el. Murmură în gând rugăciunile, cu pătura trasă peste cap. Nu se va gândi la ziua de ieri. Sau la acel Paul Bunyan din acea seară. Nu-i va permite să ocupe un loc important în viaţa ei. Oboseala îi şterse din minte orice gând şi adormi în câteva minute.

CAPITOLUL 2

Era ciudat cum ea îi persista în minte, se gândi Cullen câteva zile mai târziu.

Avusese prietene, destul de multe chiar, şi cu unele relaţia fusese chiar de lungă durată. Totuşi, nu făcuse niciodată angajamente unei femei. Prefera genul de femeie care accepta acest lucru. Dar femeia de serviciu, cu bucle roşii-aurii, îi revenea mereu în gânduri, de parcă intra şi ieşea din mintea lui pe o uşă secretă.

N-o mai văzuse din ziua în care o condusese acasă cu maşina, dar făcuse cercetări cu privire la ea. *KT Wynter Cleaning Service* era considerată o firmă serioasă, dar nu se ştiau prea multe în legătură cu proprietarul ei. Totuşi, el continuă să se intereseze.

— Della, se adresă el noii secretare, în acea dimineaţă, spune-mi despre personalul care se ocupă cu curăţenia clădirii. Della Maken îl privi peste ochelari.

— Păi, lucrez în această clădire de un an, dar n-am întâlnit niciodată pe vreunul dintre ei. Cred că ăsta-i un lucru bun. Ei trebuie să-şi facă treaba în timpul nopţii, să nu ne stea în drum în timpul orelor de serviciu, din câte am înţeles. Birourile noastre sunt curate dimineaţa, aşa că n-am avut niciun motiv de care să mă plâng. Îl privi întrebătoare.

— Mulţumesc. Zâmbi dezamăgit. Nu-i putea spune că, de fapt, îl interesează o femeie de serviciu cu păr roşu-auriu. Gadsden Worth, partenerul lui Cullen, auzi schimbul de replici când intră în biroul lui Cullen. Gadsden se ocupa încă de biroul din Sausalito, dar venise în acea zi la Seattle pentru a putea ajuta, dacă apăreau probleme la mutare.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă el. Cullen clătină din cap.

— Am întrebat doar dacă Della cunoaşte pe vreunul dintre cei care lucrează la *KT Wynter*.

— Ce-i atât de interesant în legătură cu personalul care se ocupă de curăţenie? întrebă Gadsden. Era un bărbat mai în vârstă, care pusese cu ani în urmă bazele lui *Dempsey Fisheries*, împreună cu tatăl lui Cullen. Cullen îi era ca un fiu şi Gadsden era foarte mândru de tânărul bărbat, care preluase conducerea firmei în urmă cu câţiva ani, o mărise şi o îmbunătăţise.

— Mă întrebam doar, spuse Cullen. Telefonul sună, iar subiectul fu dat uitării când începură să discute despre afaceri. La prânz, Cullen se hotărî să meargă până la

Pike’s Market pentru a cumpăra nişte fructe, iar apoi să-şi continue cercetările în legătură cu femeia de serviciu care-i invadase gândurile. Zăpada neaşteptată îi încetini plimbarea şi-l făcu să alunece de câteva ori, dar aerul rece şi proaspăt îl încânta atât de tare, încât nu luă în seamă acest mic inconvenient. La piaţă găsi un stand de unde îşi cumpără un măr şi o banană. După ce le mâncă, mai cumpără o ceaşcă cu cafea neagră şi fierbinte, din care inhala apreciativ aroma cicorii de Louisiana. Ieşind din nou afară, respiră satisfăcut, simţind vântul rece ce bătea dinspre golful Elliot. Apoi porni să se plimbe pe cheiul larg, din lemn, de pe care muncitorii şi turiştii se îmbarcau pentru a ajunge pe insula Puget Sound. Câteva scânduri din chei fuseseră rupte. Cullen presupuse că din cauza gheţii, dar se îndreptă în acea direcţie.

Mai erau câteva persoane pe chei, dintre care unele erau mame împreună cu copii. Atenţia îi fu atrasă de un băieţel foarte neastâmpărat, îmbrăcat într-un costum de iarnă ce-i lăsa liber doar nasul. Se gândi că băiatul ar trebui supravegheat mai îndeaproape pe cheiul alunecos.

În clipa aceea o văzu. Era atât de prezentă în gândurile sale, încât pentru o clipă, crezu că are halucinaţii. Însă era reală. De îndată ce privirea lui o identifică, se îndreptă spre ea. Ea nu-l observase, pentru că atenţia îi era atrasă de acelaşi băieţel la care se uitase şi ei mai devreme. Apoi o văzu făcând un salt înainte, de parcă fusese trasă de un resort. O văzu deschizând gura, apoi închizând-o, dar n-o putu auzi. Observă însă spaima apărută, pe neaşteptate, pe faţa ei şi se grăbi în acea direcţie, căutând cu privirea în dreapta şi-n stânga motivul care ar fi putut-o speria. Deodată, ea ţipă şi se aruncă în faţă. Băiatul! Când realiză care era cauza.

Cullen o luă la goană pe cheiul alunecos.

Băieţelul se îndepărtase de mama lui, alergând să prindă fulgii de zăpadă şi lovindu-i cu mâna înmănuşată,

chicotind bucuros de joaca lui. Ajunsese deja la marginea cheiului când mama sa se întorsese spre el, prea departe ca să-l mai poată prinde în clipa când începuse să alunece.

KT ajunsese lângă el la timp, prinzându-l. Dar în fuga ei se dezechilibrase pe gheaţă, iar, atunci când copilul alunecase spre marginea cheiului, ea căzuse.

— Nu! KT! strigă Cullen, înaintând spre ea. Simţind de parcă mergea cu încetinitorul, Cullen realiză că nu va ajunge la timp. Ea se dezechilibrase suficient de mult pentru a scăpa copilul din mână pe suprafaţa alunecoasă. Picioarele ei căutau un punct de sprijin pe pământ, iar cu mâna liberă încerca să se echilibreze.

Amândoi, copil şi femeie, scoteau strigăte disperate. Strigătele se înteţiră când Cullen alunecă şi el în partea din faţă a cheiului, cu mâinile întinse spre KT şi spre un obiect ce semăna cu o ancoră. Mâna lui o prinse de umăr şi o strânse cu putere, în timp ce picioarele se proptiră într-un stâlp montat, alunecând nesigure.

El îşi mări strânsoarea, scrâșnind din dinţi.

— Ţine bine băiatul, reuşi să spună. Simţea că braţul îi va fi smuls din umăr din cauza greutăţii duble, a femeii şi a copilului. Cealaltă mână căută cu disperare un punct de sprijin, dar unghiile alunecau, scrijelind gheaţa. Mănuşile şi le pierduse înainte, în încercarea de a-i salva.

— Îl voi… ţine, se bâlbâi Krystal. Ridică privirea speriată spre el, dar încercă să rămână cât putea de calmă. De unde apăruse Cullen? se întrebă ea. Băiatul se zbătu şi începu să plângă. Ea încercă să-l răsucească astfel încât să nu fie sufocat în costumul de care ea îl ţinea agăţat.

— Ssst, dragul meu, murmură Krystal, totul va fi bine. Te vom duce înapoi la mămica ta. Fii curajos. Încercă să zâmbească, dar nu se putea concentra decât asupra încercării de a-l ţine strâns, fără să-l sufoce. Deasupra ei apărură câteva chipuri, dintre care unul al unei femei ce plângea. Probabil că era mama băiatului, se gândi Krystal,

în timp ce câţiva oameni o luară pe femeie, îndepărtând-o de pe marginea cheiului. Oamenii vorbeau tare. Cineva ţipa.

— Cum s-a întâmplat?

— Probabil că a trecut pe sub barieră şi a alunecat.

— Ajutaţi-i. Întrebările erau întrerupte din când în când de indicaţii. Bărbaţii îl apucară pe Cullen, încercând să-l tragă înapoi.

— Nu! strigă Cullen. Ancoraţi-mă. Dacă mă trageţi prea tare s-ar putea s-o scap.

Veniţi deasupra mea. Cineva să aducă o funie. Băiatul nu mai poate rezista mult timp în golf. Efortul făcut de a ţipa către cei de pe chei îi făcu o venă să pulseze cu putere la tâmple. Privi în jos spre KT, înghiţind cu greu.

— Ţine-te bine, KT. Vom reuşi. Vocea lui liniştită o pătrunse şi ea aprobă din cap.

Încercă să ignore faptul că începuse să nu-şi mai simtă degetele îngheţate care-l ţineau strâns pe băiat. Vor aluneca oare? Dumnezeu să-i ajute. Nu-l putea scăpa pe băiat. Minutele treceau greu. Strigătele se accentuau. Krystal nu putea distinge cuvintele. Toată concentrarea ei era îndreptată asupra băiatului, în timp ce amândoi atârnau, suspendaţi de braţul lui Cullen Dempsey. Apoi, o voce ceru oamenilor să se îndepărteze. Auzi fluierele poliţiştilor şi simţi trepidaţia produsă de maşina ce venea pe chei. Era un sunet înăbuşit, apoi cineva apăru lângă ea.

— Încet, doamnă, spuse tânărul bărbat. Nu vă mişcaţi. Voi face eu totul. Sunt de la echipa de salvare. Ea dădu din cap.

— Îl mai ţin încă. Mi-e frică să mă uit şi nu mai simt nimic în degete. Înghiţi greoi. Copilul nu mai plânge.

— N-a păţit nimic. Are ochii deschişi şi mă privește. Cred că e obosit. Bărbatul zâmbi. Vă descurcaţi foarte bine. Vom lua întâi băiatul, apoi pe dumneavoastră.

Vorbea liniştitor, de parcă făcea asta în fiecare zi. Îşi

rearanjă poziţia pentru a ajunge direct în faţa băiatului, apoi, cu o mişcare rapidă, se întinse şi-l apucă pe copil, prinzându-l pe sub braţe şi peste piept. Îi trebuiră însă câteva minute lungi să descleştеze degetele crispate, cu care Krystal îl ţinea pe copil.

— Gata, spuse el în cele din urmă. Mă întorc imediat, doamnă.

Ea ar fi vrut că dea din cap în semn că a înţeles; dar îi era teamă să se mişte sau să privească în sus. Cum reușise Cullen s-o ţină pe ea și pe copil atât de mult? Nu mai simţea nimic în membre iar corpul îi tremura de frig şi încordare. Simţi o smucitură şi se încordă.

— Încet, KT, spuse Cullen. Se întorc după tine. Realiză tensiunea din vocea lui şi se întrebă ce simţea. Probabil că braţul îi fusese aproape smuls din încheietură.

Simţi nişte mâini apucând-o şi ridicând-o pe lângă Cullen Dempsey, care-i zâmbi. Văzu că mai mult de jumătate din corpul lui era aplecat peste margine şi că trei bărbaţi îl ţineau să nu cadă.

— Cum a reuşit să ne ţină? întrebă ea pe bărbatul care-o ţinea strâns în braţe.

— Mă depăşeşte, doamnă. Cred că e Superman. Va avea însă nevoie de îngrijire pentru braţul acela. La naiba! e un adevărat erou. La fel şi dumneavoastră.

— Nu! Krystal scutură din cap când bărbatul o puse jos, pe propriile-i picioare.

Viaţa ei din trecut o învăţase să nu acorde prea multă atenţie propriei persoane.

În ultimii ani nu făcuse decât să se ascundă.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă, spuse bărbatul. Nu trebuie să vă ambalaţi.

Uite, tremuraţi. Nu vă faceţi griji. Sunteţi puţin şocată, dar vă trece. Lăsaţi-mă să vă urc în ambulanţă.

— Nu. Nu vreau…

— Trebuie să vă luăm, doamnă. Asta-i legea. Nu se

ştie niciodată ce s-ar putea întâmpla dacă vă lăsăm singură acum. Bărbatul vorbea amabil, dar faţa lui exprima hotărâre.

— Dar, sincer, mă simt bine. Voi semna o declaraţie…

— KT. Ridică privirea şi-l văzu pe Cullen stând lângă ea, ţinându-şi braţul. Va fi mult mai simplu să mergem cu ei, după care ne vor da drumul. Ne vor duce înapoi la serviciu.

— În clipa de faţă nu sunt în timpul serviciului, spuse ea, dar am de făcut cumpărături. Ştia că vocea începuse să-i devină stridentă şi făcu un efort să şi-o controleze, înainte de a putea spune mai mult, se trezi întinsă pe o targă.

Cullen clătină din cap când asistenţii medicali îl întrebară dacă doreşte şi el să fie întins pe o targă. Susţinându-şi încă braţul drept, merse alături de LA spre ambulanţă.

— E-n regulă, KT, spuse el. Plecăm imediat.

Muşcându-şi buza, Krystal aprobă din cap. Nu dorea publicitate. Ar semăna prea mult cu ce se întâmplase la San Francisco când tatăl ei fusese arestat. Murise înainte de a fi dus la proces, dar oamenii îşi aminteau. Descoperise asta prima oară, când cineva o scuipase în faţă. Sirenele urlau, în timp ce ei continuau să se deplaseze de-a lungul cheiului. Cullen observă cum KT încearcă să-şi ascundă faţa, dar apoi o văzu zâmbind slab când oamenii se înghesuiau pentru a-i strânge mâna. Un pompier solid, care mergea lângă Cullen, privindu-l cu atenţie şi gata să-l susţină dacă ar fi avut nevoie, zâmbi spre KT.

— Aţi făcut o treabă bună, doamnă. Am fi putut pierde băiatul dacă nu eraţi dumneavoastră. Îi zâmbi apoi, lui Cullen. Nu cred că mi-ar plăcea să fiu prins în strânsoarea braţelor dumneavoastră, domnule Dempsey. Aveţi mâini puternice.

— În clipa de faţă, n-aş putea ţine nici măcar o furculiţă, spuse Cullen, apoi zâmbi când bărbatul izbucni în râs. Oamenii se înghesuiau în faţă, strigând în timp ce KT era urcată în ambulanţă.

— Doamnă, una dintre aceste femei e mama băiatului. Cred că vrea să vă mulţumească. O femeie tânără îşi făcu loc în faţă, trecând pe lângă pompier, plângând şi mulţumindu-i lui KT, spunându-i că o va vizita la spital. Krystal privi din nou spre pompier.

— Oricine altcineva, în locul meu, ar fi făcut acelaşi lucru, spuse KT, apoi îşi întoarse repede capul atunci când blitz-ul unui aparat de fotografiat străluci.

Uşile duble ale ambulanţei fură închise în spatele lui Cullen, KT şi asistentul medical. Cullen îi văzu gura tremurând uşor şi observă uşurarea din ochii ei. De ce anume se temea KT Winter? se întrebă el. Se încruntă, apoi gemu, în timp ce asistentul îi examina braţul.

— Îmi pare rău, domnule. Cred că aveţi nişte ligamente întinse, dar vom şti mai sigur când ajungem la spital. Acest bandaj vă va ajuta să vă simţiţi mai bine.

— Mulţumesc. Zâmbi scurt, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui KT. De ce era atât de speriată? Cu siguranţă că nu-i fusese teamă atunci când îşi riscase viaţa pentru a-l salva pe băiat. Nu era treaba lui, dar voia foarte mult să afle.

Când asistentul o întrebă care este numele, adresa şi ocupaţia ei, Krystal îi răspunse ezitând.

— Sincer, adăugă ea, nu are niciun rost să mă duceţi la spital. Aţi spus că băiatul se simte bine.

— Ţipă ca un disperat după mama lui, spuse asistentul, zâmbind. Dar cred că mama lui e mai speriată chiar decât el. Sunt amândoi în maşina din faţa noastră.

Krystal văzu că asistentul nu are de gând să-i ia în seamă rugămintea de a fi dată jos din ambulanţă, aşa că închise ochii, înăbuşindu-şi un geamăt când degetele

începură s-o doară. Strânse din dinţi pentru a-şi calma durerea.

Dar asta nu reuşi să-i micşoreze fericirea că reuşise să salveze viaţa băiatului. Ea şi Culler scăpaseră amândoi cu bine, iar câteva degete amorţite nu aveau prea mare importanţă. Nu trebuia să se îngrijoreze că cineva ar putea-o recunoaşte în Seattle. Nu acesta fusese doar motivul pentru care alesese acest oraş?

— Te simţi bine? îl auzi pe Cullen întrebând. Deschise ochii şi dădu din cap.

— Mă gândeam că nu aveam nevoie să fim duşi la spital. El dădu din umeri.

— Probabil că nu. Însă ei trebuie să se asigure că suntem în afara oricărui pericol.

Îl privi, simţindu-se cuprinsă de vinovăţie.

— Nu ţi-am mulţumit. Ne-ai salvat viaţa. Nu sunt sigură că aş fi fost în stare să-l ţin mult timp în apă… Se întrerupse, nedorind să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. I se făcea frică numai dacă încerca să-şi imagineze. Cullen zâmbi.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti mie. Tu ai făcut ce era mai greu. Fusese convins că nu va reuşi să ajungă lângă ea la timp şi asta îl speria foarte tare. Alungă acest gând. Rânji şi adăugă: Un puşti al naibii de neastâmpărat. Chiar de la capătul celălalt al cheiului puteam jura că va face o prostie. Unii băieţi sunt ca nişte mori de vânt… merg înainte fără să se oprească. Clătină din cap. Ai reflexe bune, KT Wynter. Krystal simţi că roşeşte de plăcere, uitând durerea din degete, braţe şi umeri.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios. Dacă n-ai fi fost suficient de iute să anticipezi ce urma să se întâmple, copilul ar fi căzut. Şi ar fi fost al naibii de greu să-l scoţi din apă.

— Mulţumesc. Clătină din cap. De ce nu putea spune şi altceva în afară de asta? Când se afla în preajma lui

Cullen Dempsey se simţea de parcă n-avea limbă.

Mi-am amintit de perioada când aveam grijă de copii… începu ea să spună. Vocea i se pierdu şi îşi feri privirea.

— Ai condus un centru de îngrijire a copiilor? întrebă el, nerăbdător să obţină câteva informaţii personale despre viaţa ei. Se întrerupsese de parcă fusese pe cale să dezvăluie un secret de stat. Reacţia ei, întregul mister care o înconjura, îl intrigau al naibii de mult.

— Într-un fel, da, răspunse vag Krystal. Lancaster, Pennsylvania, iar copiii aceia erau foarte departe de Seattle. Altă lume. Altă viaţă. Fusese fericită îngrijind de copiii de la fermă, crezând că va sta acolo întotdeauna. Acum ştia că nu se va mai putea întoarce niciodată.

— Arăţi de parcă ai regreta că mi-ai spus acest lucru, spuse Cullen. De ce?

— Eu… nu-mi place să vorbesc despre viaţa mea, domnule Dempsey.

— Cullen. Spune-mi aşa. Mă simt mai bine.

— O.K. Observă că ea nu-i spusese că el să i se adreseze cu KT. Însă el oricum îi spunea aşa.

— Deci, nu-ţi place să vorbeşti despre viaţa ta? Bine. Mie îmi place să vorbesc despre a mea. Vom face un pact. Eu vorbesc, tu asculţi.

— Bine. Zâmbi şi simţi tensiunea risipindu-se. El n-avea de gând să insiste.

Când ambulanţa dădu colţul, îi simţi mâna puternică pe braţul ei, iar căldura degajată îi pătrunse prin haine până la pielea îngheţată, reuşind parţial, să-i alunge spaima pe care o trăsese. Se terminase. El îi salvase. Totuşi, nu se putea opri din tremurat. Asistentul veni imediat lângă ea şi răsuci un buton.

— V-am aşezat pe o saltea electrică, doamnă. În curând vă va fi foarte cald. Îi răsuci din nou manşeta tensiometrului în jurul braţului, verificându-i tensiunea

arterială.

— Probabil că abia acum reacţionezi, gândindu-te ce s-ar fi putut întâmpla, spuse Cullen. Chiar şi cele mai curajoase eroine păţesc aşa. E atât de vulnerabilă, îşi spuse el în gând, atât de palidă, atât de încordată. Trebuia să-şi stăpânească dorinţa puternică de a o lua în braţe şi a o lipi de el, încălzind-o.

— Iar ea este o eroină, spuse asistentul.

— Da, este, şopti Cullen, ridicând involuntar mâna şi mângâindu-i uşor faţa.

— Mulţumesc, spuse din nou Krystal, simţind fiori la atingerea lui. De ce nu putea găsi altceva să spună? De ce avea un astfel de efect asupra ei? Dăduse năvală în viaţa ei şi, în loc să dispară la fel de repede cum apăruse, rămăsese agăţat cu putere de ea. Era enervant… dar extrem de plăcut. Şi tocmai pentru că îl găsea atât de plăcut, ştia că era mai periculos pentru liniştea ei sufletească, decât fusese orice altceva, de la sosirea ei în Seattle.

Tonul lui blând o făcea să nu se poată controla. Simţea nevoia să plângă… şi nu mai plânsese de atâţia ani de zile. Ar fi vrut să se relaxeze, să-şi deschidă sufletul, dar fusese mult prea mult timp închisă în sine. Nu avea curajul să fie altfel, de teamă că învelişul protector care-l ridicase în jurul ei, s-ar putea prăbuşi. Poate dacă ar fi rămas la San Francisco şi i-ar fi înfruntat pe toţi, n-ar mai fi simţit acum nevoia să se ascundă de oameni. Dar atunci, totul fusese mai mult decât putea ea îndura. Clătină din cap. Nu îşi va aminti acum acele momente. Indiferent ce se întâmplase în trecut, acum se afla în spatele ei şi va trăi cu această hotărâre. A pleca şi a se ascunde, fusese singura soluţie la momentul respectiv.

După ce ambulanţa mai luă o curbă ajunseră la spital, unde se pomeni înconjurată de tot felul de oameni. Spitalul era plin cu oameni foarte grav răniţi.

Doctorii, care îi preluară pe Cullen şi Krystal, erau grăbiţi, dar fericiţi să vadă oameni ce nu se aflau într-o stare atât de gravă. Curând li se dădu drumul să plece. Krystal se îmbrăcă în haine uscate, de împrumut. Mâinile îi tremurau, încetinindu-i mişcările. Îşi luă hainele ude, le înveli într-un sac de plastic şi ieşi din vestiar. Fu surprinsă să-l găsească pe Cullen aşteptând-o în anticameră.

— Mergem? întrebă el. Am chemat un taxi.

— Mulţumesc. Nu avu de făcut decât câţiva paşi de la ieşire până la taxiul care aştepta, dar şi aceştia o făcură să tremure, aşa că se grăbi să urce în maşina încălzită.

— Ar fi mai bine să faci o baie fierbinte, apoi să te bagi în pat, spuse Cullen. Cred că ar fi o idee bună să-ţi iei liberă noaptea asta. Veni mai aproape de ea, punându-i braţul în jurul umerilor şi trăgând-o spre el. Ai avut un şoc, adăugă el.

— Nu pot. Mai e încă o persoană din echipă bolnavă de gripă. Trebuie să-i ţin locul.

O uimea cât de bine îi făcea să stea lângă el. După ce de doi ani nu mai avusese niciun contact mai apropiat cu un bărbat, senzaţia corpului lui Cullen Dempsey lipit de al ei, era mai şocantă chiar decât faptul că fusese cât pe ce să se înece în Golful Elliot.

— Bine, spuse el. Şi eu voi lucra până târziu în seara asta, aşa că te voi conduce acasă.

— Nu-i nevoie. Vei fi epuizat după o zi atât de plină, ca să mă mai aştepţi şi pe mine. Ideea de a fi condusă acasă de Cullen Dempsey era mai mult decât liniştitoare. Era extrem de plăcută.

— Prostii. Când trebuia să plec şi să lucrez pe mare, se întâmpla ca în douăzeci şi patru de ore, să nu stau nicio clipă. Sunt obişnuit cu programul lung. Dorm pe apucate. Îi zâmbi. Cinează cu mine mâine seară.

— Ce? îl privi fix, în timp ce pământul părea că se învârte cu ea.

— Nu fi aşa de uimită. A fost o invitaţie foarte politicoasă. La cină. Oricum, trebuie să mănânci. Iar la serviciu nu trebuie să te duci decât mult mai târziu.

— Eu… de obicei nu lucrez atât de târziu ca seara trecută. Terminăm cel mai târziu la ora unu noaptea. De ce îi explica acest lucru? se întrebă ea. El nu însemna nimic pentru ea.

— Bine, spuse Cullen. Vom mânca devreme, apoi te voi duce acasă. Te poţi schimba, îţi poţi lua lucrurile şi apoi te voi duce la serviciu.

Razele soarelui de iarnă pătrunseră în maşină, luminându-i trăsăturile, scoţându-i în evidenţă fragilitatea, accentuându-i pometii frumoşi şi aprinzând scântei în adâncul ochilor ei verzi. Deşi era extrem de subţire, el realiza că în interior era puternică şi curajoasă. Avea putere, degaja o energie tăcută şi o senzualitate ascunsă. Era o adevărată frumuseţe, dar care trebuia descoperită încetul cu încetul. Părea înconjurată de o aură nevăzută. Părul ei ondulat era legat la spate într-o coadă. Dar unele şuviţe rebele refuzau să stea legate, încadrându-i faţa şi tentându-l să-şi împletească degetele printre ele. Voia să afle mai multe despre KT Wynter. Voia să afle totul. Ea respiră adânc, apoi dădu aerul afară încet.

— Bine, spuse ea. Vom cina împreună. Se simţea în culmea fericirii.

Cullen nu realiză că-şi ţinuse răsuflarea până ce ea îi dăduse răspunsul. Abia atunci expiră cu putere, uşurat că acceptase.

— Bine. O ţinu strâns lângă el, în timp ce taxiul se îndrepta spre locuinţa ei. De vreme ce pactul nostru este că tu asculţi, iar eu vorbesc, mă aştept să fii atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostesc, spuse el, luând o atitudine solemnă. Când o auzi chicotind, simţi că inima îi sare din piept. Reacţia lui faţă de râsul ei, îl surprinse la fel de mult ca râsul în sine. Adora sunetele scoase de ea. Această

femeie avea un efect ciudat asupra lui. De ce era oare atât de încântat că o făcuse să râdă?

— Voi aştepta cu răsuflarea la gură fiecare perlă pe care o vei scoate, zise Krystal, cuprinsă de o veselie cu care nu era obişnuită, de o bună dispoziţie care lipsea de mai multă vreme din viaţa ei.

— Bun, spuse el. Păi, hai să vedem, Să începem, în primul rând, am propria mea firmă, împreună cu un asociat, aşa că voi fi în stare să-mi permit hamburgerul şi cafeaua pe care ţi le voi oferi la cină.

— E o mare uşurare. Cât timp trecuse de când nu mai glumise cu cineva? se întrebă ea. Era uşor de răspuns. Mai mult de doi ani, când totul se terminase.

— Dar s-ar putea să-ţi cer să plătești tu bacșișul, adăugă el.

— Ha! Ar fi trebuit să mă aştept. O cursă. Cullen era amuzant, se gândi ea, şi arăta extraordinar de bine. Faţa lui, cu trăsături frumoase era bronzată, cu ochi mari, situaţi la distanţă unul de altul. De fapt, părea în întregime sculptat în piatră, dar degaja totuşi o anume blândeţe. Ea simţea acest lucru.

— Nu-i o cursă, doar un mic apropo. Revine la viaţă, se gândi el. Ochii îi sclipeau de bună dispoziţie, iar pielea căpătase o lumină specială. Frumuseţea, care el ştia că exista în adâncul sufletului ei, începea să iasă treptat la suprafaţă.

Ea râse, dar apoi acel sunet fericit se pierdu. El văzu umbre apărându-i pe faţă, de parcă cineva trăsese o cortină. Cine o făcuse să sufere şi transformase râsul ei într-un păcat? se întrebă el. Era evident că amintiri triste îi alungaseră buna dispoziţie. Şi ea era prea tânără pentru aşa ceva. Cullen ar fi dorit să vadă acea faţă frumoasă luminată mereu de bună dispoziţie. O conduse până la intrare, în timp ce taxiul rămăsese să-l aştepte. Întârziase trei ore la o întâlnire.

— Poate te văd prin clădire, spuse el. Dacă nu, vin să te iau mâine de aici, la ora şase fix. Ce zici? Krystal aprobă din cap, apoi îl privi coborând treptele şi îndreptându-se spre taxi. Cullen îi făcu semn cu mâna, în timp ce taxiul se puse în mişcare.

Tot restul zilei se mişcă ca prin ceaţă. Îşi încărcă toate lucrurile în căruciorul cu rotile, calcă salopeta şi îşi repetă neîncetat că este o proastă. De ce acceptase invitaţia la cină? Din nebunie. Citi puţin, se uită la televizor, dar mai târziu n-ar fi putut spune nici ce anume a citit, nici la ce s-a uitat.

În cele din urmă sosi timpul să plece la lucru. Nu-l văzu deloc în timpul schimbului, deşi se uită în jurul ei de mai multe ori, convinsă că i-a auzit paşii în spatele ei.

În ziua următoare, Krystal era convinsă că o va căuta încă de dimineaţă. Ieşi din casă doar o singură dată, când merse să-şi aranjeze părul şi să cumpere ceva de la băcănie. Dar nu prea avea poftă de mâncare. Îşi promisese însă să fie cuminte, aşa că mâncă multe fructe şi legume proaspete. La întoarcere, verifică robotul telefonic. Nu era niciun mesaj. Nu era sigură ce i-ar fi putut spune dacă ar fi telefonat, dar era convinsă că va suna. Cu toate acestea, el nu sună.

La ora cinci făcu un duş, încercând să-şi liniştească bătăile nervoase ale inimii.

— Încetează, bombăni ea pentru sine. Nu te duci decât la o cină.

Oh, da? spuse o voce din interior. Îl cunoşti pe acest bărbat? Ar putea fi un ucigaş notoriu.

— Prostii. Şi-a riscat viaţa pentru un copil. Ce altă recomandare mai vrei?

Proasto! Cu un minut înainte de ora şase era sigură că el se va răzgândi. Nu ştia dacă să se simtă enervată sau uşurată. Era îmbrăcată în hainele ei cele mai scumpe,

unele dintre puţinele pe care şi le adusese de la San Francisco şi de care nu se putuse despărţi. Era un costum *Chanel*, care nu se demoda niciodată, din lână, de culoarea piersicii, cu nasturi de sticlă, pe jachetă. Îşi pusese cercei asortaţi, fără nicio altă bijuterie. Părul îl avea strâns la spate într-un coc sobru şi neatrăgător. Arăta ca o femeie de afaceri. Aceasta era imaginea pe care dorea să o sugereze. Când auzi soneria, la un minut după ora şase, tresări. Înghiţind în sec, apăsă butonul interfonului.

— Cobor imediat.

— Bine. Încuie apartamentul şi bagă cheia în geanta neagră. Era din piele şi o cumpărase de la magazinul Armatei Salvării, asortându-se aproape perfect cu pantofii negri, din piele, cu tocuri joase. Erau vechi dar confortabili, iar ea îi făcuse să lucească puternic. Aruncându-şi peste umăr unica ei haină lungă, de iarnă, din păr de cămilă, veche de şase ani, respiră adânc şi coborî.

La primul etaj, Cullen stătea sprijinit de stâlpul balustradei.

— M-am gândit să te aştept la jumătatea drumului şi să te conduc până la uşa de la ieşire, spuse el solemn. Ea râse şi cea mai mare parte a tensiunii se risipi. Era un bărbat foarte drăguţ.

— Mulţumesc.

— Ţi-a spus vreodată cineva că eşti foarte politicoasă?

— Da, tu, spuse ea. Când el îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs, ea nu-şi putu abţine zâmbetul. Când îi văzu însă maşina, zâmbetul ei deveni nesigur. Nu era o maşină nouă, dar era totuşi un *Porsche.* Data trecută avusese un *Jaguar*. Frumoasă maşină, murmură ea. *Pescuitul şi furtul de maşini,* se gândi ea. Frumoasă combinaţie. El aprobă din cap, zâmbind.

— Asta e a mea. *Jaguar-ul* era al partenerului meu.

Nu este o maşină uşor de întreţinut, dar mie îmi place. Când am fost înrolat în aviaţie, am stat un timp în Germania. Am cumpărat maşina asta la mâna a doua şi de atunci nu-mi vine să mă despart de ea.

— Ah, ştiu. A aparţinut unei doamne din Stuttgart, care mergea cu ea numai duminicile, spuse Krystal chicotind. Râsul ei, uşor răguşit, îi produse lui Cullen fiori pe spate. Când o ajută să se urce în maşină, el încă mai râdea, simţind furnicături de-a lungul coloanei vertebrale. Inima lui Crystal începu să bată nebuneşte când simţi felul în care mâna lui zăbovi o clipă în plus pe mijlocul ei. E o prostie, îşi spuse ea. Se purta de parcă era la prima întâlnire. Maşina era mică, dar confortabilă, iar ea se simţi izolată de restul lumii. Când Cullen se aşează în dreptul volanului şi închise portiera, fu ca şi cum rezerva de oxigen se înjumătăţi. Krystal se pomeni respirând cu dificultate. Inspiră adânc, dar păru să nu reuşească să-şi umple plămânii cu aer. Întinse mâna spre locul unde se deschidea portiera şi cu mare dificultate se abţinu în cele din urmă să n-o deschidă. Se lăsă pe spate, îşi încheie centura de siguranţă şi privi degetele lui lungi ce învârteau volanul. Maşina ţâșni ca o rachetă.

Cullen se întoarse spre ea şi-i zâmbi, înainte de a lua o curbă.

— Frumoasă seară. Ea aprobă din cap şi privi afară pe geam. El îi admiră părul bogat, răsucit într-un coc la spate. Era o crimă să nu laşi acel păr minunat să cadă liber, se gândi el. Cum ar fi să-şi plimbe degetele prin el? La naiba. Începea să aibă o imaginaţie bogată. Apăsă un buton şi casetofonul începu să cânte, umplând maşina de ritmuri de dans. El o privi din nou, în timp ce răsucea fără pic de efort volanul, mergând pe străzile acoperite cu zăpadă. Krystal stătea încordată, de parcă el i-ar fi făcut o propunere indecentă.

— Cred că-ţi va plăcea la *Angélique*. Mâncarea e

bună. Voia ca ea să se relaxeze, să se bucure de această seară la fel de mult ca şi el.

— Am auzit de local. Hamburgerii sunt serviţi cu ceapă, spuse ea, abţinându-se să nu izbucnească în râs. El începu să vorbească, apoi chicoti.

— De ce îţi ţii ascuns acest minunat simţ al umorului, KT Wynter? E ascuţit, subtil, şi-mi place la nebunie. Iar el mai descoperise încă ceva. A sta atât de aproape de ea, în maşină, era foarte excitant. Simţi cum dorinţa începe să prindă viaţă, iar asta îl sâcâia… puţin… faptul că ea avea o astfel de influenţă asupra lui.

Nu fusese atât de intrigat de o femeie de foarte mulţi ani.

Personalitatea lui era suficient de echilibrată, Iar el ştia că femeile-l plăceau şi-i căutau adesea compania. Avea un comportament sexual normal și respecta femeile… plăcându-le în acelaşi timp. Femeile intelectuale, ce ocupau poziţii importante în meseria lor şi care aveau o impresie bună despre ele, îl atrăseseră întotdeauna. Atunci, ce îl atrăgea la KT Wynter, care nu părea să aibă decât puţine dintre trăsăturile pe care el crezuse că le admiră întotdeauna la o femeie?

Krystal nu observa privirile intense, pline de curiozitate, pe care Cullen i le arunca din când în când, pentru că se gândea la comentariul lui privitor la umorul ei.

— Nu-mi ascund simţul umorului, spuse ea în cele din urmă. De fapt, nu încercase niciodată s-o facă. Întotdeauna se amuzase văzând latura bizară a lucrurilor, căutând înţelesurile ascunse, decât luând totul ca atare. Dar, realiză ea acum, izolarea pe care şi-o autoimpusese îi ştirbise din spontaneitate. Ce anume o făcuse să revină la viaţă? Uneori spun lucruri nebuneşti, adăugă ea slab.

— Nu vrei să-mi spui de ce? întrebă el.

— Nu. El ridică din umeri la răspunsul ei direct.

— O.K. La urma urmei, înţelegerea a fost ca eu să vorbesc, iar tu să asculţi.

— Aşa e. Se simţi cuprinsă de uşurare. Din nou el o surprinsese prin faptul că nu insistase, nu făcuse presiuni asupra ei. Rămaseră tăcuţi restul drumului, până la restaurant. Localul era situat la etajul întâi al unei clădiri din cărămidă galbenă, care părea să dateze de când fuseseră puse primele fundaţii ale oraşului Seattle.

— Îţi place? o întrebă Cullen când opri maşina. Se întoarse spre ea, privind cu un ochi spre băiatul care se apropia să parcheze maşina.

Cullen îl ignoră. Krystal devenise din nou încordată, îşi putea da seama din felul în care-şi strângea palmele una de alta. El îi luă mâna stângă și i-o strânse cu putere, sperând să reuşească astfel s-o relaxeze.

— Băiatul de la parcare pare destul de dur, minţi el fără ruşine despre persoana inofensivă care aştepta răbdătoare. Sper că va fi o seară plăcută, dar dacă cineva ne face probleme, tu loveşti jos, iar eu sus. Facem o echipă bună la tăvăleală.

Ea îşi întoarse capul spre el.

— Eşti nebun, spuse ea încet. El aprobă din cap.

— Dar formăm un cuplu nemaipomenit împreună. Am crezut că ţi-ai dat seama.

— Da?

— Da. Intrăm? Apăsă butonul care debloca portierele, coborî şi înconjură maşina, ajutând-o să se dea jos, înaintea băiatului. Gata? întrebă el. Era extrem de palidă.

Ce credea oare că o aşteaptă înăuntru? se întrebă el. Cine naiba o speriase în halul acesta?

— Tichetul dumneavoastră, domnule. Cullen se încruntă spre băiat pentru întreruperea clipei de intimitate creată în maşină. Oftând plin de regret, băgă biletul în buzunar şi o luă de braţ pe KT.

— Crede că şi-a făcut un duşman, spuse ea sec.

Privirile astea ucigătoare sunt specialitatea ta?

— Nu, dar mă gândesc să devină. A fost un compliment, KT, nu o insultă. Te rog să-l iei ca atare. Ea dădu uşor din cap, iar el răsuflă uşurat. Cel puţin, ea nu-şi ridicase din nou toate barierele. Am mai fost aici de două ori până acum, continuă el, în timp ce şeful de restaurant îi conduse la masa lor. Mâncarea e atât de bună încât nu-i pot rezista. După ce se aşează, Krystal privi în jur, încântată de masa aleasă de el. Era destul de intimă, totuşi putea vedea oamenii aşezaţi la celelalte mese, fără ca aceştia să se holbeze la ea.

— Întotdeauna ceri să ţi se rezerve masa cea mai bună?

Cullen dădu din umeri, mulţumit că ei îi plăcea.

— Numai când cinez cu cea mai frumoasă femeie din oraş, spuse el. Observă cum zâmbetul ei dispăru, cum umerii îi deveniră rigizi. Privirea pe care i-o aruncă fu rece şi rezervată.

— Am vorbit serios, spuse el simplu. Ea îl privi neîncrezătoare, dar apoi, treptat, pe faţa ei apăru o expresie de încredere, amestecată cu nesiguranţă şi timiditate. La naiba, se gândi el. Ar trebui să se aştepte la asemenea complimente, nu să se îndoiască de ele. Trecură câteva clipe de tăcere, în care el avu impresia că în interiorul ei se dădea o bătălie. Apoi, păru că binele învinsese, pentru că ea se îndreptă în scaun şi-l privi direct în ochi, zâmbindu-i uşor. Frumuseţea ei interioară începu să iasă la suprafaţă odată cu acel zâmbet, oglindindu-se în ochi şi radiind căldură, ca un foc ce ardea pe dinăuntru.

— Nu ştiu ce anume a produs această metamorfoză, dar îmi place, murmură el, aplecându-se spre ea. Eşti frumoasă.

— Eşti extraordinar de direct, spuse ea încet. Ai fi un diplomat minunat. Ai putea declanşa câte un război în fiecare a doua zi. El râse.

— Doamnă, mă jigneşti. Ea scuturǎ din cap. Apoi îşi concentrarǎ atenţia asupra listei de meniu. După ce chelnerul luă comanda, Cullen o surprinse ridicându-se şi întinzându-i mâna. Ea îi privi uimită.

— Nu cred că trebuie să pierdem această muzică, spuse el. Dansăm?

Ea se sculă şi-l urmă pe ringul de dans înainte de a realiza că ar fi fost mai bine să găsească o scuză. Ritmul lent al melodiei o pătrunse când ajunse în braţele lui Cullen. Începură să se mişte uşor, iar după o clipă, ea începu să se relaxeze. Uitase cât de mult îi plăcea să danseze. Cullen dansa uşor, frumos, de neuitat. Nimeni n-o făcuse să se simtă aşa pe un ring de dans sau în afara lui. Voia atât de mult să danseze, încât deveni surdă la vocea interioară care o avertizară fie prudentă.

Simţea de parcă filmul muzicii curgea prin sângele ei şi al lui Cullen Dempsey.

Era minunat, ca o vrajă, iar ea nu mai cunoscuse niciodată o astfel de senzaţie.

Cântecele se succedau unul după altul.

Corpurile lor păreau că formează unul singur în ritmul muzicii. Cullen mai dorise şi alte femei până acum şi întotdeauna le avusese. Dar niciodată dorinţa nu fusese însoţită şi de nevoia de a ocroti. O dorea pe KT, dar dorea să aibă grijă de ea. Iar astă îl şoca. Când văzură chelnerul îndreptându-se spre masa lor, se despărţiră cu părere de rău. În timp ce mergea, inima lui Krystal încă mai bătea cu putere. Totul în jurul ei era frumos, nimic nu părea s-o mai amenințe. Era fericită cu Cullen Dempsey! Ar fi vrut ca seara să dureze la nesfârşit.

Cullen era atât de excitat, încât se enervă, întotdeauna fusese capabil să-şi controleze sentimentele faţă de femei. Asta îl făcuse să fie independent şi să rămână totuşi prieten cu femeile pe care le cunoscuse. Acum era nesigur. A fi în compania lui KT era ca şi cum ai

ţine în mână un cărbune încins. Nu-l putea ţine prea mult timp, totuşi nu-i putea da drumul. Când o ajută să se aşeze în scaun, se aplecă şi-o sărută pe creştetul capului.

— Eşti o dansatoare minunată, KT.

Ea îi zâmbi fericită şi murmură un „Mulţumesc”. Mâncarea fu excelentă… *somon de Pacific* cu un sos foarte uşor, salată *Caesar* şi pâine caldă ce răspândea o aromă îmbietoare. Mâncară încet, zâmbindu-şi unul altuia, savurând această clipă şi conversaţia lejeră. Niciunul din avertismentele interioare ale lui Krystal nu reuşi să alunge căldura ce-o învăluia treptat.

— Odată, te voi duce pe unul din vase, spuse Cullen dintr-odată.

Ea dădu din cap, zâmbind, nevrând ca gândurile rele să spulbere această clipă.

S-ar putea să nu mai existe alte daţi cu Cullen. Prudenţa îi spunea că ar trebui să evite alte întâlniri. Dar de ce să întunece o seară frumoasă cu gânduri rele? Mâine va avea grijă de restul. Serviciul fu impecabil, mâncarea delicioasă. Dar ea nu era pe deplin conştientă de nimic, cu excepţia lui Cullen. Mânca automat, vorbea automat, dar numai ochii rosteau adevărul despre focul ce ardea în adâncul lor.

Krystal era încântată, copleşită, veselă… dar temătoare. Cullen era surprins, intrigat, încântat… şi hotărât s-o revadă. Dansară din nou. Clipa când trebuiră să plece li se păru prea devreme. Krystal fu surprinsă de regretul sfâșietor pe care-l simţi, când plecară din acea lume pe care o creaseră doar pentru ei doi.

Cullen era dezamăgit. Trebuia s-o ducă acasă și nu dorea acest lucru. Simţea deja ca şi cum ar fi pierdut-o. Împletindu-şi degetele cu ale ei o conduse din restaurant, în noaptea rece şi ceţoasă de afară.

— Minunat, şopti el, privind-o.

— Încântător, răspunse ea, amintindu-şi cum formau

o singură ființă pe ringul de dans. Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei, înfofoliți în hainele lor, protejându-și fețele de vântul rece. Krystal și Cullen respirară adânc și priviră în sus.

— Cel mai bun moment pentru o plimbare, murmură Krystal. Când alunecă puțin pe gheață el își mări strânsoarea, ea își răsuci degetele în jurul degetelor lui, simțind căldura atingerii lui invadându-i corpul. M-am simțit foarte bine, spuse ea dintr-odată, veselă și șocată că recunoscuse cu voce tare acest lucru. Ar fi vrut să-i spună că nu se mai simțise atât de bine de când plecase din Pennsylvania, dar nu mai adăugă altceva. Un val cald de plăcere îl străbătu pe Cullen și rămase surprins.

Era ca un școlar în prezența ei. Cuvintele rostite de ea îl făcuseră să vibreze de bucurie.

— Și eu m-am simțit bine, spuse el. O trase ușor de mână, aducând-o lângă el și începură să meargă lipiți unul de celălalt. Mi-ar plăcea să mai repetăm o seară ca asta, adăugă el. Când îi văzu ezitarea, înjură în gând pentru gata făcură. O grăbea.

Știa că era timidă și extrem de reticentă… Abține-te, își spuse el. Nu forța lucrurile.

Ea respiră adânc și ridică privirea spre el. Își mușcă limba, apoi spuse:

— Și mie. El o opri și o răsuci cu fața spre el, privind-o intens. Lumina străzii îi făcea fața să pară argintie, dar el știa că ea roșise din cauza privirii lui insistente, își dădu capul pe spate și râse cu putere, apoi o ridică în brațe și o învârti până ce și ea începu să râdă, în timp ce trecătorii îi priveau amuzați sau încruntați. În cele din urmă o lăsă jos și o îmbrățișă.

— Mâine?

Ea aprobă cu capul pe umărul lui. El se lăsă pe spate pentru a-i putea vedea fața.

— Nu te voi lăsa să te răzgândești.

— Nu mă voi răzgândi, spuse ea răguşit. Când îi văzu gura apropiindu-se, primul instinct fu acela de a se feri. În schimb, se întinse şi-l trase spre ea.

Sărutul fu blând, cald, plin de dorinţă. Inimile le băteau din ce în ce mai tare.

Sângele clocotea fierbinte. Orice prudenţă fu dată uitării. Nu era un moment obişnuit. Se despărţiră amândoi în aceeaşi clipă, privindu-se îngrijoraţi.

Krystal se cutremură. Voia să fie cu el, să-i spună cine era, de ce se afla în Seattle.

Voia ca el să rămână în Seattle, împreună cu ea. El îi simţi tremurul.

— Ţi-e frig. O sărută pe frunte, apoi o cuprinse cu un braţ. Hai să mergem în maşină. Lui nu-i era frig, nu-i putea fi frig cu vulcanul de pasiune ce simţea că erupe în interiorul său. KT îl făcea câteodată să se simtă de parcă ar fi mers pe o frânghie deasupra prăpastiei, dar o făcea pentru că voia, era dispus să rişte totul pentru a sta lângă ea. Băiatul aduse maşina într-un timp record, iar de această dată Cullen îşi dori să aibă o pană de cauciuc. Pretextul că ar fi rămas fără benzină ar fi părut destul de suspect. Krystal îşi avea şi ea propriile-i dorinţe. Ar fi vrut să-i spună lui Cullen despre San Francisco şi despre cum e să creşti într-o comunitate menonită ca aceea din Lancaster, care o protejaseră ca într-un cuib.

Totul se terminase când mama ei, care fusese crescută în acea comunitate, murise şi tatăl ei, care fusese întotdeauna un intrus, se întorsese după câţiva ani de absenţă şi o luase de acolo. Duseseră o existenţă nomadă până când ea împlinise douăzeci de ani. În cele din urmă se stabiliseră la San Francisco. Tatăl ei începuse o afacere şi se căsătorise din nou. Ea căpătase o mamă vitregă, pe care o iubise, o respectase. Nu putu merge mai departe cu gândurile. O înjunghiau ca nişte pumnale. Dacă ar putea măcar vorbi despre asta cu Cullen…

— Am ajuns, spuse el trist, oprind în faţa casei în care locuia ea. Se dădu jos din maşină şi, deschizând portiera, o privi încruntat. N-aş fi vrut ca această seară să se termine. Ea râse.

— Mi-ai citit gândurile. Apoi, rămase cu răsuflarea întretăiată, când el se aplecă şi o luă în braţe, aşezând-o apoi pe trotuar. Cullen rămase cu un braţ în jurul ei, în timp ce merseră spre uşă. Apoi se aplecă şi-o sărută pe obraz.

— Lasă-mă să te conduc până sus. Mă voi simţi mai bine. Apoi, voi pleca.

Ea nu voia ca el să plece. Gândul acesta o duru foarte tare, mâinile începură să-i tremure şi de-abia reuşi să descuie uşa. Apoi o luă înainte pe scări, perfect conştientă că el o urma îndeaproape.

— În curând mă voi muta, spuse ea, dintr-odată, pe un ton nervos. Acolo voi avea un singur etaj de urcat.

— Te voi ajuta să te muţi. Era o ocazie să fie împreună cu ea o zi întreagă!

Când ajunse în dreptul uşii, ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mulţumesc. Îi întinse mâna, apoi o trase înapoi, după care i-o întinse din nou.

Când el îşi petrecu braţele în jurul ei şi o sărută uşor, ea simţi că se topeşte.

— Noapte bună, murmură el. Am să te sun mâine. Îi zâmbi, apoi se răsuci şi începu să coboare scările. Krystal intră în apartamentul ei, apăsându-şi buzele cu degetele, de parcă ar fi putut păstra astfel sărutul pentru totdeauna. Cullen Dempsey! Pătrunsese în viaţa ei ca un buldozer. Iar ea simţea acum că pluteşte!

CAPITOLUL 3

Peste trei săptămâni sosi ziua mutării. Krystal stătea

în ceea ce mai rămăsese din vechiul ei apartament, gândindu-se la Cullen, în loc să împacheteze. El fusese împreună cu ea încă de dimineaţă. Acum era la noua ei locuinţă, supraveghind instalarea noului ei birou. Curând se va întoarce. Chicoti, în timp ce înveli în ziar câteva farfurii.

— Aţi spus ceva, doamnă?

— Ah, nu. Zâmbi slab către omul ce-o ajuta la mutat şi care o privea întrebător.

Acum urmează cutia asta, spuse ea. Cele din colţul acela le voi pune în camionetă. Nu-i putea spune bărbatului că visa cu ochii deschişi la cina pe care o luase cu Cullen în seara precedentă, despre cum merseseră la piaţă şi aleseseră singuri somonul, pe care-l făcuseră la grătar pe scara de incendiu din dreptul ferestrei de la bucătăria ei. Pentru că nu putuseră să stea amândoi pe scara îngustă, în acelaşi timp, lăsaseră fereastra bucătăriei deschisă ca să poată conversa. Noaptea fusese magică. Krystal nu ştiuse că între un bărbat şi o femeie pot exista asemenea clipe minunate. Râse cu voce tare, apoi deveni serioasă când bărbatul intră din nou în cameră.

— Gata, doamnă, spuse el, privind-o ciudat. Ne întâlnim la casa cea nouă. Am luat cheia. Ea dădu din cap, muşcându-şi buza pentru a se abţine să nu izbucnească în râs. Probabil că bărbatul o credea nebună. Aşa şi era, se gândi ea după ce acesta plecă. Era nebună pentru că-l lăsase pe Cullen Dempsey să pătrundă atât de adânc în viaţa ei. Acum el făcea parte din ea, iar Krystal era încântată şi înspăimântată. Primele lor întâlniri fuseseră urmate de contacte zilnice. Toate planurile ei de a-şi duce viaţa într-o izolare cât mai mare dispăruseră. Începuse să asculte acea voce interioară, care îi punea la îndoială înţelepciunea din ultimii doi ani când stătuse ascunsă, care-i spunea că făcuse o prostie să facă acest lucru.

Poate că ar fi trebuit să rămână la San Francisco şi să

înfrunte situaţiile neplăcute. Oricum, nu se putea ascunde la infinit. Iar de când îl cunoscuse pe Cullen nu dorea deloc să se mai ascundă. Voia să-şi trăiască viaţa în văzul tuturor. De mai multe ori, în ultimele săptămâni, în timp, ce spăla podeaua, mătura sau ştergea praful de pe mobilă, se întrebase dacă n-ar fi fost mai uşor să fi înfruntat criticile de la început, iar apoi să se fi ridicat şi să fi încercat să-şi vadă mai departe de drumul ei. Acum, ca un factor suplimentar la neliniştea ei tot mai mare, apăruse Cullen Dempsey. Iar el era mult mai insistent decât cealaltă voce a ei din interior, aceea care o sfătuia să fie prudentă. Krystal îi dorea compania, suflul de viaţă pe care i-l adusese, exuberanţa, râsul. Îşi privi ceasul. Trebuia să se întoarcă. Vor încărca restul lucrurilor ei în camionetă şi vor merge împreună la noua locuinţă. Inima îi bătea cu putere. Îi simţea lipsa, voia ca el să fie lângă ea.

Şi el era.

— Bună, spuse Cullen, intrând în cameră. Merse direct spre ea şi o sărută cu putere.

— Bună, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Prezenţa lui făcea să facă vocea interioară ce-o avertiza să ia lucrurile mai încet. Cullen o privi, gândindu-se cât era de frumoasă, cu nasul murdar de praf şi funingine.

— Arăţi nemaipomenit.

— Eşti nebun.

— Da. Ţi-am spus că formăm o echipă.

— Aşa e. Închise ochii când el o sărută din nou şi nu auzi vocea în adâncul ei care-o sfătuia să fie prudentă. Nu auzea decât muzică, veselie… dragoste. Cullen făcuse asta pentru ea.

O săptămână mai târziu, într-o după-amiază, Krystal se afla în noul ei birou, când telefonul sună. Ştia cine este înainte de a răspunde. După ce-o întrebă cum se instalase în noua ei locuinţă, Cullen se interesă dacă lucra în acea

seară. Ea îi spuse că nu.

— Bun, zise el, apoi râse. Mi s-a întâmplat să mă grăbesc să duc o fată devreme acasă, ca să nu am probleme cu tatăl ei, dar e ceva nou să mă grăbesc s-o duc la timp la serviciu.

— O vreme nu va mai fi nevoie să faci aşa ceva. Am, în sfârşit, echipa completă, spuse ea fericită. Acum, tot ce avea de făcut era să scrie registrele, să plătească salariile şi să supravegheze cum lucrează oamenii. Iar asta nu-i mai lua atât de mult timp, ca atunci, când fusese nevoită să ţină locul unuia dintre lucrători. Totul revenise la normal, până la următoarea perioadă de criză. Fusese chiar și la cumpărături în acea după-amiază. Îşi cumpărase o pereche de pantaloni şi se simţea de parcă îşi luase o întreagă garderobă nouă.

— Vreau să te duc într-un loc deosebit în seara asta, KT Wynter.

— O faci în fiecare seară.

— Păi, eşti o doamnă deosebită. Făcu o pauză. Mâine seară va fi ceva cu totul diferit. Sper că eşti liberă şi mâine.

— Sunt. De ce va fi ceva diferit?

— Pentru că e ceva mai complicat. *Şi nu vom fi singuri,* adăugă el cu regret în gând, aşa cum erau de obicei. Regreta acest lucru. Cinele luate împreună cu KT erau minunate. Vorbeau la nesfârşit. Ea încă nu se destăinuise complet în faţa lui, deşi el îi spunsese absolut totul. Puteau discuta despre subiecte variate, de la politică la istoria artei. Ea îl intriga din ce în ce mai mult de fiecare dată când se întâlneau.

De aceea, seara de mâine urma să fie o mică surpriză. Trebuia să păstreze asta secret. Zâmbi, când se gândi. Se purta ca un copil când era vorba de ea.

Vocea ei îi întrerupse gândurile.

— M-ai dus în locuri deosebite în fiecare seară,

Cullen. Sper că niciodată n-ai trecut în contul cheltuielilor firmei, pentru că partenerul tău te va lua la întrebări când va vedea atâtea extravaganţe.

— Nu. Tu, categoric, nu faci parte din afacerile mele, KT. Întâlnirile cu tine sunt numai de plăcere. O auzi cum îşi ţine răsuflarea şi ştiu că făcuse o nouă gafă. Nu era pentru prima dată când ar fi vrut ca ea să-i spună tot ce avea pe suflet.

Discuţiile cu ea erau ca patinatul pe o gheaţă foarte subţire. Dacă tot veni vorba despre el, spuse Cullen, despre partenerul meu, ne vom întâlni cu el mâine seară la cină. Hotărâse că era mai bine s-o avertizeze, decât s-o ia prin surprindere. KT putea fi foarte tăioasă câteodată. Prudenţa lui KT fu însoţită de această dată de dezamăgire. Ea şi Cullen fuseseră întotdeauna singuri când se întâlniseră. Şi fusese minunat. Începuse să aştepte cu nerăbdare sărutările lungi de despărţire care o făceau să-i tremure genunchii şi să dorească mai mult. Nimic n-o pregătise pentru apariţia în viaţa ei a lui Cullen Dempsey. El o făcuse să cunoască emoţii sălbatice, sentimente nemaiîntâlnite. Acele sărutări minunate care-o făceau să-şi piardă controlul, să renunţe la prudenţă şi să dorească mai mult de la acest bărbat. De mai multe ori fusese aproape gata să-i spună, să vină la ea în apartament, dar reuşise să se stăpânească. Nu era pregătită încă să înfrunte durerea.

— Va fi o seară deosebită? întrebă ea prudentă.

— Unele persoane vor fi elegante, altele vor fi îmbrăcate obişnuit. Tu arăţi întotdeauna bine. Ea simţi cum genunchii i se înmoaie la auzul vocii lui răguşite şi pline de speranţă. Dar asta n-o liniştea. O seară protocolară. Dumnezeule! Voia să arate bine de dragul lui Cullen. Şi nu voia să-i fie teamă.

Cullen ştia din tăcerea ei că se gândeşte la cuvintele lui, că se întreabă dacă e bine sau nu să meargă.

— Eu trebuie să merg, adăugă el, apoi hotărî să-şi

deschidă sufletul în faţa ei. Şi vreau să fii alături de mine.

— Elegantă, zise ea slab, trecându-şi în revistă garderoba în gând.

— Elegantă, dar nu rochii lungi. Nu spusese nu! Cullen ar fi vrut să alerge la ea, s-o ia în braţe şi să-i liniştească temerile. O văzuse în fiecare seară timp de trei săptămâni, uneori mai mult de o oră, dar fuseseră totuşi împreună. Prima dată, când o sărutase la despărţire, fusese un sărut scurt şi uşor. Totuşi, şi acesta îl înnebunise. Nu fusese în stare să lucreze o oră, fără să se gândească la ea. Pe măsură ce serile treceau, sărutările lor deveneau din ce în ce mai pasionate, de un erotism pe care el nu-l cunoscuse până atunci şi care-l făcea să dorească mai mult. Simţea că şi ea îl dorea, dar mereu amâna acest lucru.

— Deci, spune-mi mai mult despre seara de mâine, spuse ea. El simţi nota de tensiune din vocea ei, diferită de cea cu care se obişnuise.

— Ce s-a întâmplat, KT? întrebă el încet. Când văzu că nu vorbeşte imediat, Cullen se gândi că ea nu-i va răspunde. Apoi, pe neaşteptate, ea îi spuse:

— Eşti foarte bun cu mine. De ce? El se încruntă. Găsea că ceea ce făcea el pentru ea era atât de incredibil?

— Sunt bun şi cu mine. Îmi face plăcere să fiu cu tine. Eşti frumoasă, plăcută şi inteligentă. Care bărbat n-ar dori să fie în compania unei femei ca tine?

Tăcu din nou pentru o clipă, apoi îl întrebă:

— Ce te atrage la mine? Cuvintele păreau că fuseseră scoase cu cleştele din gura ei, de parcă era ceva ce trebuia neapărat să ştie, chiar dacă răspunsul ar fi fost neplăcut. El îşi apropie receptorul de gură.

— De unde să ştiu? Poate că sunt atras de femeile de serviciu. Ea izbucni în râs.

— Asta trebuie să fie.

— Nu uita.

— Nu voi uita, spuse Krystal încet, simţind în inima ei nişte bătăi precum aripile unor fluturi. După ce închise telefonul, îşi ţinu capul în mâini câteva minute, în timp ce gândurile îi erau confuze şi întreaga ei fiinţă era răscolită. Unde îl va însoţi mâine seară? De ce fusese de acord, fără să pună alte întrebări? Era nebună, dar… nu conta. Se ducea cu el! Orice argument împotriva acestui lucru cădea în faţa dorinţei de a-l însoţi pe Cullen la acea cină. Săptămânile petrecute împreună cu el, îi sfărâmase toate barierele, o făcuse să pună la îndoială înţelepciunea… sau nebunia… comportamentului ei de după sosirea la Seattle. La urma urmei, nu făcuse nimic rău la San Francisco. Ce importanţă avea ce gândeau ceilalţi oameni? Nu era acum momentul să-şi pună această întrebare. Ar fi trebuit s-o pună în urmă cu doi ani. Nu, plecase prea departe pentru a se mai întoarce şi făcuse să sufere oamenii pe care îi iubise. Aşa că, pornise pe un drum… dar se abătuse puţin de la el, pentru a fi împreună cu Cullen Dempsey.

Refuzând să se mai gândească la asta, se ridică şi se îndreptă spre dulap, trecându-şi degetele peste puţinele haine mai bune pe care le avea.

Seara următoare, Cullen sosi devreme şi urcă în goană până la etajul al doilea.

Ea deschise uşa la prima bătaie, zâmbindu-i.

— Te-am văzut venind de la fereastră. Nu ştiu cum poţi urca alergând scările astea… Ce s-a întâmplat? El devenise dintr-odată foarte palid. Te doare ceva? Nu trebuia să alergi în halul ăsta. Întinse mâna şi-l apucă de braţ, trăgându-l în apartament. Vino să te aşezi, Cullen.

— Mi-am pierdut suflul din cauza ta, nu din cauză că am alergat pe scări, spuse el dintr-odată, întorcând-o cu faţa spre el. Mă uimeşti, doamnă. Arăţi ca un trandafir… catifelată, caldă şi atrăgătoare. Atinse mâneca costumului din satin.

Cum se numeşte această culoare. Strălucirea soarelui?

— Eu o numesc galben-lămâie, zise ea răguşit.

— Arăţi atât de bine, încât ai putea fi mâncată. Nu ca o lămâie. Mai degrabă ca o caisă coaptă. Ador să mănânc fructe. Ea roşi, iar el zâmbi. Nu intenţionase să vorbească cu două sensuri. Nu era genul lui, dar acum nu voia să retragă ceea ce spusese. Fiecare cuvânt era adevărat. N-am mai văzut o piele aşa de frumoasă ca a ta, KT, spuse el. Se aplecă şi o sărută pe obraz, lăsându-şi gura să zăbovească mai mult acolo. Ar fi vrut să-i pună diamante în urechi şi pe degete, în locul cerceilor simpli de aur pe care-i avea. Ar fi vrut să-i dea tot ce-şi dorea. Ar fi vrut să-i dăruiască lumea întreagă.

— Vrei să bei ceva? întrebă Krystal, sperând să-i abată atenţia. Privirea lui aprinsă şi pătrunzătoare îi străpungea corpul, făcând-o să ardă pe dinăuntru. Trebuia să găsească ceva de făcut cu mâinile ce-i tremurau nervoase, iar pregătirea unei băuturi părea lucrul cel mai potrivit. Nu că ar fi avut un bar extrem de variat. Nu avea. Nu băuse nici măcar un pahar cu vin de când venise la Seattle. Nu că ar fi fost o mare băutoare, dar, după eşecul de la San Francisco, jurase să nu mai pună o picătură de alcool în gură. Era ciudat, se gândi ea, cum tatăl ei şi întâmplările din San Francisco îi reveneau în minte acum, când nu voia să se gândească decât la Cullen. *Din nou e preocupată de ceva*, se gândi Cullen, din nou revedea imaginile care i-au întunecat odată existenţa. De multe ori ea era departe de el, aşa ca acum.

Poate că într-o zi îi va spune ce-a făcut-o atâta să sufere în trecut.

— Nu, răspunse el. Ar trebui să plecăm. Mai este doar puţin până la cină. O privi plin de regret. Aş prefera să rămân aici, adăugă el.

Privirea din clui îi făcu pulsul să bată nebuneşte şi să

fie cuprinsă de excitare. Nu se va gândi la trecut, îşi spuse ea, sau la altceva ce-ar putea-o îndepărta de Cullen.

— Şi eu aş prefera, spuse ea, dar… trebuie să mergem. În nerăbdarea ei de a pleca, uită să-l întrebe unde mergeau. Când ajunseră în maşină, Cullen se întoarse spre ea.

— Apropo, cina din seara asta este în onoarea partenerului meu. E un bărbat nemaipomenit. O sărută pe nas, apoi se lăsă pe spate şi o privi. Când privirile li se întâlniră, ea văzu dorinţa, devenită de acum familiară, întunecându-i ochii. El se aplecă din nou şi-şi lipi buzele de ale ei, fără să exercite presiune sau să-şi deschidă gura. Ea avu senzaţia clară că el îi cere permisiunea. Se simţi sufocată de valul de căldură şi se apropie de el, mişcându-şi gura dedesubtul gurii lui şi depărtându-şi uşor buzele. Când îi simţi prima atingere a limbii, inima lui Cullen păru gata să-i spargă pieptul, iar muşchii i se contractară în mod reflex.

Dumnezeule, cât o dorea! Ridică gura pentru o clipă şi-i şopti numele, mângâindu-i obrazul cu un deget. Ea văzu întrebarea din ochii lui.

— Trebuie să plecăm, spuse ea răguşit, plină de respect. Ai spus că e ceva important.

— Este, spuse el cu vocea plină de dorinţă. Dar şi asta este la fel de important.

Ea dădu din cap, pentru că trebuia să fie sinceră cu el şi să recunoască că dorea la fel de mult ca şi el acest lucru. Îşi puse mâna pe pieptul lui, simţindu-i inima bătând cu putere, în acelaşi ritm cu al ei.

— Avem timp.

— Trebuie să avem, bombăni el, sărutând-o din nou, cu putere, lăsând-o să-i potolească dorinţa. Apoi îi dădu drumul şi se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o, simţind că au parcurs o distanţă uriaşă în aceste câteva preţioase clipe.

Am traversat o prăpastie, KT, spuse el. Să nu mai privim înapoi.

— Să nu mai privim, repetă ea. În timp ce mergeau cu maşina, Cullen îi luă mâna, ţinându-i-o strâns. O simţi încordându-se când el intră pe aleea ce ducea spre aeroportul particular.

— Zburăm? întrebă ea.

— Ţi-e teamă să zbori?

— Nu. De fapt, chiar îmi place. Privi un mic avion particular aflat pe pistă, în timp ce el parcă maşina. Nu-i de mirare că ai spus că n-avem timp, deşi mai era peste o oră.

— Iar acum va trebui să ne grăbim. Îi prinse mâna şi alergară împreună spre avion.

Respirând întretăiat şi râzând, ea întoarse capul spre el în timp ce alergau.

— Eşti pilot?

— Da. Se opriră în faţa scărilor, iar el o luă în braţe şi o urcă în avion.

Ţinându-se de uşă, se întoarse spre el când se urcă lângă ea.

— Pentru un pescar, eşti destul de priceput, spuse ea.

— Mă bucur c-ai observat. Râzând, el o conduse în cabina pilotului, se aşeză pe scaunul din stânga, făcându-i semn să se aşeze pe celălalt.

Se aplecă şi o sărută apoi pe vârful nasului, în timp ce ea îl privea cu ochii mari.

— Pune-ţi centura, iubita mea, spuse el. Suntem gata să decolăm. Se simţea fericit, plin de viaţă. Nu voia să se întrebe de ce prezenţa lui KT însemna atât de mult pentru el. Tot ce ştia era că ea îl făcea fericit. Contactă turnul de control, ascultă instrucţiunile şi-i zâmbi.

Înainte ca ea să aibă timp să se întrebe dacă era pregătită, se aflau în aer.

— Nu pot să cred că facem aşa ceva, dar îmi place.

După doi ani de muncă continuă, simţea că pluteşte, atât de fizic, cât şi psihic. Înconjurară Seattle şi se îndreptară spre sud, dar nu înainte ca ea să privească încă o dată spre muntele Rainier. Era minunat, arăta chiar mai frumos privit din aer. Când ea râse, Cullen îşi simţi inima plină de încântare. A-i face ei plăcere era cel mai minunat lucru.

Dădu drumul la muzică, apoi luă legătura prin radio pentru a se asigura că vor fi aşteptaţi de o maşină.

— Zburăm bine, dar trebuie să ajungem acolo în mai puţin timp decât am crezut.

KT. Ea dădu din cap, gândindu-se la frânturile auzite din conversaţia avută de el cu turnul de control, înţelesese oare bine că zburau spre Los Angeles? Ar fi frumos, dar era destul de departe. Puteau ajunge acolo la timp? Nu avea nicio importanţă, se gândi ea, atâta vreme cât era împreună cu Cullen.

Se lăsă pe spate şi privi în jur, dar mai ales spre mâinile lui puternice şi sigure, care conduceau cu pricepere avionul. Acesta părea să plutească printre nori, iar ea savura această senzaţie. Chiar dacă n-ar mai fi făcut nimic altceva după ce aterizau, seara ar fi rămas la fel de minunată, un vis devenit realitate. A zbura însemna libertate!

— Îţi place, nu-i aşa, KT?

Ea aprobă din cap, nevrând să vorbească şi să întrerupă vraja de a se afla împreună cu el în cabină, ascultând muzica ce se auzea în surdină şi simţindu-se mai în siguranţă decât fusese vreodată.

Aterizară în mai puţin timp decât şi-ar fi închipuit. Recunoscu acel ţinut atât de familiar. Simţi cum începe să transpire; mâinile începură să-i tremure. San Francisco! Dumnezeule! De ce nu-l întrebase de la bun început care era destinaţia, în loc să se comporte ca o adolescentă la prima întâlnire? îi aruncă câteva priviri fugitive lui Cullen şi văzu că nu i-a observat agitaţia. El era total absorbit de

urmarea instrucţiunilor de aterizare primite de la turnul de control şi nu se mai uitase la ea de când începuse coborârea. Întoarce-te! întoarce-te!

Atunci, avionul atinse pământul şi se încadra pe o pistă, oprindu-se în faţa unui hangar mare. Câţiva oameni se îndreptară spre avion, privind în sus şi făcându-i cu mâna lui Cullen. El le răspunse, zâmbind.

Când se întoarse spre KT, zâmbetul îi dispăru imediat, văzându-i faţa albă.

— Te-a speriat cumva aterizarea? îi apucă uşor mâna. Era udă şi rece.

Ea privi în jos spre mâinile lor înlănţuite.

— Aterizările mă sperie, murmură eael se aplecă şi-i desfăcu centura, sărutând-o pe obraz.

— Iartă-mă. Nu m-am gândit. Îmi place atât de mult să zbor, încât uit că poate celorlalţi nu le place. Haide, după ce vom mânca şi vom bea ceva rece, te vei simţi mai bine.

— Bineînţeles. Dar cum s-ar putea simţi ea mai bine în oraşul în care murise tatăl ei şi în care mama ei vitregă încă mai trăia? Dar San Francisco era un oraş mare, îşi spuse în gând. N-o va vedea pe mama ei vitregă. Se vor întoarce la Seattle în această seară. Se simţi din nou cuprinsă de acel sentiment de vinovăţie când se gândi la femeia de care fusese atât de apropiată şi despre care credea că o trădase, dar care era la fel de singură pe lume ca şi ea. Clătină din cap pentru a-şi limpezi mintea. Poate că într-o zi îi va putea telefona mamei ei vitrege. Poate o va putea chiar vedea. Ceea ce se întâmplase în urmă cu doi ani nu părea să mai aibă aceleaşi proporţii în mintea ei acum, dacă stătea să se gândească, iar asta mulţumită lui Cullen. Ştia că şi ea exagerase atunci şi că învinuise poate pe cineva care n-avea nicio vină. Îl urmă pe Cullen în afara cabinei. El coborî înaintea ei scările avionului, apoi se întoarse şi o luă în braţe.

— Relaxează-te, KT, spuse el, ţinând-o aproape. Vom petrece o seară minunată. O conduse spre o maşină închiriată, ţinându-şi braţul în jurul umerilor ei.

Ea dădu din cap, fiindu-i aproape frică să vorbească. Unde urmau să ia cina? se întrebă ea.

— Îţi va plăcea *The Ballroom*, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. E aproape de *Embarcadero.* Iar bucătarul-şef e specializat în mâncarea italienească. Nu mai auzise până acum de *The Ballroom*, se gândi ea uşurată. Nu era unul dintre locurile pe care le frecventase împreună cu tatăl ei sau cu mama ei vitregă.

— Mâncarea italienească e deosebită în San Francisco, spuse ea, încercând să zâmbească, deşi ştia că efortul era aproape zadarnic. Stând pe locul de lângă şofer din *Cadillac-ul* Seville care-i ducea spre *Embarcadero*, privi fermecată spre oraşul pe care, odată, îl crezuse cel mai frumos loc din lume. Şi, pentru câţiva ani, aşa şi fusese.

— Eşti foarte tăcută, spuse Cullen, întrebându-se de ce nu-i revenise culoarea în obraji. Putea fi din cauza zborului? N-ar fi trebuit să-i facă această surpriză.

— Privesc doar oraşul. E foarte atrăgător, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu reuşise să-l păcălească. Ceva o frământa.

Oh, cred că ai greşit drumul dacă vrei să ajungi în piaţetă zise ea. Acum va trebui să mergi drept înainte mai mult şi abia după aceea vei putea să te întorci. Rămase uimită de propriile-i cuvinte şi nu mai spuse nimic altceva.

— Aşa este. Îi aruncă o privire rapidă. Pari să cunoşti oraşul destul de bine.

— Îl… îl cunosc. Nu ca unul care s-a născut aici, dar am locuit în el vreme de trei ani. Care au fost cât două vieţi, adăugă ea în gând. O comedie tragică din care nimeni n-a ieşit câştigător. Mai ales tatăl ei, care a preferat să se sinucidă decât să fie judecat pentru fraudă.

— Acum cât timp? întrebă Cullen, încercând să-şi înăbuşe curiozitatea şi nerăbdarea de a primi multe informaţii despre viaţa ei personală, acum când ea începuse să i le dea.

— Am plecat acum doi ani, spuse ea. Nu m-am mai întors de atunci, dar… Vocea i se pierdu şi rămase tăcută pentru o clipă. S-ar putea să mă întorc curând pentru o vizită, spuse ea dintr-odată. El o privi din nou, mai insistent. Când îşi îndreptă privirea din nou asupra drumului, trebui să corecteze repede direcţia maşinii, când văzu camionul care se îndrepta spre ei cu viteză, claxonând disperat. Cel puţin, îi revenise iarăşi culoarea în obraji, se gândi el. Indiferent de decizia pe care o luase, părea să fie una bună. Întinse mâna şi i-o acoperi pe a ei.

Ea îşi răsuci degetele în jurul degetelor lui.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un şofer îngrozitor?

— Cu siguranţă că nu sunt. Acest mic incident a fost doar o întâmplare. Era uşurat că tensiunea se risipise şi că expresia feţei ei se schimbase.

— Un poliţist nu l-ar trece cu vederea. Îi zâmbi, vizibil încântată, făcându-i plăcere să-l tachineze. Avea tot dreptul să vină la San Francisco, încercă ea să se convingă. Nu comisese nicio crimă. Fusese păcălită, înşelată. Lucruri destul de rele, dar nu ilegale.

— Şi ai de gând să chemi un poliţist? întrebă el.

— Poate.

— KT, eşti o trădătoare. Ea râse şi îşi lăsă capul pe spate, închizând ochii. S-ar putea să fie o seară foarte plăcută. Dacă nu-şi putea stăpâni zbuciumul din interior, poate putea măcar să încerce să se stăpânească. N-o costa nimic să încerce să se comporte raţional, şi asta şi avea de gând. Va încerca să facă faţă oricărui eveniment în seara asta sau oricând de acum încolo.

Cullen îi arunca din când în când câte o privire.

Părea extrem de fragilă, ca şi cum s-ar fi sfărâmat la cea mai mică presiune exercitată asupra ei. Dar în interior se ascundea forţă şi hotărâre. Pusese pe roate o afacere complicată. El recunoştea asta. Dar mai era ceva, o anume inocenţă aproape invizibilă. Iar el voia să afle totul, iar ea, în sfârşit, părea să-i fi deschis o poartă. Când Cullen intră într-o parcare subterană, Krystal deschise ochii. Garajul părea familiar, dar, se gândi ea, toate garajele semănau între ele. El parcă maşina şi se întoarse spre ea.

— De vreme ce-ţi place să dansezi, ce-ai zice să facem numai asta până vom zbura înapoi acasă? Ea îşi aminti nopţile petrecute la San Francisco când dansase până în zori. Dădu uşor din cap.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Grozav. Zâmbi, apoi se dădu jos din maşină şi veni în dreptul ei. Hai să mergem. Mă mănâncă tălpile. El o trase din maşină şi o cuprinse în braţe, râzând.

— Copilă obraznică spuse, cu gura lipită de părul ei. Se dădu înapoi şi privi în ochii ei. Eşti frumoasă, ai un minunat simţ al umorului şi cei mai fantastici ochi verzi pe care i-am văzut vreodată. O sărută uşor pe buze, apoi o trase mai aproape, cu gura lipită de a ei, prelungind sărutul. Claxoane, fluierături şi urale începură să răsune în jurul lor. Ea abia le auzi. Se trase înapoi, împingându-l în piept cu mâinile, respirând întretăiat şi tremurând.

— Oameni, şopti ea. Cullen o privi derutat.

— Unde?

Aici, în garaj. Peste tot în jurul nostru. Îşi ridică privirea spre el. În lumina garajului, el părea sculptat în bronz. În acea clipă îl dorea mai mult decât dorise vreodată ceva. Îi dorea inima şi sufletul. O uimea că dăduse atât de mult frâu liber emoţiilor, că se legase de el atât de tare.

— Eşti frumoasă, spuse el răguşit. Ar trebui să mergem. Însă nu se mişcă.

— Credeam că mergem să dansăm, spuse ea cu respiraţia întretăiată.

— O-ho. El ar fi vrut să stea acolo unde erau, fără să se mişte. Când o ţinea în braţe simţea o încântare pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Te doresc, doamnă. E prea devreme ca să-ţi spun acest lucru? o întrebă el:

Ea rămase o clipă uimită şi nu răspunse.

— Bine. Vom vorbi despre asta mai târziu. O sărută pe obraz, ştiind că tonul lui lejer nu reuşise să mascheze bătăile puternice ale inimii, sângele care-i pulsa fierbinte în vene şi ameţeala pe care o simţea în cap. Îi trase mâna sub braţul lui şi-şi împleti degetele cu ale ei. O dorea cu disperare, în mai multe feluri decât dorise vreodată o femeie. Voia să-i dea totul lui KT… şi voia să primească totul în schimb. Nu se priviră în timp ce merseră spre lift, dar erau conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Părea că sunt legaţi unul de altul printr-un cablu electric, că sunt înconjuraţi de o aură pe care numai ei doi o puteau vedea.

— Se pare că va fi foarte multă lume, constată Krystal, privind aglomerarea de maşini parcate în garaj. Genunchii îi tremurau şi ameninţau să cedeze în fiecare clipă. Mulţi dintre ei au venit probabil pentru acelaşi eveniment la care mergem şi noi, adăugă ea. Dar, de fapt, acest lucru o interesa prea puţin. Mintea ei nu se putea concentra asupra unui anumit lucru. Toată fiinţa ei era un amestec de senzaţii şi nimic mai mult. Iar Cullen se afla în centrul lor.

Când se urcară în lift, Cullen o cuprinse în braţe.

— Aici nu-i nimeni, şopti el, fără să-şi poată explica această nevoie fierbinte de ea.

— Aşa e. Rujul meu va fi şters când vom sosi. Însă puţin îi păsa de asta.

— Îţi voi da timp să repari stricăciunile, spuse el pe un ton glumeţ.

— Mi se pare destul de corect, spuse ea. Îşi băgă

degetele în părul lui. Şi tu s-ar putea să fii puţin ciufulit, adăugă ea.

— Îmi asum acest risc, murmură el, cu gura aproape lipită de a ei.

Apoi o sărută, depărtându-i buzele, simţindu-şi inima bătând de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Se agăţară unul de altul de parcă, atunci când uşile liftului s-ar fi deschis, cineva i-ar fi despărţit pentru totdeauna.

Cullen nu-şi putea controla sentimentele, nu le putea stăpâni. Erau haotice, turbulente, erau sentimente pe care nu le cunoscuse până atunci.

Odată, când se scufundase în apele înţesate de rechini ale Australiei, împreună cu mai mulţi prieteni, dăduseră nas în nas cu un rechin mare, alb. Furios că îi invadase teritoriul, rechinul îi atacase cu precizia unui ucigaş profesionist. Ei erau destul de mulţi, aşa că se luptaseră cu fiara şi reuşiseră în cele din urmă s-o omoare, nu înainte însă de a fi răniţi câţiva dintre ei. Cullen nu uitase niciodată zbuciumul mării în timp ce se luptau în adâncuri cu rechinul. Nu crezuse că va mai trăi vreodată o astfel de senzaţie. KT însă îi producea acelaşi zbucium, îl făcea să se scufunde în adâncimea mărilor, apoi îl înălţa cu o viteză uimitoare la suprafaţă, sus, tot mai sus. În acel moment, forma împreună cu ea o singură fiinţă, se contopeau într-un fel ce nu putea fi exprimat în cuvinte.

O strânse mai tare în braţe şi-şi intensifică sărutul, făcând-o s-o cuprindă dorinţa.

Krystal îl sărută cu toată pasiunea pe care o negase în ultimii doi ani. Scoica, în care se retrăsese de atâta timp, crăpă, sfărâmându-se şi căzând la picioarele ei. Se sprijini de corpul lui, transmiţându-i pasiunea ei, în timp ce el îi producea un uragan de senzaţii, diferite de tot ce cunoscuse ea până atunci.

Uşile liftului se deschiseră. Krystal simţi liniştea care se lăsă dintr-odată, apoi râsetele. Ameţită, încercă să

revină din vârtejul pasiunii şi, cu coada ochiului, zări câţiva oameni care îi priveau. Ea şi Cullen era motivul râsului lor! Încercă să se tragă înapoi din braţele lui, deşi sufletul ei părea lipit de al lui.

— Am… am ajuns, se bâlbâi ea.

— Unde? Cullen o privi ameţit. O lumină puternica îi înconjură. De ce naiba se trăsese ea din braţele lui? La naiba, doar făcea dragoste cu ea. Şi cine naiba râdea?

— La petrecerea mea, îl auzi el pe Gadsden spunând. Chicotind, bărbatul mai în vârstă întinse mâna, blocând uşile liftului care se închideau şi îi trase pe amândoi afară. Unde altundeva ai crezut? îl întrebă el.

— În Rai, bombăni Cullen, numai pentru urechile lui KT.

— Ce mai faci? i se adresă Gadsden lui Krystal. Eu sunt Gadsden Worth, partenerul lui Cullen. Iar tu trebuie să fii KT.

— Da. Încă tremurând, Krystal nu se putu uita la el sau la ceilalţi invitaţi. Faţa îi ardea de ruşine, simţind toate acele priviri aţintite asupra ei. În cele din urmă îl privi pe Gadsden şi acesta îi zâmbi. Aş putea merge undeva să mă aranjez? întrebă ea.

— Sigur, draga mea, zise el amabil. Urci scările şi apoi, imediat la stânga. Un servitor îţi va arăta.

— Mulţumesc. O ultimă rămăşiţă de demnitate o împiedică să nu apese butonul liftului şi să fugă. Se depărta de Cullen, şi el o lăsă să plece, dezamăgit.

— E foarte drăguţă, îi spuse Gadsden lui Cullen, în timp ce KT urca scările. Îmi place noua ta prietenă.

— Şi mie, răspunse Cullen, urmărind-o cu privirea. Gadsden chicoti.

— Văd asta. Care-i numele ei întreg?

— KT Wynter, răspunse Cullen absent, neluându-şi ochii de la ea până ce nu dispăru din vedere. Nu văzu surpriza de pe faţa prietenului lui la auzul numelui ei.

— Wynter, repetă Gadsden surprins. Mă întreb dacă e rudă cu Violet Wynter. Ţi-o aminteşti pe Violet, nu-i aşa? Am adus-o în seara asta cu mine. Cullen îi zâmbi.

Gândurile lui erau îndreptate tot către KT şi nu auzise decât jumătate din ceea ce spusese Gadsden.

— Probabil e doar o coincidenţă, spuse el. Îi trase o palmă pe spate partenerului său. Nu te-am felicitat încă, continuă el. Nimeni nu merita mai mult decât tine acest premiu. Îi zâmbi fericit bărbatului care-i fusese ca un al doilea tată.

— Mulţumesc. Gadsden zâmbi, însă atunci când Cullen se întoarse pentru a saluta o cunoştinţă, zâmbetul îi dispăru. Pe faţa lui apăru o expresie îngrijorată şi privi din nou în sus, pe scări. Coincidenţa? Se îndoia de acest lucru.

Krystal găsi toaleta. Era mai mare decât întregul ei apartament, cu o anticameră la fel de spaţioasă, ce avea pereţii acoperiţi cu un tapet bej, stropit cu auriu. Krystal se spălă, apoi se apucă să-şi refacă machiajul stricat de Cullen. Îşi privi imaginea în oglindă, certându-se în sinea ei pentru că îşi pierduse atât de tare controlul cu Cullen Dempsey.

— Înfrânează-te puţin, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni ea către imaginea din oglindă.

— Întotdeauna ţi-ai vorbit cu voce tare. Când imaginea celeilalte femei apăru în oglindă alături de ea, Krystal rămase cu gura deschisă. Ar fi fost posibil să se întâlnească, dar, cumva, ea fusese sigură că acest lucru nu se va întâmpla.

— Violet spuse ea cu respiraţia întretăiată.

CAPITOLUL 4

Femeia, ce era doar cu cincisprezece ani mai mare şi care fusese mama vitregă a lui Krystal, şi mentorul ei timp de trei ani, dădu din cap.

— Da. Şi pentru mine e un şoc, Krystal. Când ai trecut pe lângă mine, am crezut că am halucinaţii. Nu m-am aşteptat să te văd aici. Am crezut că ai plecat din California.

— Am plecat… într-adevăr. Acum sunt doar în vizită. Krystal nu fusese niciodată atât de uimită. Era convinsă că dacă încerca să facă un pas, va cădea. Toate rănile vechi începuseră să sângereze din nou şi amintirile legate de viaţa ei din trecut o luau cu asalt. Fusese chiar atât de proastă să creadă că se poate ascunde? Am fugit, spuse ea dintr-odată. Tu ai rămas să înfrunţi totul. Violet Wynter ridică din umeri.

— De fapt, n-am avut prea multe de înfruntat. A urmat o audiere unde a fost ridicată acuzaţia de fraudă. Tatăl tău ar fi trebuit să se confrunte şi cu asta, dacă ar fi trăit. Zâmbi slab. Nu te-am găsit, adăugă ea. Krystal clătină încet din cap.

— După ce tata s-a sinucis, am fugit… şi am fugit… şi am fugit. Am făcut autostopul, apoi am luat un autobuz şi în cele din urmă am ajuns la Seattle.

Ochii lui Violet se măriră.

— Ai luat-o spre nord. Nu ştiu de ce, dar eu am crezut că ai plecat spre est şi am făcut cercetări în acea direcţie. Krystal dădu din cap, simţindu-se cuprinsă de regret.

— Îmi pare rău. Violet întinse o mână, apoi o retrase.

— Nu noi eram persoanele acuzate, Krystal. Îi zâmbi din nou. Nu te-ai schimbat.

Poate eşti puţin mai slabă, iar ochii sunt mai mari. Apoi adăugă repede: Mi se pare că a trecut o viaţă.

— A trecut. Krystal simţi lacrimile năvălindu-i în ochi. Pentru o clipă, cele două femei se luptară cu emoţiile care le copleşiseră. Apoi, reuşiră să-şi controleze sentimentele.

— Nu putem sta aici la infinit, spuse Violet. Krystal aprobă din cap. Mai avea totuşi ceva de spus. Respiră

adânc şi-şi privi mâinile.

— Am fost atât de speriată. Dar n-am vrut niciodată să te las să înfrunţi totul singură. Violet întinse din nou mâna şi de această dată atinse braţul lui Krystal.

— N-am vrut niciodată să te compromit în halul acela. La început, am închis ochii la ceea ce făcea tatăl tău. Apoi… n-am mai putut ieşi din joc. Dar, odată răul făcut, ştiam că nu există altă cale decât aceea de a-i înfrunta pe cei ce ne acuzau.

Ezită, apoi continuă: Mai există unii care fac comentarii, care spun că am încurajat frauda şi prostituţia, dar mă pot descurca cu ei. Zâmbi. Acum, am o firmă ce oferă servicii temporare. Se numeşte *Wynterbreak* şi merge destul de bine. Şi nimeni nu se poate lega de ea. Se opri. Nu ştiu cum să-ţi spun cât de rău îmi pare. Dar îmi pare. Sper că într-o zi mă vei înţelege. Krystal scutură cu putere din cap.

— Nu trebuie, Vi. Eu sunt cea căreia ar trebui să-i pară rău. Eu am fugit. Tu ai rămas. Apucă mâna femeii cu amândouă mâinile. Ar fi trebuit să înfrunt totul împreună cu tine, spuse ea. Violet îi strânse mâna.

— Ţi-ai iubit tatăl. Nu m-ai crezut când ţi-am spus că s-ar putea găsi într-un mare bucluc. Oftă. Da, ar fi trebuit să stai, dar erai zdrobită, mai întâi de vinovăţia lui, apoi de moartea lui. Te aflai într-o situaţie disperată şi eu n-am ştiut cum să te ajut. Ai suferit atât de mult când totul în jurul tău s-a prăbuşit. N-am vrut niciodată să se întâmple aşa. Krystal aprobă din cap.

— Ştiu. Încercă să zâmbească. Acum ştiu că tata te-a făcut să-l urmezi în genul de viaţă pe care-l ducea. Întotdeauna voia mai mult… voia să reuşească, să câştige foarte mulţi bani. Clătină din nou din cap, în timp ce durerea şi tristeţea o copleşeau. Se învârtea printre oameni ce vorbeau despre bani câştigaţi „uşor” şi despre căi „uşoare” de a-i dobândi. Bani spălaţi. Cum de nu şi-a

dat seama că asemenea legături îl vor băga în aceeaşi găleată cu criminalii? Aranja petreceri la care veneau oaspeţi discutabili. Permitea ca la aceste petreceri să se joace jocuri de noroc interzise. A fost cumplit. Credea că va ajunge o persoană importantă, bogată, respectată.

— Şi nu i-a fost dat să aibă parte de nimic din toate astea, spuse Violet încet. Mult timp am suferit pentru că s-a sinucis, dar mi-am dat seama că aşa a fost să fie.

Trăia într-o lume a fanteziilor. Contactul cu realitatea l-a făcut să se prăbuşească.

Krystal scoase un sunet între suspin şi hohot de râs.

— Întotdeauna a crezut că va găsi Găina cu Ouă de Aur…

— Imediat după colţ, adăugă Violet. Era un visător care detesta realitatea. Dar încă îl mai iubesc.

— Şi din cauza asta l-ai lăsat să te tragă în afacerile lui, i-ai organizat petreceri pentru diferiţii lui clienţi, oftă Krystal. Mi-am dat seama de asta recent. A fost mult mai uşor să te învinovăţesc pe tine, decât pe tatăl meu. Cred sincer că nu s-a aşteptat ca lucrurile să meargă atât de departe, sau… sau că acel grup îl va implica şi pe el.

— Len ar fi trebuit să ştie că nu poţi face afaceri cu acei oameni, fără să te implici şi pe tine. Dar el era un visător, un nebun visător. N-ar fi trebuit niciodată să te ia din Pennsylvania. Krystal încercă să zâmbească.

— M-am bucurat că a făcut-o. Nu aveam alte rude acolo. Şi deşi vecinii erau drăguţi, n-aş fi vrut să mă mărit cu fiul nici unuia dintre ei, ceea ce m-ar fi aşteptat dacă rămâneam acolo. Violet zâmbi slab.

— Erai o fetiţă singuratică şi speriată.

— Stângace şi ruşinoasă.

— Dulce şi plină de speranţe, adăugă Violet. Ai avut o perioadă grea după moartea mamei tale.

— Şi tu după ce l-ai pierdut pe tata. Violet aprobă din cap.

— Ar fi putut fi şi mai rău. Se strâmbă. Dacă n-ar fi fost câţiva prieteni care au crezut în mine, aş fi ajuns la închisoare. Dădu aerul afară cu putere. Dar, hai să nu mai vorbim despre asta. Spune-mi ce vânt te aduce la San Francisco şi la petrecerea prietenului meu?

— Prietenul tău, Gadsden? Violet îi observă reacţia şi-şi muşcă buza.

— Da. E unul dintre cei care a crezut în mine. Mi-a angajat un avocat şi am câştigat.

— Am venit împreună cu partenerul lui. Krystal se sprijini de spatele canapelei.

— Cullen Dempsey? Violet rămase cu gura deschisă de uimire. Cum?

— L-am cunoscut în timp ce spălam podelele. Asta-i munca mea, curăţatul birourilor în timpul nopţii. Am o mică firmă… zâmbi… şi mă descurc.

Violet încercă să-şi stăpânească hohotul fericit de râs, dar nu reuşi.

— Cât mă bucur! E absolut minunat. Şi tatăl tău care era îngrijorat că nu te vei putea descurca niciodată singură în viaţă. O apucă de mână. Oh, draga mea fată, sunt atât de mândră de tine.

— Mulţumesc, spuse Krystal absentă, gândindu-se din nou la Gadsden. Îl cunoşti şi pe Cullen?

— Da. Krystal, draga mea, e un om minunat. Şi el mi-a fost de foarte mare ajutor.

Violet o privi gânditoare. Cred că tu plecaseşi înainte de a-l cunoaşte pe Cullen.

Îmi place. E un bărbat deosebit. Strânse uşor mâna lui Krystal, iar privirea îi alunecă peste ceasul aflat la încheietura mâinii. Dumnezeule! exclamă ea. De cât timp stăm aici! Dacă nu plecăm, în curând bărbaţii vor trimite pe cineva să ne caute.

— Oh, nu. Ai dreptate. Krystal se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Nu uita, mergi încet, spuse Violet, aşa cum o învăţase de atâtea ori pe tânără Krystal. Krystal privi peste umăr.

— Aşa voi face. Întinse mâna şi atinse braţul mamei ei vitrege. Vii cu mine?

Violet se ridică în picioare.

— Aveam senzaţia că te-ai simţi mai bine dacă te-ai duce de una singură.

Krystal se întoarse complet cu faţa spre Violet.

— Nu, spuse ea ferm. Va fi perfect să te am la braţul meu. Sper că mă vei ierta odată, pentru că am fugit. Eram atât de speriată, de înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla. Închisoare, dezonoare, umilinţa din ziare. Zâmbi tristă. Acum, când privesc înapoi, mi se pare că le-aş fi putut înfrunta. Violet dădu din cap.

— Sunt de acord. Şi n-am pentru ce să te iert, Krystal. Mă învinuiesc pe mine că l-am lăsat pe Len să mă influenţeze să fac toate acele prostii. Eu vedeam lucrurile mai clar decât el, îmi dădeam seama că cercul se strânge în jurul nostru. Ar fi trebuit să-l opresc. Clătină din cap gânditoare, apoi privi din nou spre Krystal. Dar asta aparţine acum trecutului. Prezentul e cel care contează. Hai să mergem, fetiţo.

Krystal respiră adânc, amintindu-şi de câte ori Violet îi spusese aşa. Regretă profund cei doi ani de tăcere, dar nu-i părea rău că se dusese la Seattle. Reuşise să pună pe picioare o afacere, care îi dădea o oarecare independenţă din punct de vedere financiar şi care o angaja într-o permanentă competiţie. Era în competiţie cu celelalte companii care se ocupau cu acelaşi lucru şi făcea faţă destul de bine.

Îşi dorea din tot sufletul ei să nu fi fugit din San Francisco, aşa cum o făcuse, dar nu regreta faptul că se stabilise la Seattle… sau întâlnirea cu Cullen. Cullen!

— Cred că am face bine să ne grăbim.

Ieşiră de la toaletă ţinându-se de mână, iar lui Krystal i se păru ciudat, dar foarte bine în acelaşi timp să meargă alături de Violet. De-a lungul coridorului lung, mochetat, se aflau grupuri de oameni care stăteau de vorbă. Unii o salutară pe Violet. Ea dădu din cap către ei, dar nu se opri să stea de vorbă.

— Cunoşti pe toată lumea, la fel ca întotdeauna, murmură Krystal. Violet zâmbi.

Ajunseră în capătul scărilor şi niciuna din ele nu-i văzură pe cei doi bărbaţi până ce nu se ciocniră de ei.

— Ei bine, ia te uită! spuse Gadsden vesel, plimbându-şi privirea de la Violet la Krystal, uşor îngrijorat.

— Credeai că m-am pierdut, Gad? Violet îi văzu uimirea şi-l bătu uşor pe mână, apoi se întoarse spre bărbatul mai tânăr. Ce mai faci, Cullen? Nu te-am mai văzut în ultimul timp.

— Aşa e, Vi. E adevărat. Ce mai faci? spuse Cullen, privind-o pe Krystal şi zărind apoi mâinile împreunate ale celor două femei.

— Bine, spuse Violet. La fel şi *Wynterbreak*. Presupun că Gad ţi-a povestit despre asta.

— Hm? Da, poate mi-a povestit. Privirea mirată a lui Cullen se fixă asupra feţei lui Krystal. N-am ştiut că o cunoşti pe Violet. Avu acelaşi sentiment de teamă pe care-l avusese în faţa rechinului alb și simţi aceeaşi tensiune, examinând faţa femeii care într-un timp atât de scurt, ajunsese să însemne atât de mult pentru el.

Krystal respiră adânc.

— Ţi-am spus că am locuit la San Francisco. Violet e mama mea vitregă.

— Ce e?

— Krystal e fiica mea vitregă, spuse Violet privind spre femeia tânără ce stătea

Lângă ea. Şi una dintre cele mai dragi prietene.

— Înţeleg, spuse Cullen cu gura uscată. Nu înţelegea, nu înţelegea absolut deloc, dar cumva se simţea ameninţat.

Când fură salutaţi de un alt invitat, Gadsden şi Violet se îndepărtară de ei. Krystal şi Cullen continuară să se privească unul pe altul. Când o altă persoană se ciocni de Cullen, el o apucă pe Krystal de braţ şi o trase la o parte, într-un loc ferit de mulţimea care urca şi cobora scara interioară.

— Cred că sunt foarte multe lucruri despre care n-am vorbit, spuse Krystal nervoasă, convinsă că în această seară Cullen va afla foarte multe despre ea.

Şi, majoritatea lucrurilor erau de condamnat, îşi înălţă bărbia. Fugise o dată. N-o va face din nou. Nu-şi luă privirea de la Cullen, dar auzi vocea puternică a unui bărbat care vorbea cu Violet şi Gadsden.

— Violet, arăţi nemaipomenit. Compania noastră s-a folosit de serviciile temporare ale firmei tale şi suntem foarte mulţumiţi. La naiba, dacă văd eu bine, nu cumva aceea de acolo e Krystal? Krystal! Krystal, bună!

Bărbatul se îndepărtă de Violet şi veni lângă Krystal. Ea îl privi şocată, fără să-l recunoască.

— Ce mai faci? întrebă el. Aş dori să dansez cu tine când va începe muzica. De dragul vremurilor de altă dată. De ce nu vii să mă îmbrăţişezi, iubito? Hei, Steve, ia uite pe cine am găsit! Faţa lui Cullen părea împietrită. Privi pieziş spre bărbat, apoi din nou spre Krystal.

— Krystal! Am mai auzit numele ăsta. Ai fost solicitată, spuse el cu voce slabă, cu privirea tulbure, însă dându-i-se clar de înţeles la ce anume se referea.

— Am fost. Simţi că-i vine să plângă, să strige ia el s-o asculte şi să nu tragă concluzii în pripă. Totuşi, nu spuse nimic. Câţiva bărbaţi li se alăturaseră, căscând o prăpastie între ea şi Cullen, la propriu şi la figurat. Şocată încă de tot ce se întâmpla, Krystal încerca să zâmbească feţelor ce

se îngrămădeau în jurul ei şi să le răspundă.

— Bună. Da, îmi amintesc de tine. Sunt bine. Şi tu? Cuvintele i se rostogoleau din gură unul după altul. Bărbatul care o recunoscuse primul încercă s-o îmbrăţişeze.

Ea se dădu înapoi.

— La naiba! înjură Cullen. Dă-te la o parte. N-o împinge pe scări!

Comportamentul arţăgos şi ameninţător al lui Cullen era ceva nou pentru Krystal şi reuşi în cele din urmă s-o enerveze. Se dădu înapoi involuntar și simţi cum călcâiul rămâne în aer.

— Ohh!

— La naiba! Cullen o prinse repede pe la spate, trăgând-o spre pieptul lui şi ţinând-o strâns cu braţul în jurul umerilor.

— Mulţumesc, spuse ea cu faţa în haina lui. Acum sunt bine. Prea zguduită ca să-l poată privi, ea încercă, fără succes însă, să se elibereze din braţele lui. Întotdeauna în prezenţa ei Cullen fusese vesel şi tandru, blând, atent şi curtenitor. Acum părea gata să explodeze şi de-abia reuşea să se controleze.

Ea încercă din nou să se elibereze. Nu reuşi. Părea că el o legase de corpul lui.

— Cred că e timpul să ne ocupăm locurile, îl auzi ea pe Gadsden. Mergem, Violet? Cullen, ai fost foarte rapid. Krystal ar fi putut cădea pe scări din cauza celor care se îngrămădeau s-o salute. Oh… voi doi staţi la masa noastră, adăugă el slab. La masa din capăt.

— Grozav, spuse Cullen printre dinţi. Asta e tot ce ne mai lipsea. Era extrem de derutat. Întreaga lui lume se prăbuşise. Cine naiba era KT? Acei bărbaţi o numiseră Krystal. Auzise de o femeie cu acest nume, binecunoscută în anumite cercuri, dar ea fusese… La dracu'!

— Ei bine, dacă ai impresia că mie îmi convine, n-ai

decât să-ţi alegi un alt loc şi o altă companie. Eu voi găsi o altă masă…

— Hai să mergem, Krystal, spuse el, întrerupând-o. Stăm la masa din capăt. O apucă de braţ, imediat sub cot, şi o forţă să coboare scările. Tentaţia de a se zbate şi a face ca amândoi să se rostogolească pe scări era o reacţie stupidă, dar aproape irezistibilă. Ea se fixă cu mâna de balustradă şi îl forţă să se oprească.

— Nu mă târî după tine, spuse ea furioasa, ca pe un câine.

— Ei bine, draga mea, spuse el pe un ton din cale afară de mieros, văd că ai colţi şi gheare.

— Și muşc şi sfâșii, Dempsey. Continuă să coboare scările, apoi îl privi în faţă. Şi mai renunţă la expresia aia de martir de pe faţă. Nu am de gând să mai rămân în compania ta, nicio secundă în plus decât este necesar.

— Martir? auzindu-i tonul ridicat al vocii, oamenii din jur începură să întoarcă privirea spre ei. El nu-i luă în seamă, privind doar spre femeia din faţa lui care era gata să sară la bătaie. Unde dispăruse sfioasa KT Wynter de la Seattle? Cred că îmi datorezi o explicaţie, continuă el. Se pare că eşti extrem de cunoscută în San Francisco, că nu ai fost dată uitării, deşi ai plecat şi te-ai dat drept…

— Nu m-am dat niciodată drept altceva decât ceea ce sunt şi nici nu-ţi datorez vreo explicaţie privitoare la trecutul, prezentul sau viitorul meu. Iar dacă te simţi stânjenit în compania mea, domnule Dempsey, te asigur că pot găsi şi o altă cale de a mă întoarce acasă. Krystal îşi păstră vocea scăzută, dar era atât de furioasă, încât de-abia se abţinea să nu-l pocnească. Observă câteva persoane care încă îl mai priveau, dar era prea furioasă ca să mai dea înapoi. Cullen scrâșni din dinţi.

— Tot timpul ai făcut pe mironosiţa, de-abia scoteai câteva cuvinte, zâmbeai sfioasă, imaginea perfectă a unei doamne…

— Sunt o doamnă şi sunt timidă cu unele persoane, îi strigă ea.

— Şi, se pare, prietenoasă cu altele…

— Asta e prea mult. Îl împinse la o parte din calea ei şi se răsuci, pornind repede spre ieşire. El o ajunse în dreptul liftului şi o cuprinse cu braţul când ea îl împinse la o parte. Cullen îi văzu ochii plini de lacrimi, deşi ea continua să-l privească.

— Aşteaptă, KT… Krystal. Mi-am pierdut controlul, îmi cer scuze pentru ultima remarcă. A fost total nepotrivită…

— Al naibii de nepotrivită, spuse ea nervoasă.

— Întoarce-te cu mine la masă. Trebuie să stăm de vorbă despre tot ce s-a întâmplat. Ea clătină din cap.

— Nu, n-avem ce discuta. Şi nu mă voi întoarce. Am vorbit serios. Nu-ţi datorez nicio explicaţie şi nu vei primi niciuna. Aşa că, dă-mi drumul să plec. Mă întorc la Seattle. El clătină din cap.

— Fă cum vrei. Însă eu te-am adus aici, eu te voi duce înapoi. Privi peste umăr înapoi. Şi, cred că, din respect pentru Gadsden şi Violet, ar trebui să rămâi la cină.

El n-avea de unde să ştie că-i atinsese coarda sensibilă. Fugise în urmă cu doi ani, şi cu ce se alesese, în afară de izolare şi de faptul că devenise nesociabilă? Nu se va mai repeta! îşi spuse ea. Această seară îi întărise decizia de a începe să ducă o existenţă normală. Nu făcuse nimic rău. Fusese acuzată de unii că fusese altceva decât era în realitate. Ar fi trebuit să se lupte cu acei oameni.

Fugise, făcând-o să sufere pe Violet şi pe ea însăşi.

— Bine, spuse ea. Voi rămâne la cină, apoi voi…

— Te voi duce acasă, termină el neînduplecat, întorcându-i spatele, cu buzele încordate de furie, ea se întoarse în camera unde se servea cina.

Când văzu expresia de uşurare de pe faţa lui Violet, fu bucuroasă că luase această hotărâre. Şi, cum locul ei

era lângă femeia mai în vârstă, putea conversa cu ea, şi ignora pe Cullen. Când fu servită supa, îl rugă pe Cullen să-i dea piperul negru.

Când se servi salata, el o rugă să-i dea brânza rasă. În timpul antreurilor se serviră unul pe altul şi-şi mulţumiră. Când veni rândul spumei de ciocolată, îşi întinseră unul altuia frişca. Când se serviră băuturile, atenţia lor era concentrată asupra diferiţilor vorbitori, care-l elogiau pe Gadsden, deşi niciunul nu auzea niciun cuvânt din ceea ce se spunea. În cele din urmă, Gadsden se ridică pentru a mulţumi şi totul luă sfârşit. Krystal ţâșni în picioare. Gadsden îi întinse braţul.

— Sper că-mi vei permite să te conduc spre ringul de dans, draga mea. N-am prea avut ocazia să stăm de vorbă.

Ea ezită, dar privirea rugătoare din ochii lui o făcu să zâmbească şi să dea din cap în semn de acceptare.

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere. El o privi încântat.

— Mă simt flatat. Amândoi se îndreptară spre ringul de dans, oprindu-se din când în când pentru a vorbi cu diverşi invitaţi. Când cvintetul începu să cânte, Gadsden o luă de braţ şi o conduse pe ring. Cullen îi ignoră pe cei din jurul lui, privind fix perechea care dansa.

— Eşti încruntat, spuse Violet. El o privi.

— Îmi pare rău. Spune-mi cum o mai duci, Violet.

— Zâmbetul ăsta forţat şi interesul pe care te strădui să mi-l arăţi nu mă păcălesc.

Cullen Dempsey. Vrei de fapt să mă întrebi despre Krystal. Îl privi fix în ochi.

— E o fată ca toate celelalte.

— Nu face pe deşteptul, Cullen. Nu sunt eu cea care trebuie să-ţi explice purtarea lui Krystal. Dacă va vrea ca tu să ştii, îţi va spune de una singură. Dar îţi pot spune un singur lucru: Ceea ce i s-a întâmplat aici, la San Francisco, a fost foarte dureros. Şi n-a fost ceva ce-a vrut să facă. Cullen văzu durerea şi furia de pe faţa lui Violet, felul în

care îşi mişca mâinile din cauza agitaţiei, dar era prea prins în propriul lui zbucium, pentru a-i putea acorda întreaga lui atenţie.

— Îmi pare rău. N-am de ce să-ţi cer socoteală ţie pentru toate astea.

— Dar nu-i cere nici ei, spuse Violet. A avut destul de suferit din cauza trădării bărbaţilor. El îngheţă şi o privi tăios pe Violet, simţind cum i se pune un nod în gât. Nu voia să ştie, dar trebuia totuşi să afle.

— Ce vrei să spui? Buzele lui Violet se crispară.

— Nimic. Se întoarse pentru a vorbi cu cineva care trecea pe lângă ei.

— Violet, spuse Cullen încet. Ea se întoarse spre el şi scutură din cap.

— Am spus deja prea multe. Vorbeşte cu Krystal.

Cullen simţi un junghi de durere în timp ce imaginaţia lui zugrăvea scene cu Krystal şi ceilalţi bărbaţi. Asta fusese viaţa ei înainte? Nu cunoştea amănuntele, dar… Câţi alţi bărbaţi existaseră în viaţa ei? Mai simţea oare ceva pentru vreunul dintre ei? O vizitase vreunul la Seattle? Avusese cu vreunul o relaţie mai specială? Simţea cum sângele îi clocoteşte în vene. Avea oare vreo importanţă? se întrebă el. Da, la naiba, avea. Voia ca el să fie bărbatul cel mai important din viaţa ei, singurul. Voia s-o întrebe ce gândea despre o relaţie permanentă cu el. Nu, nu putea să-i ignore trecutul dacă voia să nu înnebunească.

Privirea lui se îndreptă din nou spre ringul de dans şi o văzu imediat. Gadsden nu mai era partenerul ei. Bărbatul cu care vorbise la început râdea, ţinând-o în braţe. În timp ce Cullen privea şi-şi simţea pumnii încleştându-se, un alt bărbat se apropie şi întrerupându-i, o cuprinse în braţele lui pe Krystal care era numai zâmbet.

— Pot să vă aduc ceva de băut, domnule? Cullen îl privi absent pe chelnerul care stătea lângă el

— Da. Adu-mi un pahar dublu. Chelnerul dădu din cap şi se îndepărtă.

Violet, care stătuse de vorbă cu alţi invitaţi, îl auzi comandând băutura şi veni din nou lângă el.

— N-o voi lăsa să zboare cu tine dacă ai de gând să te îmbeţi, spuse ea. Am regăsit-o. Nu vreau s-o pierd din cauza crizei tale de mascul rănit în propriile-i sentimente. Zâmbind slab, Cullen privi femeia micuţă ce stătea în faţa lui.

— Nu umbli cu menajamente, nu-i aşa, Violet? Nu-ţi face griji. Voi fi treaz când vom pleca de aici. A fost o noapte care ne-a ţinut pe toţi al naibii de treji.

— Nici pentru ea n-a fost uşor.

— A fost o seară dură pentru toţi, spuse el cu amărăciune, luând paharul cu băutură de la chelner.

— Da, a fost. Şi nu uita asta. Violet zâmbi când îl văzu pe Gadsden apropiindu-se.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă el, petrecându-şi braţul în jurul mijlocului ei. Îl privi întrebător pe Cullen.

— Eu nu mi-aş face griji în legătură cu ea, spuse Cullen. Gadsden privi spre paharul din mâna lui Cullen, apoi se încruntă când tânărul bărbat dădu pe gât jumătate din conţinut.

— Ai de gând să zbori înapoi în seara asta?

— Da. Puse paharul jos, pe o măsuţă din apropiere, cu atâta putere, încât fu aproape gata să-l facă bucăţi. Cred că aş face mai bine să-mi găsesc altceva de făcut decât să beau, de vreme ce voi doi aveţi de gând să staţi cu ochii pe mine ca nişte vulturi. Se îndepărtă de ei fără să mai spună ceva, îndreptându-se spre ringul de dans.

— Ce părere ai, draga mea? o întrebă Gadsden pe Violet.

— Cred că patru persoane au suferit un şoc în seara asta, murmură ea, clătinând din cap. Eu sunt încă zdruncinată, dar Cullen a fost cel mai puternic lovit.

Gadsden dădu din cap.

— Asemenea coincidenţe se întâmplă rar. Mi-aş fi dorit ca totul să se fi întâmplat în circumstanţe mai intime.

— Coincidenţă? Aşa vezi tu lucrurile? Nu cred că e vorba de asta. Cred că îngerii, care au avut întotdeauna grijă de Krystal, au ajutat-o şi de data aceasta.

Violet zâmbi. Recunosc, au dat dovadă de un ascuţit simţ al umorului, continuă ea, dar cred că ea se află pe un drum bun… şi mai cred că Cullen face parte din el. Nu râde de mine. Ştiu cum ţi se pare acum, dar eu cred cu adevărat în ceea ce spun.

— Nu râd, spuse Gadsden. Poate că aceeaşi îngeri îl vor salva şi pe Cullen.

Violet îi zâmbi cu dragoste.

— Ţii foarte mult la el, nu-i aşa?

— E exact cum şi-ar dori cineva să aibă un fiu. Iar viaţa lui n-a fost tocmai presărată cu roze.

— Mi-ai spus că mama l-a părăsit pe tatăl lui şi că acesta s-a apucat de băutură.

— Tatăl lui Cullen a băut până s-a omorât, spuse Gadsden. Îşi strânseră unul altuia mâinile, transmiţându-şi putere, iar privirile li se îndreptară spre ringul de dans.

Krystal nu-l observă apropiindu-se. Cullen îşi dădu seama de asta. Era relaxată, râdea de ceva ce-i spunea partenerul ei, în timp ce se legăna în ritmul muzicii.

Cullen îl bătu pe umăr pe celălalt bărbat, iar încruntătura lui fu suficientă pentru a-l face pe acesta să-i dea drumul lui Krystal şi să se îndepărteze.

Krystal privi peste umărul lui.

— E timpul să plecăm? întrebă ea.

— Curând. O luă în braţe şi imediat uită de restul persoanelor din încăpere. Era ca un trandafir… fragilă, colorată, frumoasă… iar corpul ei se unduia lângă al lui atât de natural, chiar dacă ea încerca să păstreze distanţa. Dar avea şi spini. El îi simţise în această seară.

— Eşti o bună dansatoare, îi spuse el.

— Mulţumesc. Vocea ei era înăbuşită, iar ea privea departe, peste umărul lui.

El nu găsi altceva să-i spună. La naiba, voia doar să danseze cu ea, s-o ţină în braţe. Dar între ei se ridicase un zid înalt şi extrem de gros.

— Când ne-ai întrerupt, am presupus că vrei să plecăm, spuse Krystal. Ce alt motiv ar fi putut avea pentru a veni să danseze cu ea? Foarte bine, îşi spuse ea. Dorea să se despartă cât mai repede de el. Se gândise la toate lucrurile pe care el le auzise probabil, despre ea în această seară. Auzise destul, iar totul se va termina în acest punct. Ea n-avea cum să îmblânzească bârfa, dar i se făcea rău gândindu-se că el e în stare să creadă absolut orice. Dar, îşi spuse ea, să fie a naibii dacă îi va da vreo explicaţie. Sufletul îi era plin de lacrimi, gândindu-se la ce ar fi putut fi între ei. Amândoi dansând în ritmurile lente ale muzicii. Cullen făcând-o să râdă, spunându-i lucruri frumoase, pe care ea tânjea să le audă. Acum nu i le va mai spune niciodată. Prăpastia dintre ei era prea mare. Dar ea supravieţuise şi înainte.

Va supravieţui şi de această dată.

— Oricând eşti gata, putem pleca, spuse Cullen tăios. Era evident că era

Nerăbdătoare să scape de el. Acum, când îşi reîntâlnise prietenii din San

Francisco, nu mai avea nevoie de el în viaţa ei. La naiba cu ea!

— Sunt gata acum. *Nu mai avea răbdare. Voia să scape de e*a, se gândi ea. De fapt, dacă vrei, pot lua un…

— Nu face nimic. Te duc eu acasă. De îndată ce muzica se termină, amândoi părăsiră ringul de dans ca la un semnal nevăzut şi străbătură încăperea, cu nişte zâmbete forţate întipărite pe buze.

— Te sun, îi promise Krystal lui Violet, sărutând-o pe

obraz. În ciuda indispoziţiei îngrozitoare din cauza discuţiei avute cu Cullen, ea reînnodase relaţia cu mama ei vitregă. Era fericită pentru asta.

— Dacă nu suni, voi veni eu la tine, spuse Violet, fluturând cartea de vizită pe care i-o dăduse Krystal. Mi-a fost atât de dor de tine, adăugă ea repede.

— Şi mie. Krystal îi văzu ochii lucind din cauza lacrimilor şi o îmbrăţişa încă o dată înainte de a pleca împreună cu Cullen. Gadsden şi Violet îi urmăriră cu privirea.

— Arată bine împreună, spuse Violet cu tristeţe. Gadsden o strânse de braţ.

— Nu ai de ce să fii tristă, nu-i aşa? Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am senzaţia că această relaţie nu va merge mai departe.

— Cu puţin timp în urmă mi-ai spus că îngerii au aranjat această seară pentru Krystal.

— Poate că au fost îngeri răi.

— Pentru că atât de multe persoane de aici au cunoscut-o pe Krystal?

— Pentru asta şi din cauza poziţiei stânjenitoare în care se află Cullen acum.

Mi-am dat seama din felul în care o privea, când am ieşit amândouă de la toaletă, că o considera o femeie cu totul deosebită, îşi muşcă buza, apoi continuă: Iar apoi, când a aflat cine este şi când Waterston a năvălit cu prietenii lui, s-a schimbat de parcă primise un pumn în stomac.

— Sper să te înşeli, Violet, spuse Gadsden. I-ar prinde bine puţină dragoste în viaţa lui.

— Şi ei la fel.

Cerul nopţii californiene era ca o catifea neagră, presărat cu stele ce sclipeau precum cristalele, în timp ce

zburau, cerul se înnora, de parcă lumea întreagă începuse să plângă. Lui Krystal, de asemenea, îi venea să plângă. Prima dată când îl cunoscuse pe Cullen nu se aşteptase la o legătură de durată între ei doi. După un timp, începuse să creadă că poate îl va putea păstra. În această seară însă, fusese puternic jignită, iar urmele vor dăinui multă vreme. Cullen ar fi vrut să vorbească, dar nu ştia ce să-i spună. S-o întrebe de ce nu-i spusese? De ce îl dezamăgise? Ar fi vrut să-i spună că înţelege, dar nu înţelegea. Era atât de furios, încât nu-i veneau în minte decât înjurături. Când văzu că el nu vorbeşte.

Krystal se gândi că ar trebui să încerce ea să spună ceva. Dar limba îi părea înţepenită. De ce nu vorbea cu ea? Poate că era încă ameţit din cauza şocului. Sau poate era furios şi încerca cu disperare să se controleze.

Era fericită că o revăzuse pe Violet, că vorbise cu ea, că lămuriseră toate neînţelegerile din trecut. Numai dacă n-ar trebui să-l piardă pe Cullen. Inima şi sufletul ei erau pustii acum. Cu doi ani în urmă, în San Francisco, fusese o proastă, iar acum trebuia să plătească pentru asta, pierzându-l. La naiba! Ochii i se umplură de lacrimi. Suspinele i se adunară în gât sub forma unui nod, iar capul îl pulsa de durere. Cullen făcu un cerc în aer, apoi ateriza uşor, în ciuda durerii care îl sfâșia în interior. O pierdea! La naiba! O pierduse. O conduse acasă cu maşina.

Zgomotul motorului era singurul sunet ce se auzea. Opri în faţa clădirii în care locuia ea.

— Noapte bună, Krystal.

— Noapte bună, Cullen. Despărţirea nu era o tristeţe dulce-amară. Era o suferinţă chinuitoare, sfâșietoare.

CAPITOLUL 5

Zilele ce trecură de la cina dată în onoarea lui Gadsden se scurseră triste şi pustii. În luna februarie ninse aproape în fiecare zi. Mersul prin zăpadă se desfăşura

anevoios, împroşcând mocirla pe cizme şi pantaloni. Devenise periculos să stai să aştepţi la marginea trotuarului pentru a traversa strada, aşa că oamenii se dădeau înapoi prudenţi până ce lumina semaforului i se schimba.

Cerul era atât de plin de nori, încât aveai senzaţia că se vor prăbuşi peste tine. Pentru Krystal viaţa decurgea de parcă s-ar fi aflat în interiorul unei tobe. Capul îi bubuia, corpul îi tremura neîncetat, cuvintele le auzea ca pe un ecou, înţelegând sensul doar a unei părţi reduse din ele. Munca era salvarea ei şi se arunca cu toată energia în ea, din clipa când se trezea până ce sosea momentul să se culce din nou. Nimic altceva nu-i atrăgea atenţia. Uita să-şi cumpere lapte, brânza se mucegăia, iar pâinea se usca, devenind imposibil de mâncat. În cele din urmă îşi cumpără lapte, conserve de supă, trei cutii cu sărăţele şi o pungă cu portocale şi le îndesă pe toate, inclusiv sărăţelele, în frigider.

Cu cât lucra mai mult, cu atât dormea mai bine şi fără vise. Aşa că în fiecare zi muncea cu şi mai multă îndârjire, bând mereu lapte şi mestecând săratele. De câte ori trecea pe lângă un restaurant de pe stradă, îşi ţinea respiraţia. Mirosurile de mâncare îi făceau greaţă şi îi era frică să nu vomite pe trotuar. Nu observa că începuse să slăbească. Salopetele atârnau pe ea, iar fustele îi deveniseră largi în jurul taliei. Munca era singura ei consolare. Îşi petrecea zilele răsfoind cartea de telefoane, căutând să găsească noi afaceri. Astfel, ceea ce începuse să facă ca metodă de a uita, se concretiza în tot mai multe contracte.

Primea comenzi noi, iar surplusul de muncă nu făcea decât s-o bucure tot mai mult. Iar atâta vreme cât ea ţinea locul directorului, pe cel al funcţionarului şi al secretarei, avea foarte mult de lucru. În plus, ţinea locul oricărui lucrător care avea câte o problemă şi nu putea veni la

serviciu… însă nu în clădirea în care se aflau birourile lui Cullen. Pe lângă acea clădire nici măcar nu trecea.

Numele lui era suficient s-o facă să tremure din tot corpul. Cu toate eforturile depuse, nu reuşi să şi-l alunge din minte. Pentru a adăuga sare pe rană, la două săptămâni după excursia de la San Francisco, în ziarul local, apăru un articol despre el şi compania lui, însoţit de o fotografie a lui. Deşi se condamnă pentru acest lucru, Krystal decupă cu grijă articolul şi fotografia, şi le puse în sertarul noptierei de lângă pat. De fiecare dată când auzea telefonul sunând, tresărea. De fiecare dată când clopoţelul, aflat deasupra uşii noului ei magazin, suna, anunţând intrarea sau ieşirea unei persoane, ea lăsa orice ar fi făcut în acea clipă şi se uita. Era recunoscătoare că apartamentul ei se afla la etaj. Urca adesea pentru a-şi lua câte o aspirină. Într-o după-amiază avu mai mult timp liber şi se hotărî să vopsească cornişa ce masca luminile de pe peretele magazinului. Se urcă pe o scară mobilă, pe ultima treaptă şi începu să vopsească atent. Când auzi clopoţelul de deasupra uşii sunând, se întoarse, ţinând pensula în mână, şi rămase cu gura căscată. Cullen! Pentru o clipă crezu că are halucinaţii. Dar nu avea! Era acolo, în mărime naturală, îmbrăcat într-un costum de afaceri de cea mai bună calitate şi o cravată de mătase. Krystal luptă împotriva frisoanelor pe care le simţi prin tot corpul şi se răsuci cu atenţie pe scară. Cu mâna tremurându-i, încercă să pună pensula pe tava cu vopsea. Tremuratul ei începu să clatine scara. Ea încercă să se prindă cu mâna de cornişă pentru a se echilibra, dar mâna îi alunecă pe vopseaua proaspătă. Tava cu vopsea se clătină. Ea încercă s-o prindă, dar aceasta alunecă.

— La naiba! exclamă Cullen. Vrei să te sinucizi? Se aplecă şi prinse scara care se clătina. Krystal reuşi în cele din urmă să se echilibreze de cornişă şi prinse tava care aluneca. Dar mâna îi alunecă pe vopseaua neuscată încă, şi

se dezechilibră din nou. Încercă să-şi redreseze poziţia, scara alunecă şi mai tare, deşi Cullen încerca s-o ţină cu mâinile.

— Ohhhh! strigă ea, când tava pierdu bătălia cu gravitaţia.

— La naiba! înjură Cullen în timp vopseaua i se prelingea pe costumul lui. La naiba! Krystal! Ridică orbeşte o mână pentru a o prinde, înfigându-şi degetele în şoldurile ei, ţinând ochii închişi pentru a se proteja de vopseaua care-i curgea pe faţă. Ea îl privi de pe scară, regăsindu-şi echilibrul.

— Oh! Ai vopsea pe costum, spuse ea cu tristeţe.

— Mulţumesc pentru această remarcă, spuse el, încercând cu mâna liberă să-şi şteargă vopseaua.

— Oh, spuse ea, oftând din nou.

— Dacă mai spui o singură dată „Oh”… O ajută să coboare de pe scară şi o privi, mâinile fixate pe şolduri.

— Îţi voi plăti, bineînţeles, curăţatul costumului, bombăni ea, incapabilă să-i întâlnească privirea.

— Mi se pare corect. Dar nu credea asta va ajuta la ceva.

— Nu mă privi aşa, N-a fost vina mea că ai făcut scara să se clatine.

— Eu? Eu am făcut scara să se clatine?

— Şi nu ţipa. Ridică privirea încruntată spre el şi-şi simţi inima bătând de parcă voia să-i spargă pieptul. Îi apăruse de atâtea ori în visele ei, încât acum îi venea greu să creadă că-l vede în realitate. Privi din nou spre costumul lui şi tresări.

— Du-te în camera din spate. Am acolo câteva salopete curate, atârnate în cuier.

Scoate-ţi costumul şi dă-mi-l să-l duc la curăţătoria de vizavi. Domnul Dangeli e foarte priceput şi lucrează cu mare atenţie. Dacă există cineva care poate… Dar vorbea deja aerului din cameră. Cullen dăduse la o parte draperia

şi începuse să se îmbrace în camera din spate. Temperament exploziv, îşi spuse ea cu voce scăzută. Din toate punctele de vedere! La fel şi arată, se gândi în sinea ei. Dar nu cumva căpătase, în săptămânile în care nu-l văzuse, o tentă căruntă a părului? Parcă arăta şi puţin mai slab. Însă la fel de minunat de frumos! Păcat totuşi pentru costumul lui. O mână se ivi de după draperie, ţinând haina şi pantalonii.

— Uite. Du-i la curăţătorie. Întreabă-l dacă poate fi gata într-o oră. Am o întâlnire la prânz.

— Nu-ţi face griji. Domnul Dangeli face adevărate minuni. E vopsea pe bază de apă, aşa că putem fi recunoscători pentru asta.

— Ce liniştitor! Ea privi spre draperie.

— Nu-i nevoie să fii atât de caustic. N-am făcut-o intenţionat. M-ai speriat.

— Faci asta fiecărui client?

— Tu nu eşti un client.

— Aş putea fi.

— Ha!

— Nu-ţi bate joc de mine. Gadsden şi cu mine am hotărât să ne mutăm în alte

Birouri mai aproape de ţărm. Am cumpărat o clădire veche din acea zonă şi am renovat-o. Venise deci numai pentru a apela la serviciile firmei ei, se gândi ea. Ticălosul!

— Înţeleg. Îţi voi da o listă de preţuri când mă întorc de la curăţătorie.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Aşteptă o clipă, sperând că el va spune mai mult. Apoi se certă în sinea ei pentru că era atât de proastă. Între ei doi nu mai era absolut nimic.

Îi puse costumul într-un sac, îşi aruncă haina pe ea şi plecă, simţindu-se îngrozitor. La curăţătorie stătu mai mult decât se aşteptase.

Când se întoarse, Cullen se afla în spatele tejghelei,

vorbind cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Ea deschise uşa. Clopoţelul sună.

— …iar astfel, spuse Cullen, veţi avea la dispoziţie cea mai bună echipă de curăţenie pe timpul nopţii. Şi la un preţ mai scăzut decât practică celelalte companii.

Bărbatul spuse ceva, dar ea nu putu să-l audă. Krystal privi, dar nu se mişcă. Ştia când un client ezita asupra luării unei decizii. În cele din urmă, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, clientul semnă o chitanţă, iar Cullen trecu cartea de credit a bărbatului prin casă. Krystal se dădu la o parte când bărbatul ieşi, zâmbindu-i. Clopoţelul sună, iar uşa se închise în urma lui. Linişte.

— Costumul meu va fi gata într-o oră? întrebă Cullen, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Krystal se dusese la curăţătorie cu dâra de vopsea pe nas şi cu un strat fin de var pe sprâncene.

— Ce? Oh, nu, dar domnul Dangeli crede că poate îndepărta vopseaua. Însă îi va lua ceva timp.

— Ce? Am o întâlnire. Îşi privi ceasul şi înjură. În douăzeci şi cinci de minute, adăugă el.

— Ce-ai făcut cu bărbatul acela?

— Care bărbat? Oh! Clientul. Era interesat de o companie care să-i cureţe birourile.

E directorul unei firme de asigurări. Are zece birouri la un etaj şi şase la alt etaj.

Mi-a dat un avans pentru a beneficia de serviciile firmei. Îi flutură sub ochi cecul, apoi privi în jur, cu maxilarul încordat. Trebuie să mă întorc la birou şi să-mi iau maşina. Respirând adânc, Krystal îi băgă cecul sub nas.

— De unde ai ştiut că am timpul şi echipa necesară pentru a accepta această afacere? Nu crezi că ţi-ai permis un pic cam mult? El o privi.

— Era mai bine să-l trimit la altă companie? Ai un mod grozav de a face afaceri!

Krystal se înfurie.

— N-am nevoie de ajutorul tău pentru a face afaceri. Vreau să-ţi spun chiar…

— N-am timp să mă cert. Mă grăbesc. Am venit pe jos până aici de la mine de la birou. Îi ignoră privirea întrebătoare. Nu avea de gând să-i spună că avusese nevoie să meargă pe jos pentru a-şi face curaj să-i vorbească. Nu mai avusese putere să stea departe de ea, dar nu fusese sigur de cum va fi primit. Întâmplarea cu vopseaua fusese un incident neprevăzut, care însă îi fusese de ajutor, prelungindu-i vizita. Cel puţin ea nu-l dăduse afară, dar nici nu reuşiseră să discute despre ei doi. La naiba! De când se certaseră avea senzaţia că-şi trăieşte viaţa pe o funie, deasupra prăpastiei. Iar acest lucru trebuia să înceteze.

— Te duc eu cu maşina, spuse ea morocănoasă. Cine îl pusese să vină pe jos până la magazinul ei, la urma urmei? se întrebă ea în gând. N-avea ce căuta din nou în viaţa ei. Abia îşi mai revenise. Reuşise în sfârşit, ca din când în când, să nu se mai gândească la el… uneori chiar pe durata unei ore întregi. De ce se întorsese şi o făcuse să verse vopseaua pe costumul lui?

— Nu mai visa, spuse el. Trebuie să plecăm. Arată foarte drăguţă cu dârele de vopsea pe faţă, îşi spuse el, cu părul ieşindu-i de sub şapca de bumbac ce făcea reclamă la produsele Yardley.

— Camioneta mea e în spate, spuse ea. Trebuie doar să curăţ pensula de vopsea şi să închid cutia. Scoase din poşetă suficienţi bani ca să acopere nota de plată de la curăţătorie şi îi întinse spre el, împreună cu chitanţa pentru ridicarea costumului.

Fără să-l privească puse pe uşă plăcuţa pe care scria „închis” şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre camera din spate. Fu surprinsă când îl auzi venind spre cada mare din spate, unde îşi curăţa în fiecare noapte echipamentul de lucru.

— Scuză-mă, spuse ea când termină. Îmi schimb imediat salopeta. Înainte de a putea face încă o mişcare, el o cuprinse în braţe.

— N-ai de gând să te uiţi la mine?

— M-am uitat.

— Mi-a fost dor de tine.

— Spuneai că eşti în întârziere, spuse ea disperată, gata să izbucnească în lacrimi şi hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de mult o afectaseră cuvintele lui.

— Sunt. Îi dădu drumul din braţe şi o privi alergând într-un vestiar mic şi trăgând perdeaua în spatele ei. La naiba! bombăni ei. Se gândise la ea încontinuu de când se despărţiseră, în urmă cu câteva săptămâni. Fusese pe punctul de a o suna de nenumărate ori. Era evident că ea reuşise să-l uite, fără nicio problemă. Când reapăru în vestiar îmbrăcată în blugi strâmţi şi un tricou de bumbac, cu mânecă lungă, cu o haină atârnându-i pe un umăr, el o privi cu respiraţia întretăiată. Arăta senzuală, provocatoare, cumplit de sexy, dar în acelaşi timp ca o fecioară inocentă.

— Să mergem, spuse Krystal, observând neliniştită felul în care el o privea. Îşi amintise oare de petrecerea lui Gadsden şi de bărbaţii care se îngrămădiseră în jurul ei? Mai aflase ceva despre ea de atunci şi venise s-o evalueze? Ei bine, să-l ia naiba! Inima i se strânse şi îşi blestemă în gând corpul şi mintea pentru că fusese pe punctul să cedeze fără rezerve unui astfel de bărbat. El dăduse buzna în viaţa ei, îi tulburase liniştea şi credea că poate pleca aşa cum venise. Să-l ia naiba!

Cullen arătă spre salopeta cu care era îmbrăcat.

— Ţi-o voi trimite înapoi.

— Bine. Ieşiră în zona din spatele clădirii, acoperită acum de zăpadă. Krystal curăţase o porţiune mică pentru a avea loc să-şi lase camioneta, dar restul trebuia să aştepte până la primăvară. Cullen examina camioneta ruginită şi

veche.

Portiera scârţâi şi căzu când el o deschise. Privirea lui se îndreptă spre tapiţeria ruptă a scaunelor.

— Merge bine şi atinge viteze destul de mari, spuse ea înţepată.

— Bine. Krystal era cu siguranţă o luptătoare, se gândi el. Camioneta era un jaf. El îşi dădea perfect de bine seama de asta. La modul în care arăta era clar că va fi greu de urnit. Era mult prea veche. Ea nu reuşi s-o bage în viteză pentru a da înapoi şi simţi cum se înroşeşte toată.

— Ai mai primit veşti de la Violet? întrebă el, prefăcându-se că n-a observat.

Ea dădu din cap şi reuşi să dea cu spatele până ce ajunse pe o alee îngustă aflată între clădirea în care locuia ea şi clădirea vecină. Când ajunse în stradă se opri, examina traficul, găsi un moment liber şi ţâșni ca din puşcă, băgând în viteza a doua.

— Da, spuse ea când se află în siguranţă, în traficul străzii. Mă sună de câteva ori pe săptămână şi în fiecare weekend. Îmi va face o vizită în curând.

— Bun. Ea şi Gadsden au devenit foarte apropiaţi. Nu m-ar mira dacă va încerca s-o convingă să se mărite cu el. Krystal întoarse capul spre el şi camioneta îşi modifică direcţia.

— Ai grijă! Gullen se aplecă şi apucă volanul, răsucindu-l cu dificultate.

Maşina asta nenorocită e ca un elefant, bombăni el. E prea greu pentru tine s-o conduci.

— E foarte bună pentru firmă, spuse ea cu mândrie. Sper că nu te gândeşti că Violet nu-i suficient de bună pentru Gadsden. El e o persoană foarte drăguţă, dar Violet e o fiinţă minunată şi ea…

— Nu am gândit niciodată astfel. Îi privi profilul, strângând din dinţi când observă cum i se contractau muşchii, atunci când încerca să învârtă volanul. Cred că-mi

pot da seama dacă eşti sau nu în stare să conduci o astfel de rablă. Nu-i plăcea s-o vadă conducând camioneta asta ruginită şi rigidă şi îşi dădea seama că într-un moment de criză, în trafic, nu se va putea descurca.

— Este foarte bună pentru nevoile mele, spuse Krystal repede. Refuza să-i fie îndatorată lui cu ceva. Deja se simţea mult prea dominată de puterea degajată de el. În afară de asta, camioneta era tot ce-şi putea permite în prezent. Obţinea doar un profit redus din afacerea ei. Nu putea să-şi cheltuiască banii pe o maşină nouă.

— Bine, spuse el, evident mulţumit de refuzul ei. Krystal opri în dreptul clădirii unde se afla biroul lui şi-l privi.

— Va trebui să te grăbeşti. N-ai prea mult timp.

— Slavă Domnului că am încă un costum în birou. Se întoarse spre ea în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă. Aş vrea să te mai văd, Krystal, spuse el. Trebuie să stăm de vorbă. Poate putem cina împreună.

— Nu cred. Să ia cina cu el, să-l vadă holbându-se la ea, amintindu-şi toate lucrurile pe care, fără îndoială, le aflase de la oameni despre ea. Nu.

— Bine, spuse el, fără să încerce măcar să-şi ascundă nemulţumirea. Pe curând.

Coborî din maşină, iar ea porni imediat după ce el trânti uşa în urma lui. Îl auzi strigând în acelaşi moment în care un şofer o claxona şi-i arăta pumnul. Făcu un gest de regret spre şoferul furios, dar nu întoarse privirea spre Cullen. Îi era imposibil să şi-l alunge din minte, dar încercă să se concentreze mai mult asupra traficului.

În aceeaşi după-amiază, mai târziu, Gadsden intră în biroul lui Cullen şi-l găsi privind pe fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am hotărât să mă întorc pe mare. Cred că aş putea petrece o vreme supraveghind pescuitul. Avem

câteva contracte importante şi n-ar fi o idee rea să urmăresc îndeaproape desfăşurarea lucrurilor pe mare.

— Înţeleg, spuse Gadsden încet. Ai vreun motiv special care te-a determinat să iei această hotărâre? Cullen aruncă pe birou hârtiile pe care le ţinea în mână. Le trânti cu atâta putere, încât răsturnă câteva creioane şi pixuri care se rostogoliră pe jos.

— Da. Trebuie să plec. Gadsden se aplecă să culeagă de pe jos creioanele.

— Ai văzut-o pe Krystal? îl întrebă el.

— Da, s-o ia naiba. E atât de slabă şi munceşte de parcă ar fi plătită în plus pentru orele suplimentare. Ar trebui să vezi ce maşină conduce. O camionetă ruginită care arată ca un tanc Sherman şi căreia de-abia poate să-i învârtă volanul. Ce naiba se întâmplă cu ea? Se răsuci în scaun şi lovi cu pumnul în birou.

— Odată, spuse Gadsden, aşezându-se pe un alt scaun, când de-abia începuseşi să ne însoţeşti, pe mine şi pe tatăl tău, pe mare, ai legat greşit o undiţă. Undiţa a scăpat şi…

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti din nou, spuse Cullen încordat. Am fost doar acolo. Nielsen a fost rănit din cauza mea. S-ar fi putut întâmpla o nenorocire.

— Iar după asta ai fost subiectul glumelor întregului echipaj. Te-ai fi putut muta de pe *Mary Bee* pe *Deirdre*, dar ai ales să rămâi acolo şi să-i înfrunţi pe cei care râdeau de tine. De ce? Cullen se încruntă spre prietenul lui.

— E total nerelevant pentru discuţia noastră.

— Nu cred. Răspunde-mi. El ridică din umeri, enervat şi stânjenit.

— Nu sunt prost. Încerci să faci o analogie între întâmplarea asta şi…

— Răspunde-mi, insistă Gadsden. Cullen sări în picioare şi începu să măsoare camera cu paşi mari.

— Bine. Am rămas pe vasul ăla, pentru că am ştiut că

nu voi mai putea da ochii vreodată cu echipajul, dacă nu-i înfrunt atunci. Şi? Gadsden zâmbi.

— Asta face şi Krystal. Înfruntă de una singură oamenii. Şi face asta de când a plecat din San Francisco.

— Stai puţin. Situaţia ei e diferită. Ea nu mă înfruntă, ea mă evită.

Gadsden oftă, privindu-l dezgustat.

— Eşti orb, omule. Tu, care erai una dintre persoanele cele mai perceptibile pe care le cunoşteam, acum, pur şi simplu, nu vezi. Nu ţi-a trecut prin cap că te evită, pentru că nu este sigură dacă ai crezut sau nu toată bârfa auzită despre ea?

— N-am crezut nimic! Cum aş fi putut crede despre Krystal că este o *„însoţitoare a oamenilor de afaceri”*, după cum sunt numite în ziua de azi prostituatele de lux? N-am crezut o iotă din tot ce-am auzit!

— Şi l-ai pocnit pe Carter Begging când a făcut o remarcă jignitoare la adresa lui Krystal.

— Ai aflat asta?

— A constituit ştirea cea mai senzaţională, cred, spuse Gadsden sec.

— Nu, n-a fost. Begging a meritat-o. Cullen întinse absent mâna după haina de la costum. Ocupă-te de treburile de la birou. Voi lipsi o vreme.

— Cât timp?

— Cât timp va fi necesar. Spune cui întreabă de mine că sunt plecat la pescuit.

Gadsden rânji în timp ce Cullen ieşi din birou, trântind uşa după el. Apoi se întinse spre telefonul aflat pe biroul lui Cullen şi formă un număr.

— Violet? Gadsden. Cred că lucrurile încep să se aranjeze, draga mea.

Murdară şi plină de vopsea, Krystal închise biroul, căscând obosită. Avea nevoie de o pauză. Slavă Domnului

că avea o echipă completă pentru noaptea asta! Ducându-şi mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un nou căscat, închise sertarul, trântindu-l cu putere. O baie lungă i-ar mai alunga puţin osteneala, se gândi ea.

Când ajunse, sus, în apartamentul ei, rezolvă ce mai avea de făcut înainte de a se relaxa. Controla în agendă, sună în fiecare loc în care avea lucrători şi verifică sarcinile cu fiecare din şefii de echipă.

— Bine. Sună-mă dacă se iveşte vreo problemă, îi spuse ea ultimului, apoi închise telefonul, oftând uşurată. Îşi scoase hainele şi le puse într-un coş mic, cu rufe murdare, aflat într-un dulap din bucătărie.

Era vremea cinei, dar se simţea prea epuizată ca să poată mânca. Îşi turnă un pahar mare cu lapte şi-l luă cu ea la baie. Intrând în casă, îşi bău laptele încet, apoi puse paharul gol pe podea. Zâmbind, închise ochii şi se cufundă mai adânc în apa parfumată, acoperită de spumă. Raiul! Paradisul! O desfătare împărătească! Uită noţiunea timpului, simţind cum tensiunea începe treptat să-i părăsească corpul.

Muzica de la staţia din living era un fundal sonor ce-i desăvârşea relaxarea.

— Ar trebui să încui uşa când eşti în cadă.

— Aaah! Krystal încercă să se ridice, împroşcând cu apă în jurul căzii, însă alunecă şi se propti într-un cot, încercând să-şi găsească echilibrul fizic şi psihic. Cullen! Avea halucinaţii, pentru că îl dorea atât de mult! Pulsul îi bătea cu atâta putere, încât probabil că va muri în câteva minute.

— Vrei să te spăl pe spate? o întrebă el. Speriată, uimită, ea se cufundă în apă, apoi reveni la suprafaţă, împroşcând cu apă în jurul ei.

— Cine e? Ştia foarte bine cine era, dar încerca să tragă de timp, încrucişându-şi braţele peste sâni. Ieşi afară! Să-l ia naiba, se gândi ea, privindu-l pe furiş. Era

atât de frumos! Era enervant. Iar acel corp minunat… Perversul! Cum îndrăznea s-o seducă ccu privirile lui? Va pune să fie arestat… după ce-l va săruta de şase sute sau şapte sute de ori! Oh, la naiba, îl dorea atât de mult! Pleacă! îi strigă ea.

— Calmează-te, spuse Cullen blând. Ştii cine sunt. M-ai privit drept în faţă. Îi privi corpul rozaliu, mai bine-zis ceea ce putea zări de sub spumă şi aburi, şi se gândi că va suferi primul atac de cord. Era incredibil de frumoasă, puternică şi bine făcută. Vederea ei îi făcea inima să-i bată cu atâta putere, de parcă voia să-i spargă pieptul. Îi scrisese numele pe un memorandum adresat către *Bridgeton Fish Mongers* din Newfoundland. Îi mâzgălise iniţialele pe un fax trimis la *Juneau*, în Alaska. Cu o zi în urmă i se adresase lui Gadsden spunându-i „Krystal”. Înţeleptul lui partener se făcuse că nu auzise. Trebuia s-o facă să vorbească cu el. Îi distrugea viaţa. La naiba, avea nevoie de ea.

— Cullen Dempsey! exclamă ea. Cum îndrăzneşti să intri în casa mea? Ca un hoţ! Ca un voyeur! Ca un tâlhar…

— Vrei să vorbeşti mai încet? Poţi fi auzită până în port! Lasă-mă să-ţi explic.

N-am avut de gând să intru în apartamentul tău. Dar ai lăsat uşa neîncuiată. A fost o prostie din partea ta.

— N-am lăsat-o şi nu mă face proastă, spuse ea, încercând să-şi îndepărteze spuma din ochi.

— Ba da. Înmuie un burete curat în apa călduţă şi i-l puse pe faţă. Uite. Nu te freca, şterge-ţi faţa uşor.

— Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea furioasă, ştergându-şi ochii plini de spumă.

Ieşi afară de aici!

— Mai întâi te scot pe tine, în starea în care eşti, ai putea să aluneci în cada asta veche, cu picioare de monstru, şi să-ţi spargi capul. De unde naiba ai luat o astfel de cadă?

— Am găsit-o în baie şi vreau să-ţi spun că astfel de căzi sunt foarte la modă. Se strâmbă când încercă să-şi deschidă ochii. Ieşi afară de aici! spuse ea din nou, încercând să privească spre el.

— Nu. Ai putea să cazi.

— Dă-mi atunci un prosop. Cum va ieşi din cadă, cu el stând acolo? Aşteaptă-mă în camera cealaltă. Vin într-un minut. Când el clătină din cap, ea îl stropi cu apă. Era atât de sexy, îmbrăcat în pantalonii aceia subţiri şi cu o cămaşă din bumbac care-i scotea în evidenţă muşchii. Exhibiţionistul! Avea nişte pectorali grozavi… şi nici coapse… iar părul era atât de bogat… Ieşi afară! Se încruntă la el, stropindu-l din nou cu apă.

— La naiba! Cel puţin de data asta nu e vopsea, bombăni el, ştergându-şi clăbucii de pe pantaloni. Avem de discutat, Krystal.

— Bine. Du-te în camera eca.

— Nu. Voia s-o ia în braţe, să facă dragoste cu ea, să fie iubit de ea.

Înainte ca ea să poată reacţiona, se aplecă şi o ridică din cadă, aşezând-o în picioare pe covoraşul moale din faţa căzii. În timp ce ea se zbătea şi-l împingea, total ineficient însă, el luă sticla cu loţiunea de corp, de pe chiuvetă, şi îşi turnă în palme.

— Te fereşte de mâncărime pe vreme de iarnă, dacă o aplici pe pielea udă, spuse el, începând s-o maseze. Simţi furnicături în mâini în timp ce-i atingea corpul. Îi plăcea la nebunie. Desigur, adăugă el, primăvara aproape a venit. Zăpada s-a topit. Simţea că tremură de dorinţă. Ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe podeaua băii.

— Încetează, spuse ea slab.

— Nu pot, şopti el. Să o atingă era tot ce-şi dorea, acum, şi o mie de ani în viitor.

Krystal mai făcu o încercare.

— Ai spus că vrei să vorbim. Simţea că se topeşte sub

atingerile lui. Ar fi vrut ca el să facă dragoste cu ea chiar în acea clipă.

— Încă mai vreau, spuse el răguşit. Era atât de frumoasă, atât de incredibil de sexy, de plină de pasiune, de minunată.

— Atunci vorbeşte. Corpul ei părea gata să se lichefieze. Eu nu fac aşa, adăugă ea.

Nu stau de vorbă când fac baie. Spunea prostii! Creierul ei era incapabil să mai judece.

— Nici eu. De fapt, n-am mai şters niciodată o femeie după baie. Îmi place.

— Nu te-a rugat nimeni să faci asta.

— Sunt spontan. Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Asta nu face parte din înţelegerea noastră.

— Mi-a fost dor de tine. Fusese distrus fără ea.

— Ţi-a fost? Ea fusese nefericită fără el, incapabilă să doarmă.

— Da. Nu voia să se mai despartă vreodată de ea. Eşti frumoasă, adăugă el.

Niciodată în viaţă, de la vârsta de cincisprezece ani, când cunoscuse prima dată o femeie, nu fusese atât de tulburat. Krystal îi acaparase toate gândurile şi avea senzaţia că pluteşte prin aer fără o ţintă precisă, deşi mâinile lui o strângeau cu putere. Se încruntă spre ea. Derutată de amestecul de furie şi pasiune, Krystal încercă să se desprindă din braţele lui. Lupta împotriva senzaţiei de căldură care-i invadase membrele, împotriva nevoii de a i se dărui, încercând să desluşească mesajul din ochii ce-o hipnotizau. Când îl văzu încruntându-se, îl întrebă:

— La ce te gândeşti?

— La o mie de lucruri, toate legate de tine, doamnă. Când o văzu devenind dintr-odată rigidă, zâmbi, atingându-i gura cu un deget. Încet. Relaxează-te. Mă gândeam cât de independentă, muncitoare şi perseverentă eşti. O femeie dură, dar, în acelaşi timp, o adevărată doamnă,

Krystal. Gura lui îi atinse bărbia şi urcă apoi pe maxilar până în dreptul urechii, de unde o muşcă uşor. Începusem un lucru minunat împreună, şopti el.

— E ridicol, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. De-abia ne-am cunoscut. Dar ea îl cunoştea. El îi schimbase existenţa, îi adusese din nou soarele în viaţa ei. O făcuse să aibă puterea să înfrunte trecutul pe care-l lăsase în urmă şi astfel, o forţase să se analizeze pe sine însăşi. Deşi era sigură că până la urmă el va pleca, va continua să existe în mintea ei în toţi anii ce vor urma.

— Ne-am „cunoscut" unul pe altul foarte bine, spuse el. Am sărit doar câteva etape din rutina obişnuită.

— A fost ceva rapid şi trecător, spuse ea, încercând să zâmbească.

— A fost ceva solid, sănătos şi strălucitor ca soarele, spuse el plin de pasiune, puţin jenat de propriile-i sentimente atât de intense. O strânse mai tare, lipindu-şi gura de părul ei. Luată prin surprindere, ea încercă să râdă.

— Parcă ai descrie un plan legat de mediul înconjurător, spuse ea.

El râse la rândul lui, în timp ce cu limba îi atingea pielea fină de pe gât.

— Nu poţi nega că am parcurs împreună un drum, Krystal.

— Un drum denivelat, plin de gropi şi curbe.

— Majoritatea relaţiilor parcurg un astfel de drum, spuse el răguşit.

— Şi apoi se întâmplă inevitabilul. *Singurătatea, pustietatea… şi dorul*, adăugă ea în gând:

— Se întâmplă tuturor, nu numai nouă. Noi, într-un fel, am fost norocoşi. Se depărta de ea. Am aflat unul despre altul foarte repede, în public, când nu eram pregătiţi.

Fiecăruia îi este dat să sufere nişte şocuri.

— Da, aşa e. De mai multe ori chiar, în timpul unei vieţi. El ridică din umeri.

— Şi? Le vom înfrunta când va fi cazul. Vorbea oare despre un viitor? se întrebă ea. Se simţi cuprinsă de speranţă. Zâmbetul lui aproape c-o înduplecă, dar îşi aminti imediat ce se întâmplase între ei doi.

— Şi dacă va fi prea mult? întrebă ea. Prea multe nepotriviri, prea multe neînţelegeri, prea multe deziluzii? Atunci ce se va întâmplă?

— De aceea oamenii au grijă de clipele preţioase, le păstrează vii în memorie. O examina cu atenţie, îi văzu pielea îmbujorându-se şi expresia îngrijorată din ochi. Nimeni nu are totul. Există destulă suferinţă pentru fiecare om în lumea asta, doamnă.

— Şi care-i soluţia ta?

— E multă durere în viaţa fiecăruia. Dar… îi mângâie obrazul cu buzele… dacă preţuim lucrurile bune, dacă încercăm să înfruntăm răul şi să-l îndepărtăm, poate reuşim să ne menţinem pe linia de plutire. Iar asta e valabil pentru toţi, draga mea.

— Deci, trebuie să construim un adăpost pentru o comoară, nu-i aşa?

— Cam asta-i ideea. Rămase nemişcat, întrebându-se dacă se poate încrede în sclipirea plină de dragoste din ochii ei.

— Înţeleg, zise ea. Dar ea voia să construiască acest adăpost împreună cu el. Cullen apăruse ca o lumină călăuzitoare în viaţa ei. Îşi lăsă mâinile să facă ceea ce tânjeau de atâta timp… să-i mângâie părul mătăsos şi bogat.

— Vreau atât de mult să fac dragoste cu tine, spuse el răguşit. Simt că mi se înmoaie genunchii. Dar mai întâi trebuie să vorbim despre noi doi. Înghiţi cu greu, coborând fruntea şi lipind-o de a ei.

— Nu sunt sigură că te voi lăsa să faci dragoste cu

mine. Ce minciună sfruntată! Dorea mai mult ca orice să-l ţină în braţe, să-l simtă înăuntrul ei. Trebuie să ştim mai întâi spre ce ne îndreptăm, adăugă ea. Ce prostie! Nu dorea decât să stea în braţele lui.

— Bine. Cullen încercă să-şi mascheze dezamăgirea cu un zâmbet. Atunci, nu facem dragoste deocamdată. A fost doar o propunere. Fusese dorinţa vieţii lui. Voia cu adevărat să se căsătorească cu ea, dar simţea cumva că ea nu era pregătită pentru aşa ceva. Ea aprobă din cap.

— Dar trebuie să stăm de vorbă. Dacă ieşi afară din baie, mă voi îmbrăca.

El rămase nemişcat. Picioarele îi erau parcă lipite de podea.

— Krystal? Privi în jos spre curba minunată a sânilor ce se zăreau de sub prosopul ce aluneca treptat.

— Da.

— Dacă totul între noi iese bine, îmi faci o favoare?

— Depinde. *Orice*, adăugă ea în gând, *atâta vreme cât nu o părăsea*.

— Aş vrea să fac o baie împreună cu tine în cada asta veche, cu picioare de monstru, spuse el, apoi strânse ochii de parcă ceva îl durea foarte tare.

Asta, adăugă el printre dinţi, după ce lămurim totul între noi, bineînţeles.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, mângâindu-l cu dragoste pe obraz.

— Încerc să nu mă gândesc la mine şi la tine în cada asta nenorocită, dar îmi este foarte greu. Corpul ei va străluci, iar clăbucii vor atârna pe sfârcuri… La naiba!

— Imaginaţia poate fi foarte dureroasă. Ea avea de furcă cu propria-i imaginaţie şi simţi cum i se înmoaie genunchii. Îngrozitor, adăugă ea răgușită.

— Spune-mi. O lipi mai tare de el. Mai bine am merge să mâncăm, să jucăm şah sau să patinăm.

— Te bâlbâi, murmură ea.

— N-am ce face. N-avea încotro, când simţea dorinţa crescând în el precum un vulcan gata să erupă. Ea ridică privirea spre el.

— Sunt foarte multe în joc aici, spuse ea solemn.

— Sănătatea mea mintală, de exemplu. Se aplecă şi-o sărută. În mâinile tale.

Wynter, stă soarta unei bătălii, pentru că doresc mult acest lucru.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine, Dempsey, pentru că şi eu vreau, dar cu anumite condiţii.

— Vorbim despre un aranjament de convieţuire comună?

Ea se trase înapoi, speriată. Nu se referise deloc la aşa ceva, dar îşi dădea seama de ce el înţelesese aşa ceva. Era un om de afaceri priceput, care ar fi citit clauzele oricărui contract.

— Ah… nu mă gândisem atât de departe… dar nu e o idee rea.

Dezamăgit, dar vrând să fie sincer, el dădu din cap aprobator.

— Voi vorbi cu avocatul meu mâine dimineaţă.

— Şi eu la fel. Simţindu-se dintr-odată dezamăgită, ea se depărta puţin de el. Vrei să luăm cina în oraş?

— Da.

— Mă îmbrac imediat. Ieşiră amândoi din baie. Ea se îndreptă spre dormitorul ei, apoi, deodată, se întoarse cu faţa spre el.

— Cred că ne-am fixat o sarcină dificilă. El aprobă din cap.

— Aşa e. Dar ştiu că vreau să trăim împreună şi să lămurim lucrurile, să nu fim despărţiţi. Ea ridică o sprânceană.

— Nu cred că e ceva potrivit cu o relaţie celibatară.

— Nici eu. Îi zâmbi. De aceea am şi propus. Veni mai aproape de ea şi o privi intens. Vreau să trăiesc cu tine, să

fac dragoste cu tine. Tu ce vrei?

— Nu sunt sigură. O multitudine de imagini, cu amândoi, dansau prin faţa ochilor ei. Ar putea fi periculos, şopti ea.

— Şi? Ce facem în legătură cu asta? Eu propun să trăim împreună.

— Am putea să suferim. Eu am mai trecut prin asta. Nu-i distractiv.

Asta îl făcu să tresară. Înseamnă că ea mai trăise cu cineva înainte?

— Şi eu am mai trăit, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Nu mi-a plăcut, dar am preferat asta decât să mă izolez. Ea îl privi lung o clipă, apoi dădu din cap.

— Bine. Vom face cum spui tu, încercând să rezolvăm problemele înainte de a face nişte angajamente definitive. O.K? El scoase un sunet de uşurare.

— O.K.

— Când?

— În seara asta. Cinăm, apoi ne întoarcem aici şi luăm ce-ţi trebuie pentru zilele următoare. Încetul cu încetul, vom duce toate lucrurile tale la mine.

— Ce? Se încruntă. Am hotărât că vom sta la tine, cumva? El făcu o grimasă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să înţelegi asta. Apartamentul meu e foarte spaţios.

Ocupă întreg etajul trei din Granger House. E situat în partea veche a oraşului, aproape de apă, dar…

— Ştiu unde e Granger House, spuse ea. Eşti un pescar destul de amărât dacă-ţi poţi permite doar aşa ceva. El aprobă din cap, zâmbind.

— Cred că ştii zona. Granger House e una dintre investiţiile făcute de Gadsden şi tatăl meu. A fost mai mult Ideea lui Gadsden. Tatăl meu credea că e suficient să ai o mică flotă cu care să ieşi la pescuit… şi să bei o cantitate

apreciabilă de whisky, adăugă el sec. Lui Gadsden îi plăcea să se implice în mai multe. L-a făcut pe tatăl meu să dea şi el bani, aşa că au devenit amândoi coproprietarii câtorva clădiri de pe coastă. A devenit ca un joc pentru ei. Krystal chicoti, imaginându-şi-i pe cei doi prieteni făcând permanent speculaţii cu privire la riscurile investiţiilor în terenuri şi clădiri.

— Se pare că au fost destul de şireţi.

— Cred că da. Deşi aş spune că Gadsden a fost cel mai şiret dintre ei doi. Îmi amintesc cum tatăl meu a încercat să împiedice unele afaceri, argumentând că este mai bine să păstreze bani gheaţă.

— Dar apoi s-a răzgândit.

— Cred că da. Mereu părea gata să intre într-o nouă afacere. Clătină din cap. Au cumpărat câteva proprietăţi în părţile vechi ale oraşelor, nu prea degradate, apoi le-au închiriat. Au câştigat tot atât de mulţi bani din asta ca şi din pescuit.

— Întreprinzători, nu-i aşa? Krystal se simţi măgulită de faptul că el îi povestise aceste lucruri. O ajuta să-l cunoască mai bine. Trebuie să se fi înţeles foarte bine împreună şi să se fi respectat mult unul pe altul.

— Au fost şi câteva neînţelegeri mari.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când îl văzu devenind dintr-odată gânditor.

— Cred, spuse el încet, că până să începem să vorbim uitasem certurile pe care le-au avut amândoi. Scandalurile lor zguduia deseori punţile. Tatăl meu era întotdeauna plecat cu bărcile, aşa că nu-l vedeam atât de des cât îl vedeam pe Gadsden, după moartea mamei mele, dar îmi amintesc ce temperament aprins avea. L-am simţit de câteva ori şi pe pielea mea. Observă un zâmbet slab pe faţa lui Krystal. La ce te gândeşti?

— Te ascultam doar şi mă gândeam ce viaţă frumoasă ai avut pe bărci.

— Minunată. Se opri, atingându-i obrazul. Dar nu discutam despre altceva?

— Ba da.

— Trebuia să hotărâm unde vom locui. Pot foarte bine să locuiesc şi aici dacă vrei.

Ea râse.

— Crezi? Ne-am călca mereu pe picioare. Nu e o locuinţă prea confortabilă.

Zâmbetul ei dispăru. Vom încerca la tine, continuă ea. Deşi trebuie să fiu o proastă să plec de aici. La privirea lui întrebătoare, ea adăugă: N-are legătură cu tine. Îşi întinse mâinile şi continuă: E atât de convenabil. Nu trebuie decât să pun în uşă tăbliţa pe care scrie „închis" şi pot urca aici şi trage un pui de somn.

— Ai făcut asta? întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul. Era prea muncitoare pentru a trage un pui de somn.

— Nu încă. Dar era o măsură de siguranţă aceea de a-şi avea propriul ei loc pe care să-l conducă şi în care să se ascundă dacă avea chef. Însă ascunzându-se, ar sta departe de Cullen şi asta i-ar tulbura liniştea sufletească. El o apucă uşor de braţe.

— Dacă e atât de important pentru tine, putem lăsa cea mai mare parte a mobilei tale aici. Astfel îţi va fi mai uşor. Ce zici? Ea aprobă din cap.

— Voi încerca să… nu mă ascund de tine. Zâmbi slab. Am făcut asta, dar încerc să n-o mai fac. El o îmbrăţişă.

— Ne va fi bine împreună.

— S-ar putea să fie un dezastru.

— Pesimisto. Hai să mergem. Mi-e foame.

— Asta-i altceva ce n-am discutat. Va trebui să ne împărţim sarcinile. Râse tare la grimasa lui.

— Eviţi răspunsul, spuse el. Bine. Vom împărţi sarcinile. Nu mă pricep cine ştie ce la gătit, dar pot spăla vasele şi pot întinde aşternuturile pe pat. Îi zâmbi

triumfător.

— Grozav. Eu sunt un bucătar bun. Voi face eu asta, iar tu vei spăla după mine vasele. Eu voi spăla rufele, tu vei face paturile.

— Patul. Al meu are mărimea unui pat de rege. Iar s-o aibă pe ea în patul lui îl va înnebuni. Nu va dormi niciodată. Întreaga lui fiinţă era excitată.

— Patul, repetă Krystal încet, fascinată de imaginea amândurora în el. Vom vorbi în drum spre restaurant.

— Dacă voi avea puterea, bombăni el, în timp ce ea dispăru în dormitor.

CAPITOLUL 6

De vreme ce Cullen era îmbrăcat obişnuit, Krystal hotărî să nu îmbrace o fustă.

Alese o pereche de pantaloni negri, din lână, şi o bluză crem, din mătase.

— Sunt gata, îi spuse ea când se întoarse în camera principală. El stătea cu ochii aţintiţi spre uşa dormitorului.

— Şi eu, spuse Culen. Nu se referea la cină şi ştia că ea înţelesese perfect. Îşi dădea seama după ochii ei, care se măriseră, după uşoara îmbujorate a obrajilor, Cullen îi întinse mâna. Când ea îi dădu mâna, inima lui o luă la goană. M-am gândit să mergem la localul lui *Angélique*, spuse el. Ţi-a plăcut acolo.

— Da. *Acolo există acea aură minunată*, se gândi ea. Acolo începuse să-şi dea seama ce mult însemna el pentru ea. Voia să meargă din nou acolo, împreună cu el. Voia să savureze din nou acolo, împreună cu el, amintirile şi să se bucure de prezent. Cina fu extraordinar de apetisantă. Cel puţin aşa i se păru lui Cullen.

Mâncă cu poftă, dar toată atenţia lui era îndreptată asupra lui Krystal. Totul în restaurant era perfect… masa lor intimă, situată într-un colţ, lumina lumânărilor şi muzica în surdină. Dar ea era steaua de pe cerul lui şi

strălucea mai puternic decât orice altceva. Mâncară aceeaşi mâncare din acea primă şi minunată seară petrecută împreună, iar Krystal o savura din plin. Minunatul somon de Pacific, în acel sos ceremonios de tarhon. Salată de spanac cu şuncă prăjită. Baghete proaspete, calde, crocante şi având aromă de rozmarin.

— Foarte gustos, spuse ea când termină. Îşi tampona gura cu şervetul de in apoi se lăsă pe spate, zâmbind. Nu m-aş sătura niciodată de peştele proaspăt.

— Mulţumesc, doamnă. Noi suntem cei care îl livrăm la *Angélique* şi la alte câteva dintre cele mai bune restaurante din oraş. Zâmbi când îi văzu expresia surprinsă.

Avem câteva contracte în zonă, iar ăsta e unul dintre cele mai bune pentru bucătăria franţuzească. Lasă-mă pe mine să comand desertul.

— Nu-mi spune că e prins tot de tine. Chicoti când îl văzu strâmbându-se. Era atât de amuzant. Şi era în stare să facă haz de propria-i persoană. Îi povestise tot soiul de întâmplări caraghioase despre aventurile lui pe bărcile de pescuit.

— Nu, spuse el, dar ştiu că *Angélique* a câştigat o medalie de argint pentru minunatul ei tort de alune, numit *„torte de ciel”*. Se aplecă spre ea când o văzu lingându-şi buzele. Aş vrea să-mi faci asta mie, şopti el. Ea clipi de câteva ori, încercă să conştientizeze gestul pe care-l făcuse. Când îşi aminti, se făcu toată roşie.

— Ai vrea?

— Foarte mult. Gândul că mi-ai putea linge buzele îmi înmoaie genunchii, Krystal Wynter.

— Ah, ce grozavă descoperire, spuse ea foarte încet, încercând să-şi ascundă răguşeala din voce. Acum ştiu cum să te îngenunchez.

— E simplu. Priveşte-mă doar cu ochii ăştia minunaţi şi cad în genunchi pe podea.

O privi fix. Era mai frumoasă chiar decât atunci când o cunoscuse prima dată.

Eşti frumoasă, spuse el, iar eu sunt înnebunit după ochii verzi.

— Mulţumesc. Ar fi vrut să-i spună cât de frumos îl găsea şi ea pe el, dar cuvintele nu puteau trece de nodul pe care-l simţea în gât. El îi ridică mâna la gură, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea. Răsucindu-i mâna, îşi lipi gura de palma ei, atingându-i-o uşor cu vârful limbii.

— Eşti în sângele meu, Krystal Wynter.

— Sunt? Dacă el n-ar fi ţinut-o de mână, ar fi alunecat sub masă. Atingerea lui îi lichefia toate oasele. Niciunul nu se mişcă atunci când ospătarul le întinse lista de menu pentru a comanda desertul. Bărbatul fu nevoit să tuşească pentru a le atrage atenţia. Cullen ridică nervos privirea.

— Tort, spuse el, privind înapoi spre Krystal. Ea ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de captivată de infinitatea creată între ei. Era sigură că nu va putea acorda atenţia cuvenită desertului, dar când îi fu pus în faţă, gura îi salivă. Era delicios, iar ea îl mâncă aproape pe tot. Cullen îl termină atât pe al ei, cât şi pe al lui.

— Dansezi cu mine? întrebă el, în timp ce ea sorbea din cafea.

— Cu plăcere. Tremurând anticipat, ea îl urmă pe ringul de dans, croindu-şi drum printre celelalte mese. Când se răsuci, el o luă în braţe, făcând-o să se topească.

— La ce te gândeşti? o întrebă Cullen, cu buzele lipite de părul ei.

— Că mă simt minunat, şopti ea. Nu-i spusese că se gândea la ce va mai urma în această seară. Iar faptul că se gândea anticipat la acest lucru o şocă.

Întotdeauna, când fusese în compania bărbaţilor, evitase orice aluzie sau provocare sexuală. Acum era sigură că şi dacă nu-i va sugera Cullen să petreacă noaptea împreună, o va face ea.

— Și eu mă simt minunat, murmură Cullen. O sărută pe gât şi o simţi cutremurându-se. Propriul lui corp era străbătut de fiori. Voia să plece, s-o ducă la el în apartament şi s-o iubească. Apoi o va convinge să se căsătorească cu el, chiar şi cu un contract prenupţial. Asta ar fi umbrit puţin relaţia lor, dar era dispus s-o facă, dacă ea aşa voia. Ideea lui fusese să danseze un dans, apoi să termine cafelele şi să plece. Dar un dans fu urmat de altul. Krystal dansa perfect şi se potrivea de minune cu el. Îi plăcea rockul, însă dansa cu o reţinere care-l intriga. Dansa la fel de bine pe melodiile lente, iar lui nu-i venea să-i dea drumul din braţele sale. Când, în cele din urmă, se reîntoarseră la masa lor, cafeaua se răcise. Niciunul n-o mai voia.

— Mergem? întrebă Cullen, încercând să-i citească gândurile. Nu voia să sugereze sau să propună ceva ce ar sperria-o. Ea aprobă din cap, privindu-l în ochi.

— Sunt gata. Ceva în felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu să-şi ţină respiraţia.

— Şi eu sunt, spuse el răguşit.

— Atunci, hai să mergem. Îi întinse mâna, zâmbind. Cullen îşi căută portmoneul cu mâna liberă, nevrând să irosească nici măcar cele cinci minute pare i-ar fi fost necesare dacă ar fi plătit cu o carte de credit. Lăsă câteva bancnote pe masă, apoi luă hainele şi o conduse spre hol. O ajută să-şi îmbrace haina, apoi şi-o puse la repezeală pe-a lui. Când o auzi râzând, o privi, zâmbind trist.

— Încerc să nu mă grăbesc prea tare.

— Ah, poţi să te grăbeşti. Râse tare când văzu privirea lungă pe care i-o aruncă el.

— Te distrezi, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr. Şi chiar se distra! Nu simţise niciodată o astfel de fericire, lipsită de orice griji, o atât de bună dispoziţie. Ieşiră din restaurant, ţinându-se de braţ. Era o noapte rece, dar în aer se simţea mirosul primăverii

care era aproape. Pe trotuare mai erau bucăţi netopite de gheaţă, ca şi cum iarna s-ar fi încăpăţânat, nevrând să cedeze atât de uşor. Cerul era senin, de culoarea onixului, presărat cu mici diamante strălucitoare. Luna subţire părea din platină.

Krystal inspiră adânc şi zâmbi. Era o noapte magică. Cullen îşi puse un braţ în jurul ei, ţinând-o strâns până la maşină, lipsindu-se de serviciile valetului, formând parcă o singură fiinţă, fericită şi relaxată. Odată urcaţi în maşină, totul se schimbă. Amândoi fură cuprinşi de tensiune. Cullen tuşi pentru a-şi drege glasul.

— Dacă preferi…

— Dacă vrei să… Vorbiră amândoi în acelaşi timp. Se uitară prosteşte unul la altul, apoi îşi feriră privirea. Cullen porni motorul, dar nu ieşi cu maşina în stradă.

— Ce doreşti, Krystal? Ea inspiră adânc, de două ori, apoi expiră încet.

— Eu… vreau să merg la tine în apartament. N-am fost niciodată la Ganger House, adăugă ea pe un ton degajat.

— Atunci e timpul să faci o vizită, răspunse el pe acelaşi ton, deşi sângele îi clocotea în vene. Odată porniţi spre apartamentul lui, Krystal nu-şi mai putu reţine zâmbetul de pe faţă. O dorea. Simţise în tonul vocii lui. Iar asta era fericirea.

Nu-şi putea reţine fiorul ce-i străbătea corpul. Cullen îşi puse mâna în poala ei, după ce schimbă viteza, căutându-i degetele şi înlănţuindu-i-le cu ale lui.

— Te poţi oricând răzgândi şi nu va fi nicio problemă. Ea privi spre mâinile lor împreunate, apoi spre faţa lui, şi-l strânse mai tare de degete.

— Nu mi-e frică, îi spuse ea.

— Mie da, spuse el, apoi zâmbi când ea izbucni în râs. Ne înţelegem atât de bine.

— Aşa e. Respirând adânc, ea privi din nou spre el.

Trebuie să ştii că ne vom întâlni, probabil, şi cu alţi oameni care au luat parte la petrecerile lui Violet, chiar şi aici în Seattle. Spunând asta, simţi că încrederea în sine începe să i se clatine.

— Mă vei prezenta sau nu, spuse el. Va rămâne la latitudinea ta. Ce vor spune, cine sunt, cu ce se ocupă, nu mă va interesa atâta timp cât tu mă vei vrea pe mine, nu pe ei.

— Pe tine te vreau, spuse ea cu o voce ce de-abia se auzea.

— Bine. Şi eu simt la fel. Răsuci volanul şi intră pe o stradă îngustă, pavată cu pietre, apoi opri şi parcă maşina. Am ajuns, spuse el. Ea privi clădirea din cărămidă de culoarea mierii şi clătină din cap.

— Arată frumoasă şi primitoare chiar şi pe o noapte rece.

— Da. Se aplecă şi o sărută pe păr, inhalându-i parfumul minunat. Sunt cinci etaje, spuse el. Eu stau la ultimul. Trebuia să-l împart cu Gadsden, dar el preferă să stea la hotel în perioadele scurte cât este în Seattle. Bineînţeles, mai presus de orice, preferă California.

— Şi pe Violet.

— Ce? Era atât de captivat de linia dulce a obrazului ei, încât, pe moment, nu înţelese ce voise ea să spună. Apoi dădu din cap, o sărută pe obraz şi coborî din maşină. Veni pe partea ei şi o ajută să coboare. Mâna ei tremură când o atinse pe-a lui, iar el zâmbi. Şi eu sunt destul de şocat de acest moment, spuse el. Cred că l-am dorit prea mult. Ea aprobă din cap.

— Îmi amintesc de o noapte de Crăciun, acasă, în Lancaster. Aveam senzaţia că dimineaţa nu va mai veni niciodată. Apoi s-a luminat, iar ziua a trecut atât de repede, de parcă nici n-ar fi fost. Privi spre el şi zâmbi. De atunci nu mi-am mai dorit atât de mult să sosească Crăciunul, ci mi-am dorit ca ziua de Crăciun să treacă

foarte încet. El râse şi-şi petrecu un braţ, în jurul mijlocului ei. După ce deschise cele două uşi de la intrare, o conduse într-un hol foarte mare. În mijloc se afla o canapea, tapisată în tafta. În capătul îndepărtat al holului se afla o scară largă ce ducea la al doilea etaj. Balustrada din lemn de mahon se sprijinea pe un stâlp de lemn încrustat. Două lifturi se aflau pe peretele din apropiere.

— Foarte victorian, spuse ea. Îi plăcea tavanele înalte, lemnul încrustat, care nu dădea însă senzaţia de încărcat. Stilul era demn şi plin de eleganţă, amintind despre o perioadă apusă. Cullen zâmbi.

— Gadsden a adăugat micile detalii, cum ar fi veiozele ce seamănă cu lămpile de gaz de odinioară, evantaiele de bronz din faţa şemineelor. În mod normal, n-ar trebui să fie pe gustul meu.

— Mie îmi place ca totul să fie foarte simplu. Uneori îmi petrec vara pe o barcă, unde nu am decât strictul necesar şi-mi place la nebunie. Dar când mă întorc aici, mă simt acasă. Sunt relaxat. Pereţii ce dau spre exterior sunt foarte groşi şi zgomotul traficului nu pătrunde.

— Foarte drăguţ. Era mult mai mult de atât, se gândi Krystal. Era o cameră, nu un hol. Ar fi fost foarte potrivită pentru a medita, pentru a citi, pentru scopuri intelectuale la fel ca şi pentru cele artistice.

Nu aşteptară prea mult liftul, iar de îndată ce urcară înăuntru, el se aplecă şi-o sărută pe gur Ea îi puse o mână pe obraz, iar sărutul lui deveni imediat mai intens şi gura i se deschise peste gura ei.

Ea îi atinse cu limba buzele, întâi timid, apoi cu din ce în ce mai multă pasiune.

Când îi trase limba lui în gură, îi simţi răsuflarea fierbinte. Strângându-se unul pe altul în braţe, savurară plăcerea care-i făcea incapabili să se despartă.

Când liftul se opri brusc, uşile din fier forjat zăngăniră. Ea tresări speriată şi se desprinse din braţele

lui.

— Uşi blestemate, spuse el răguşit. Ar fi trebuit să aibă uşi normale. Astea fac prea mult zgomot.

— Nu fac, spuse ea zâmbind.

— Îmi place ca nimic să nu ne întrerupă. Luând-o de mână, o conduse afară din lift într-un hol mic cu două uşi. Arătă cu mâna spre uşa mai îndepărtată. Când erau două apartamente asta era uşa lui Gadsden, îi explică el. Dar am transformat cele două apartamente într-unul singur şi acum asta e uşa bucătăriei. Chiar atunci când vorbea, atenţia lui era concentrată mai mult asupra felului în care părul ei se ondulează pe spate, decât asupra celor despre care povestea.

— Oh. Creierul lui Krystal părea incapabil să gândească. Nu găsea nimic altceva să-i spună. Dorise de atâta timp acest lucru, dar în acest moment nu se putea relaxa în prezenţa lui. De ce? El o ţinu strâns cât timp descuie uşa.

— Intră, îi spuse el. Krystal zâmbi slab şi trecu pe lângă el intrând în apartament. Se opri însă brusc, privind fereastra uriaşă prin care se putea admira panorama nocturnă a Seattle-ului.

— Oh, ce frumos! îi opri repede mâna ce era gata să învârtă comutatorul pentru a aprinde lumina. Nu, spuse ea. E o privelişte minunată. Se văd portul şi insulele.

El aprobă din cap.

— Priveliştea e minunată într-o zi senină. Iar când este ceaţă, creează o atmosferă ireală. Prima dată când am văzut acest loc, am ştiut că aici vreau să locuiesc.

Proprietarul dinaintea mea tocmai plecase, pentru că obţinuse o slujbă de profesor la Tokyo, aşa că n-a trebuit să rog pe nimeni să se mute. Ea merse mai aproape de fereastră, fascinată de imaginea nocturnă, de multitudinea de lumini, de stelele ce străluceau, de luna înconjurată de o aură argintie.

— E minunat. N-aş aprinde niciodată lumina.

— Mie îmi convine. Veni lângă ea, îşi strecură mâinile în jurul mijlocului ei şi îi lipi spatele de el. Gura lui începu să traseze sărutări pe linia gâtului ei. Îmi place să stau aşa, şopti el. Ce constatare, îşi spuse în sinea lui. Nu se simţise niciodată atât de împlinit. Şi nici măcar nu făcuseră încă dragoste!

Krystal întoarse capul, iar gurile lor se întâlniră. Inima ei începu să bată sălbatic când simţi pasiunea şi focul acelui sărut. Avusese mai multe case în viaţa ei, dar niciodată nu se simţise mai acasă decât aici. El înălţă capul.

— Te doresc, Krystal. Atât de mult.

— Şi eu te doresc. Dar…

— Ce este? El îşi ţinu respiraţia. Dacă acum dădea înapoi, îl va sfâșia în două, totuşi nu avea nici cea mai mică intenţie s-o preseze în vreun fel. Voia ca şi ea să-l dorească cu aceeaşi intensitate şi pasiune ca a lui. Ea se răsuci în braţele lui, punându-i mâinile pe piept şi urcând apoi către gât.

— Fără îndoială că te aştepţi la o femeie experimentată…

— Nu mă aştept la nimic de la tine. O sărută pe nas. Şi nu am idei preconcepute în ceea ce te priveşte. Deşi, trebuie să recunosc, mi-am imaginat cum ar fi să te am în braţele mele şi în patul meu din prima zi în care te-am cunoscut.

Ea încercă să răspundă zâmbetului lui cu un alt zâmbet, dar nu reuşi.

— Poţi să fii serios pentru o clipă? El dădu din cap, apoi îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă şi o sărută.

— Sunt serios.

— Nu… nu m-am culcat cu toţi acei bărbaţi din San Francisco. Înghiţi în sec. N-ar fi trebuit să-i fie greu să-i

spună lui Cullen aşa ceva.

— N-am crezut niciodată că ai făcut-o, Krystal. Şi, oricum, puţin îmi pasă. Te iubesc.

Nu te-aş putea judeca. Tremurând, ea îl apucă cu mâinile de umăr, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc!

— Vorbesc serios, zise el, mângâind-o pe obraz.

— Te cred. Oftă adânc: Te rog, lasă-mă să termin. El dădu din nou din cap. Nu. Nu asta voiam să-ţi spun. Îşi şterse picăturile de transpiraţie de deasupra buzei superioare. Nu m-am culcat cu nimeni altcineva, spuse ea pe nerăsuflate, apoi ridică privirea spre el.

— Ce? Cullen simţi cum îi zvâcneşte ceva în cap. Inima i se opri în loc. Nu putea fi adevărat.

— Nu am… se bâlbâi ea, n-am făcut… N-a mai existat nimeni până la tine.

El continuă s-o privească uimit.

— Eşti virgină, draga mea? Ea aprobă din cap, nefericită.

— Nu-mi spune că sunt cea mai bătrână virgină de pe faţa…

El o sărută cu putere, apoi o ridică în braţe şi începu s-o învârtească, cu gura lipită de gura ei. Când îi dădu drumul, amândoi de-abia mai respirau.

— Fată nebună, murmură el. Îmi oferi un dar minunat. N-ai ştiut asta?

— Nu te deranjează? Ea îi privi zâmbetul de băieţel fericit, uimită de plăcerea întipărită pe faţa lui.

— Nu fi proastă, o certă el cu blândeţe. Îi spui bărbatului care te iubeşte că eşti virgină şi crezi că vei fi certată pentru asta? Nu vei fi. O sărută din nou, apoi ridică o mână şi-i mângâie obrazul. Pentru mine totdeauna ai fost nepătată, continuă el. Am simţit sincer acest lucru. Nu mi-ar fi păsat dacă ai mai fi avut relaţii. Şi eu am mai avut. Fac parte din trecutul meu. Consider orice bărbat din viaţa

ta ca fiind de domeniul trecutului. Sincer, nu mi-a păsat, atâta vreme cât de-acum mă iubeşti pe mine şi accepţi să fiu ultimul bărbat din viaţa ta. Îmi doresc acest lucru mai mult decât îţi poţi imagina.

— Şi eu îl doresc. Vreau să fiu ultima ta femeie. Clătină din cap. Eram atât de sigură

Că mă vei crede puţin nebună. Dar n-am cunoscut niciun alt bărbat cu care să doresc să-mi împart, pasiunea, aşa că am păstrat-o pentru tine, cred.

— Oh, Doamne, te iubesc. O ridică din nou în braţe, lăsându-i picioarele să atârne deasupra podelei. Vreau să te duc în pat, spuse el.

— Da. Se depărta puţin de el. Dar ai grijă s-o faci bine, de vreme ce vei fi iniţiatorul meu.

— Îţi promit să primeşti o sută zece la sută, spuse el, râzând în hohote.

— Bine. Ea închise ochii şi se agăţă de ei, cu gura lipită de gâtul lui.

— Dar am şi eu să-ţi cer câteva lucruri, adăugă el.

— Ce anume? Privi în jur, în timp ce el o ducea în dormitor.

— Nu ţipa în urechea mea în felul ăsta şi nu mă mai săruta pe gât… Scoase un geamăt. Krystal!

— Îmi pare rău, zise ea nerăbdătoare şi fericită de efectul pe care-l avea asupra lui.

— Nu prea pari. O lăsă să alunece de-a lungul corpului lui, apoi făcu semn cu mâna prin cameră, îţi place?

— La nebunie. Îi simţi mâinile în păr, scoţându-i agrafele care-i ţineau părul ridicat. Krystal se răsuci şi-i apucă mâinile. Asta face parte din ritual?

— Da te deranjează?

— Nu. Dar mi-ar plăcea să mă iniţiezi şi pe mine, în timp ce facem asta. El chicoti.

— Păi, să vedem. Mai întâi, mă bucur că-ţi place

dormitorul nostru. Dar dacă e ceva ce vrei să schimbi, o poţi face numaidecât. *Numai nu pleca*, adăugă el în gând, neîndrăznind să exprime cu glas tare lucrul de care se temea cel mai mult.

— Mulţumesc. Vocea ei tremură când el îi descheie nasturii bluzei. Era nervoasă, dar nerăbdătoare, ezita dar era gata de zbor.

— Ăsta-i pasul al doilea, continuă el. Unul din cele mai plăcute lucruri e să dezbraci fiinţa iubită.

— Oh. Trebuie să fac şi eu asta? Nu sunt chiar total necunoscătoare, să ştii. Am citit câteva romane de dragoste în timpul adolescenţei. Iar acum urma să facă parte dintr-unul din ele.

— Ah, bine. O femeie inteligentă. Îmi place asta. Da, eşti liberă să mă dezbraci oricând simţi nevoia. Se rugă să nu se prăbuşească pe podea la prima ei atingere.

— Păi, atunci aş face bine să nu te vizitez la birou, spuse ea.

Umorul ei îl excită şi mai tare. Cu mâinile tremurându-i, el îi desfăcu restul nasturilor bluzei, apoi i-o lăsă în jos peste umeri. Dorinţa din interiorul lui era gata să-l facă să explodeze când îi văzu pielea sidefie, sânii acoperiţi doar de mătase şi dantelă. Niciun tablou n-ar fi putut rivaliza cu frumuseţea ei.

Când ea rămase în faţa lui doar în chiloţi şi sutien, el închise ochii.

— Iubita mea, nu credeam vreodată că voi spune asta, dar e foarte greu pentru mine să te privesc. Mai bine am merge în pat.

— Aşteaptă, spuse Krystal, ridicând mâinile spre nasturii cămăşii lui. Îmi place atât de mult. Îl privi, fascinată de corpul lui excitat şi încordat de dorinţă. Era înalt, puternic, cu muşchi bine conturaţi şi frumoşi. Iar acum era al ei, iar ea era a lui. Sentimentul de posesiune îi crea o plăcere imensă. Toată acea minunată masculinitate

era a ei. Zâmbi, simţind o siguranţă de sine necunoscută până atunci, dar cu atât mai minunată. Oftă mulţumită.

— E nostim, murmură ea, în timp ce-şi scotea cămaşa. Mă aşteptam să fiu stânjenită.

Credeam că eu voi fi cea care voi închide ochii şi voi încerca să mă ascund, dar mă simt foarte bine în clipa de faţă şi total relaxată.

— Eu nu, spuse el aspru, încleştându-şi pumnii. Ea se aplecă şi-i sărută pieptul gol, căutându-i cu buzele sfârcurile.

— Foarte plăcut.

— Încetează, Krystal. Îşi smulse pantalonii de pe el şi-i aruncă peste umăr, apoi întinse mâna după ea. Krystal se dădu înapoi, tachinându-l, întărâtându-l şi mai tare.

— Vai, ce bărbat grozav eşti, Dempsey. Ce corp nemaipomenit. Chicoti când îi văzu zâmbetul uimit, apoi îl bătu cu palma pe piept. Dar ştiam asta înainte de a-ţi da jos pantalonii. El gemu, apoi izbucni în râs.

— Ce naiba ţi-au pus în băutură? Krystal însă nu era deloc intimidată. Voia să facă dragoste cu el la fel de mult cum dorea şi Cullen. El o luă în braţe şi se îndreptă cu ea spre pat. Eşti o femeie sălbatică, ştii asta?

— Încep să aflu, Cullen Dempsey. Se prinse de el, adâncindu-şi faţa în gâtul lui, inhalându-i parfumul masculin. El se lăsă jos pe pat, ţinând-o strâns în braţe.

Krystal se ghemui în braţele lui, sporindu-i încântarea.

— De ce am crezut că va fi o experienţă dificilă pentru mine? întrebă ea. Am senzaţia că ştiu instinctiv ce am de făcut. Îl sărută uşor.

— Cred că da. Ea îi zâmbi, apoi se eliberă din braţele lui, în timp ce amândoi se întinseră pe pat. Ducându-şi mâinile la spate, îşi desfăcu sutienul şi şi-l îndepărtă uşor.

— Aş fi făcut eu asta, spuse el, privind-o intens, dar nu cred c-ar fi fost o idee bună.

Ca să-ţi spun adevărul, mi-e cam frică să te ating. Nu simţise niciodată până atunci o dorinţă atât de copleşitoare şi de puternică. Nu fusese în toată viaţa lui atât de excitat, atât de încântat, deşi nici măcar n-o atinsese încă pe Krystal.

Krystal se simţea la rândul ei minunat. Nimeni nu trebuia să le explice de ce mişcările lor erau atât de fluente, atât de naturale, pline doar de nerăbdarea produsă de curiozitate. Dragostea era ingredientul care îndulcea totul. Poate că el nu ştia că ei doi se iubeau, se iubeau cu adevărat, dar ea ştia asta. Şi îi va spune şi lui, dar nu acum. Era prea prinsă în acest joc de a seduce şi de a se lăsa sedusă.

Era pentru prima dată când descoperea încrederea în sine însăşi. Trăia intens prezentul şi întrezărea viitorul, plin de dragoste şi pasiune. Iar asemenea momente vor mai urma. De-a lungul drumului va savura fiecare clipă, oricât de mică, fiecare senzaţie minunată. Cullen întinse mâna după ea.

— Doamna mea, şopti el. Văzând pasiunea din ochii lui, ea se cutremură.

— E o senzaţie ciudată, nu-i aşa, şopti ea, să fim aşa, împreună?

— Da. El ar fi vrut s-o apuce, s-o culce pe pat şi s-o sărute fără să se mai oprească.

Dar îşi jurase să aibă răbdare cu ea.

— Oh, Cullen. E atât de minunat. Îi cuprinse faţa în mâinile ei. N-am ştiut până acum. Gemând, el o trase în braţele sale. Îşi presă gura de a ei, într-un sărut lung, nesfârşit, şi căzu pe spate, pe pat, trăgând-o după el. Cu respiraţia! întretăiată şopti:

— Iubito, nici eu n-am ştiut. Scoaseră puţinele haine care mai rămăseseră pe ei, iar în câteva secunde rămaseră amândoi goi. În lumina slabă a dormitorului reuşiră să se vadă unul pe altul şi se sorbiră din ochi.

— De-abia mai pot aştepta, spuse el, dar nu vreau ca tu să pierzi ceva.

Ea zâmbi, încântată plimbându-şi piciorul în sus şi-n jos pe piciorul lui plăcându-i să simtă părul lui aspru pe pielea ei.

— Cum doreşti. Rânji când îi auzi râsul răguşit. Încet, începu să-şi plimbe mâinile în sus şi-n jos, de-a lungul coapselor ei. Când o auzi oftând, o sărută pe gât.

— Atât de moale dar cu muşchi atât de frumos conturaţi.

— Munca de curăţenie şi-a lăsat amprentele. Niciun aerobic nu-i mai eficient decât spălatul podelelor. El râse şi se lăsă în jos, până ce gura îi ajunse la spaţiul dintre sânii ei. Plăcându-i senzaţia, ea începu să se frece de gura lui. Când degetele lui începură să-i mângâie picioarele, ea gemu de plăcere. Un val de căldură din ce în ce mai mare, se răspândi în interiorul corpului ei, pătrunzând până în locurile cele mai ascunse. Când el veni şi-i sărută din nou buzele, apoi îşi coborî gura pe corpul ei, ea se arcui de dorinţă, şocată de intensitatea ei. Simţea că îl doreşte, că are nevoie de el.

— Krystal, şopti el, sărutându-i corpul. Ameţită, ea întinse mâna după el, apucându-l de păr.

— Cullen, eu nu…

— Ssst, draga mea, încet. E foarte bine. Era uimit de pasiunea care-l cuprinsese, sălbatică, minunată, înălţătoare. Nu s-ar fi despărţit de ea în acea clipă pentru nimic în lume. Era inima, sufletul şi viaţa lui.

— Trebuie să fie atât de bine? întrebă ea.

— Da, da, aşa trebuie. Corpul ei se cutremură când mâinile lui descoperiră triunghiul de păr de deasupra coapselor. Degetele lui începură să-l exploreze cu blândeţe, simţindu-i căldura umedă şi bucuria de a fi fost descoperit. Începu să tremure atât de tare, încât fu convinsă că oasele i se vor dezmembra din articulaţii. Când

el se aşează deasupra ei şi începu să-i sugă sânii, ea scoase un ţipăt de plăcere.

Apoi, gura lui coborî, mai jos, tot mai jos, până ajunse la miezul feminităţii ei, arzând-o, făcând-o să-i strige numele. O căldură nemaicunoscută până atunci o învălui. Trebuia să fie mai aproape de el, să fie una cu el. Ridicând-o, el îşi presă gura de acel loc. Nevoia de a o avea explodă în interiorul lui, sporindu-i pasiunea la intensităţi necunoscute. O iubi cu tot ce avea. Limba lui mângâie şi cercetă, până ce o simţi zguduindu-se de plăcere, încercă să-i strige numele, dar extazul o copleşea. I se dărui în întregime şi, privind-o aproape că luă la rândul lui foc.

— Cullen, murmură ea, când el o cuprinse în braţe.

— Da, iubito. Sunt aici. Doamne, cât era de minunată, se gândi el. Nu cunoscuse niciodată o dragoste atât de intensă. Ca să spună adevărul, nici nu se gândise vreodată că poate exista aşa ceva. Ea îl purtase pe tărâmuri noi, în lumi de senzaţii necunoscute, în adâncimi neştiute. I se dăruise cu totul.

Iar acum o va iniţia în ultima fază a unirii lor. Pasiunea era amestecată cu teamă… trebuia să fie bine pentru ea! îşi aşeză corpul peste al ei.

Când Krystal îl trase în jos, el îi desfăcu cu blândeţe mâinile. Apoi se îndreptă spre interiorul ei, încercând să pătrundă în ea, dar întâlni bariera şi o simţi crispându-se uşor, iar apoi forţându-se să se relaxeze, încercă din nou s-o pătrundă, iar căldura ei umedă îl făcu să dorească să intre cât mai adânc, din ce în ce mai mult. Dar atunci o văzu strângând din ochi, ca şi cum îşi înăbuşea durerea.

Nu vei simţi niciun pic de durere, dragostea mea, îi promise el în gând. Se depărta de ea, iar ea deschise brusc ochii.

— Ce s-a întâmplat, Cullen?

— Nimic, dragostea mea. O sărută cu blândeţe, muşcând-o uşor de buza de jos. Totul e perfect.

— Atunci, de ce...? Te iubesc. Înainte ca ea să poată răspunde, el coborî spre partea de jos a corpului ei, sărutându-i pielea mătăsoasă şi fierbinte. Când ajunse din nou la acel loc minunat, o simţi arcuindu-se surprinsă.

— Credeam că am terminat, zise ea, tremurând.

— Abia începem. Sângele îi zvâcnea în vene. Ardea de dorinţă s-o mai guste o dată.

Ridicând şoldurile, o trase spre gura lui. Corpul ei se arcui. O auzi gemând, dar nu-i dădu drumul, ci începu s-o iubească din nou. Când ea scoase un strigăt şi se agăţă de el, simţind că se apropie punctul culminant, Cullen se ridică repede şi o pătrunse. Încercă să fie blând, dar ea nu-l lăsă. Strângându-l cu putere, îşi petrecu picioarele în jurul lui. Simţi dintr-odată ceva rupându-i-se, o durere scurtă, dar ea era atât de captivată de senzaţiile minunate pe care le simţea pentru prima dată, încât nu-i dădu atenţie. Gemând, Cullen cedă dorinţelor ei şi se abandonă cu totul actului ce-i făcea să fie unul singur. Pierzându-şi controlul, amândoi plutiră pe tărâmurile unde ajung doar îndrăgostiţii. Rămaseră acolo, pierzând noţiunea timpului, conştienţi doar de minunea dragostei lor.

— N-am ştiut, şopti ea.

— Nici eu, iubita mea.

— Vom avea asta întotdeauna?

— Întotdeauna.

CAPITOLUL 7

Zile şi nopţi fierbinţi urmară pentru cei doi îndrăgostiţi, deşi la Seattle, primăvara timpurie era încă destul de friguroasă. Căldura era însă a lor, generată de o privire, de o atingere, de un zâmbet. Chiar şi semnarea acelei stupide înţelegeri prenupţiale nu le diminua cu nimic ardoarea. Zilele şi săptămânile, care urmară primei lor nopţi, fură euforice, incredibile... înspăimântătoare. Nu părea să fie adevărat, deşi totul era. Pentru Krystal

fericirea lor avea dimensiuni aproape ireale. Era sigură că în orice clipă se putea termina, imensa ei bucurie nu putea diminua în întregime teama pe care-o simţea în permanenţă.

Chiar şi acum, la şase săptămâni după ce începuseră să trăiască împreună, nu se putea convinge să creadă în viitor. Trăia intens doar prezentul. Într-o după-amiază târzie, Krystal privea pe fereastra magazinului ei. Totul era pregătit pentru schimbul de noapte şi, ca întotdeauna când avea câteva clipe libere, visa la Cullen. Când telefonul sună, ea tresări.

— Alo?

— Bună, scumpa mea. Sunt Violet. Mă bucur să te anunţ că Gadsden şi cu mine vom veni la Seattle în mai puţin de o săptămână. Este iar una dintre acele recepţii date în scop de binefacere. Ne vom vedea, pentru că Gadsden mi-a spus că tu şi Cullen veţi veni acolo.

— Grozav. De-abia aştept să ne vedem. Îi pomenise Cullen ceva despre asta? se întrebă ea

— Eşti fericită, Krystal?

— Da. Mai vorbiră puţin, apoi, cupă ce închiseră, Krystal se simţi vinovată. Nu-i scăpase îndoiala din vocea lui Violet când aceasta o întrebase dacă e fericită.

Intuitivă ca întotdeauna, Violet simţise nesiguranţa lui Krystal.

Îi spuse lui Cullen despre telefon a doua zi dimineaţă, cât stăteau încă în pat, satisfăcuţi după o repriză de dragoste.

— Da, spuse el. Ne vom vedea cu ei. Ar fi trebuit să-ţi dau programul meu, ca să nu mai uit să-ţi spun unele lucruri. Ea râse.

— Uneori ne concentrăm asupra altor lucruri.

— Da. O sărută pe gât, zăbovind cu gura pe pielea ei mătăsoasă. Ea se întinse languroasă spre el. Deci, murmură el, vrei să continuăm să trăim aici, la Granger

House?

— Îmi place aici, spuse ea cu voce răguşită şi plină de dragoste. Patul e mare… şi asta e ceea ce contează. Fără să deschidă ochii, zâmbi când îl auzi chicotind.

— Adevărat. O sărută din nou, apoi oftă. Trebuie să plec. Am o întâlnire importantă în dimineaţa asta. Ea căscă, dând din cap.

— Trebuie să te duci.

— Aşa e. O sărută pe burtă, plăcându-i felul cum i se înflora pielea la atingerea lui. La naiba! Nu vreau să plec.

— Niciodată nu vrei. Şi nici eu nu vreau. Ridică un umăr gol. Ce e de făcut?

El o sărută cu putere şi se rostogoli de lângă ea.

— Să trăim pe o insulă pustie. Scoase un sunet de protest când ea începu să râdă.

Lucrezi în seara asta? Ea dădu tristă din cap.

— Cred că da. Plotnitz e bolnav din nou şi e prea mult de lucru pentru echipa mea.

— Vin la tine când termin la birou. Gândeşte-te ce-ai zice de o cină chinezească.

— Întotdeauna m-ar bucura o cină chinezească, îmi place la nebunie. Se dădu jos din pat şi se întinse fericită.

— La naiba, nu face asta, bombăni Cullen, întorcând privirea.

Făcură duşul împreună, ceea ce fu o greşeală, făcând despărţirea şi mai grea.

Îmbrăcatul era un chin la care erau supuşi în fiecare zi. Niciunul nu-şi putea lua privirea de la celălalt.

— Ar trebui să avem camere separate, spuse Cullen sever. Îmi place costumul ăsta, adăugă și îţi vine minunat aşa, ca o femeie de afaceri extrem de sexy.

— Nu ţi se pare o contradicţie de termeni?

— Nu, când e vorba de tine. Trebuie să fug. O sărută şi dispăru pe uşă.

Krystal ieşi fluierând din casă şi se urcă în camioneta

ei, care nu mai era ruginită.

Fusese revopsită şi lăcuită, iar acum mergea ca o maşină aproape nouă. Cullen avusese grijă de asta. Ea se opusese categoric când el pomenise despre cumpărarea unei camionete noi. Educaţia ei menonită se revoltase în faţa unei astfel de cheltuieli. Nu era mult de la Granger House până la magazinul ei şi de obicei îi făcea plăcere să meargă prin aglomeraţia de dimineaţă a străzilor din Seattle. Deşi putea alege şi un traseu mai puţin aglomerat, mergea pe drumul cel mai circulat până la New Market. Dimineaţa asta avea ceva magic. Chiar şi în zilele friguroase sau ploioase ea cobora geamul maşinii pentru a simţi aerul proaspăt. Aşa făcu şi în această dimineaţă. Mirosul puternic de peşte din aer ar fi putut fi respingător pentru alţii, dar pentru Krystal era un adevărat parfum.

Ajunsese să iubească Seattle-ul… oamenii, clima, locurile. Va rămâne aici, împreună cu Cullen. Trase camioneta pe aleea îngustă de lângă clădirea unde se afla biroul ei, dădu înapoi şi parcă. După ce încuie portiera, intră grăbită în magazin, lăsând afară aerul proaspăt al dimineţii. Ca de obicei, înăuntru era rece, pentru că avea obiceiul să închidă căldura înainte de a pleca acasă. Era prea economicoasă ca s-o lase deschisă, în timp ce învârti butonul termostatului, observă pâlpâind luminiţa robotului telefonic. Gemu înăbuşit, rugându-se să nu fie un alt lucrător bolnav. Apăsă butonul şi ascultă mesajele în timp ce făcea ordine pe birou. Primul era de la un lucrător cu jumătate de normă care spunea că poate veni să lucreze în acea seară. Al doilea era de la Plotnitz care spunea că se simte mai bine şi că va veni la lucru. Totul se aranjase. Era o zi care începea bine. Al treilea o făcu să scape creionul din mână şi să cadă în scaunul de la birou, privind spre peretele pe care era agăţată o reproducere după *„Fata ducând coşul”* a lui Winslow Homer. Nu văzu fata din tablou, ce mergea legănându-şi coşul pe un şold. Nu văzu

nimic, nu simţi nimic. Treptat, durerea începu s-o trezească. Pentru o clipă, crezu că va începe să vomeze. Apoi, banda se opri. Avocatul ei, drăguţul domn Duval, îi zdrobise întregul univers. În mesaj era vorba de contractul prenupţial. Domnul John Banks, avocatul lui Cullen îl sunase pentru a modifica paragraful şase. Să-l sune pe domnul Duval? Contractul prenupţial! se gândi ea, uimită. Le spuseseră avocaţilor lor să-l redacteze, îl semnaseră și apoi uitaseră imediat de el. Sau, cel puţin, ea uitase. Formă numărul avocatului.

— Cu domnul Duval, vă rog. Krystal Wynter la telefon. Vocea ei părea că vine de foarte departe. Bună ziua. Am primit mesajul dumneavoastră. Da, înţeleg. Nu, nu vreau să-i spuneţi asta. Voi semna… o voi face chiar astăzi. Închise telefonul, neţinând seama de protestele avocatului, apoi se lăsă în scaun pe spate, tremurând. O multitudine de gânduri îi invadaseră creierul. Nimic nu părea să aibă sens. Şi totuşi, avea. Teama şi durerea o răscoleau în interior, dar încerca să le ignore. Fii raţională, practică, îşi spuse ea. Dar teama îi bloca orice tentativă de a-şi calma durerea. Sună pentru a-şi fixa o întâlnire cu John Banks, apoi se forţă să se apuce de lucru. Când sosi ora prânzului, uită de obişnuitul ei lapte degresat şi iaurt cu fructe, închise magazinul şi se îndreptă spre camionetă.

De această dată vopseaua proaspătă, strălucitoare, nu-i mai sări în ochi.

Tot drumul până la firma avocatului nu simţi altceva decât durere. Biroul avocatului era situat aproape de tribunal. Luă liftul până la etajul zece şi coborî într-un hol de recepţie impunător. Birourile lui Banks, *Banks, Lieval şi Dorn* erau sobre, predomina culoarea mov şi muzica baroc cântată în surdină. Pe un perete, o grafică avangardistă oferea un contrast izbitor cu restul ambianţei.

— Sunt Krystal Wynter, spuse ea recepţionerei elegante. Am o întâlnire cu…

— Sigur, Domnul Banks vă aşteaptă. Intraţi pe uşile acelea duble şi imediat ia stânga. Femeia zâmbitoare, cu ochelari, apăsă pe un buton şi uşile se deschiseră.

Pe jos se afla o mochetă de culoare mov care se întindea până în faţa unui birou alb, din lemn de stejar. Un bărbat se ridică şi-i întinse mâna, zâmbindu-i crispat.

— Sunt Krystal…

— Wynter. Desigur. Sunt John Banks. Am auzit că sunteţi destul de atrăgătoare. Văd însă că a fost o subapreciere. Încercarea lui de linguşeală o lăsă rece, dar încercă să zâmbească amabil. Krystal merse spre scaunele situate de cealaltă parte a biroului, părându-i-se că drumul nu se mai sfârşeşte. Banks începu să ascută un creion cu mâna stângă, în timp ce mâna dreaptă o ţinea încă întinsă spre ea. Vrând să se răzbune, ea i-o apucă repede, cât el încă mai ascuţea creionul şi îl trase uşor.

Când îl văzu că pare să-şi piardă echilibrul, aplecându-se peste birou, ea zâmbi.

Acum nu se mai simţea atât de intimidată.

Încruntându-se uşor, Banks îi făcu semn să se aşeze pe unul din scaunele aflate de cealaltă parte a biroului, apoi se aşeză şi el, lovindu-şi palmele de birou.

— Bun. După cum ştiţi, doamnă Wynter… Sau preferaţi să vă spun domnişoară? îşi lăsă capul într-o parte şi aşteptă. Sigur, vă pot spune şi Krystal. Râse încântat.

— Doamnă Wynter e foarte bine, spuse Krystal, simţind cum i se usucă gura.

Murind de nerăbdare să afle ce avea să-i spună bărbatul acesta scârbos, îl privi fix, fără să clipească.

— Păi, trebuie să vă spun, începu el, că nu acţionez de fapt ca… aaa, avocatul domnului Dempsey. Tuşi şi-şi duse mâna la gură. Tatăl meu, James Banks îl reprezintă pe… ăăă, domnul Dempsey şi pe câţiva din ceilalţi… aaa, vreau să spun, a fost o greşeală. Un funcţionar nou-venit a încurcat dosarele şi m-am trezit cu dosarul domnului

Dempsey în faţa mea. Îl deschise şi extrase câteva hârtii din el. Pot rezolva eu această treabă. Sunt bucuros să-l scutesc pe tatăl meu de unii dintre clienţii mai dificili… Nu, nu clienţii sunt dificili. Dar cu o astfel de problemă simplă mă pot descurca şi eu. Nu că nu m-aş ocupa de cazuri mai complicate…

— Am înţeles, domnule Banks, spuse Krystal încordată.

Nu vreţi să trecem la subiect? îşi strânse degetele de la ambele mâini şi încercă să se stăpânească să nu ţipe". *Să te ia naiba, Dempsey*"! strigă ea în gând". *M-ai lăsat să te iubesc. De ce? De ce*"?

Banks o privi o clipă, mişcându-şi nasul ca un şoarece.

— Da. Bine. Tuşi şi aranja hârtiile din faţa lui, privindu-le pe deasupra ochelarilor.

Deşi este o procedură simplă, continuă el, e bine să fie făcută cum trebuie, aşa că eu am redactat cu foarte multă grijă pentru a nu exista motive de… adică, pentru a nu exista greşeli în viitor. Strângându-şi buzele, o privi încă o dată, apoi începu să citească, metodic, pronunţând clar şi răspicat fiecare cuvânt.

— Cunosc contractul, domnule Banks, îl întrerupse ea la jumătate. Am primit o copie şi am citit-o în întregime. Şi, pentru că totul se petrecuse cu mai bine de o lună în urmă şi între ei doi nu mai fusese pomenit nimic despre acest subiect, ea şi-l scosese din cap, bucuroasă să-l poată uita.

— Bine, bine, spuse Banks. Eu am făcut câteva modificări, pentru binele clientului, după cum sper să înţelegeţi. O privi provocator. Ea îl privi la rândul ei, fără să spună nimic, iar el îşi coborî ochii în jos, tuşind din nou. L-am contactat ieri pe avocatul dumneavoastră, continuă el, şi am insistat că paragraful şase trebuie modificat. El n-a fost de acord. Dar, vreau să vă spun, după ce i-am spus şi lui, că intenţionez să rămân ferm pe poziţia mea.

— Continuaţi. Nu-i plăcea expresia de pe faţa lui Banks. Tot ce voia era să semneze porcăria aia de contract şi să plece. Apoi va merge şi-şi va strânge lucrurile de la Granger House şi se va muta înapoi în apartamentul ei, situat deasupra magazinului. Nu putea rămâne cu Cullen, când el acţiona pe la spatele ei, dând dovadă de o astfel de lipsă de încredere.

— Doamnă Wynter, aceasta este o firmă veche şi onorabilă de avocaţi. N-am servi interesele clienţilor noştri dacă nu i-am proteja cât de bine am putea…

— Treceţi la subiect, vă rog. Rosti cuvintele aproape răguşit, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Foarte bine, spuse Banks ofensat. Mi-a atras atenţia faptul că aţi fost implicată într-o poveste dubioasă, la San Francisco, doamnă Wynter. Trebuie să ne înţelegeţi poziţia de a încerca să ne apărăm clienţii. De aceea, am redactat un codicil la contract prin care se stipulează că nu veţi primi nimic dacă relaţia durează mai puţin de cinci ani. După cinci ani, dacă relaţia nu merge, veţi primi o despăgubire dreaptă şi echitabilă, aşa cum a stipulat clientul meu. Banks închise dosarul, trântind zgomotos coperţile şi împinse spre ea o singură foaie de hârtie.

În nicio circumstanţă, indiferent ce s-ar întâmpla, adăugă el, nu veţi prelua controlul companiei *Dempsey Fisheries*. Semnaţi, vă rog, în josul paginii.

Krystal semnă, luă copia şi se ridică.

— Vreau să cred că nu vor exista resentimente, doamnă Wynter. Afacerile sunt afaceri. Râsul lui Banks dispăru când ea îi aruncă o privire îngheţată. Fără să spună un cuvânt, se întoarse şi ieşi afară, trântind uşa în urma ei.

Krystal nu ştiu cum ajunse acasă, fără să facă un accident. Urcă sus în apartament şi-şi împachetă automat lucrurile, luându-şi numai ce avea nevoie în zilele imediat următoare. Restul îl putea lua după aceea.

M-ai trădat, Cullen! ţipă în mintea ei vocea răului. *Mi-ai spus că n-ai crezut un cuvânt din toată bârfa răutăcioasă auzită pe seama mea. Ai minţit. Aş vrea să te urăsc.*

Krystal, eşti o proastă, spunea vocea raţiunii. *Fugi din nou, exact cum ai făcut în urmă cu doi ani. Nu pot sta. Aş sângera de moarte dacă aş rămâne.*

La ce ţi-a folosit când ai fugit prima dată?

Îl iubesc pe Cullen, dar el nu mă iubeşte, altfel n-ar fi făcut aşa ceva. Mai bine o despărţire rapidă, decât să lungim suferinţa la nesfârşit. Ai încredere în el.

Nu pot. Vreau, dar nu pot. Poate ticălosul ăla de Banks a făcut o greşeală.

Nu, n-a făcut.

Doar strictul necesar, îşi repeta ea neîncetat, fără să privească spre aparatul de ras sau periuţa de dinţi a lui Cullen. Văzu puţină pastă de dinţi care căzuse în graba cu care plecau în fiecare dimineaţă. Întotdeauna zăboveau prea mult în pat. Era o nebunie să se mai gândească la astfel de lucruri.

Când în sfârşit termină, trase două valize uriaşe, le încarcă cu lucrurile ei şi le cără în camionetă. De ce luase una dintre noile reviste de pe măsuţa de cafea? se întrebă ea. Merse înapoi la magazin şi duse valizele sus, în apartamentul ei, fiind aproape gata să leşine. Rămase sprijinită de uşă şi privi în jur, de parcă nu mai văzuse niciodată acel apartament. Mobila era tot pe locul ei, perdelele erau la ferestre, dar camera părea lipsită de viaţă. Era o cameră ce nu cunoştea decât glasul singurătăţii. Clătină din cap, încercând parcă să alunge fantomele ce-i tulburau mintea. Apoi merse şi deschise fereastra, lăsând aerul proaspăt să pătrundă. Despacheta, fără să se gândească la nimic, îşi agăţă hainele pe umeraşe şi-şi îngrămădi cosmeticele în baie. Nu privi înapoi, îşi repetă ea. Luptă şi vei reuşi. Răzbună-te trăind bine. Toate

lozincile cu care îşi împuiase capul când venise prima dată în Seattle aveau acum un gust amar. După ce închise ferestrele, aruncă o ultimă privire apartamentului ei curat, dar neatrăgător, apoi plecă. La parter lumina robotului telefonic pâlpâia. În timp ce-o privi, telefonul sună.

Nu răspunse la telefon şi nu ascultă nici banda robotului. Plecă direct spre serviciu, după ce-l anunţă pe şeful ultimului schimb că va lucra împreună cu echipa în acea seară. Traversă oraşul, simţind că i se face rău, pe măsură ce se apropia de destinaţie. Slavă Domnului că nu era clădirea în care îşi avea Cullen birourile. Parcă camioneta în garajul subteran, apoi se îndreptă spre vestiar.

Unul dintre lucrători, Plotnitz, era acolo şi o privi surprins.

— Ce cauţi aici, şefa? Alma mi-a spus că vii. Avem suficient personal în noaptea asta.

— Cum te simţi? îl întrebă Krystal, ignorându-i întrebarea. Plotnitz era unul dintre primii ei angajaţi şi îl însărcinase cu supravegherea lucrului. Rareori se întâlneau în acelaşi schimb, iar el era acum curios şi uimit. Krystal zâmbi slab văzându-i privirea cercetătoare.

— Sunt bine, spuse el. S-a întâmplat ceva, şefa?

— Mă doare capul, spuse Krystal.

— Nasol. Plotnitz vru să mai spună ceva, dar ea se scuză şi se îndreptă spre dulapul cu materiale. Făcu mult zgomot, căutând echipamentul, salopeta şi pantofii de lucru. Aproape că răsuflă uşurată când bărbatul plecă de lângă ea, fără să mai spună ceva.

Două ore mai târziu, era concentrată asupra frecaâului podelelor. Munca era un mod de a-şi uita supărările. Ştia că a doua zi dimineaţă o vor durea umerii şi genunchii, dar apucă şi mai tare cârpa de şters, de parcă era ultima ei ancoră, ultima legătură cu pământul. Auzi

uşile liftului deschizându-se, dar nu ridica privirea. Toţi din echipă aveau sarcini precise. Rămânea puţin timp de pierdut.

La început, nu-i remarcă prezenţa. Apoi îl simţi, de parcă îi pătrunsese în fiinţă şi o atenţiona din interiorul ei. Cullen! Fu atât de sigură că era el, de parcă cineva i-ar fi strigat numele cu glas tare. Însă nici acum nu ridică privirea.

— Da? întrebă ea, iar vocea i se frânse.

— Ce dracu' se-ntâmplă, Krystal? Vocea lui vibra de furie. Şi nu te prefă că nu înţelegi. Ea tocmai avea de gând să spună acest lucru, dar cuvintele lui erau ca nişte săgeţi ascuţite. Era cumplit de furios. Ce tupeu avea! De parcă nu ea fusese cea înşelată. Puse cârpa în găleată şi o sprijini de perete. Respirând adânc de câteva ori, se ridică şi-l privi drept în faţă.

— Nu-ţi pot înţelege, într-adevăr, accesul de furie. Îl privi direct în ochi, apoi regretă acest lucru. Ochii lui clocoteau de mânie.

— Ce dracu' vrea să însemne toată povestea asta? întrebă el, punându-şi mâinile în şolduri. Am venit acasă, aşteptându-mă să găsesc un bilet de dragoste din partea doamnei mele, care să mă invite la un tête-à-tête în clădirea unde are de lucru. În schimb, ce găsesc? Văd că şi-a luat o mare parte din haine şi lucruri personale din casa noastră, fără să-mi lase niciun bilet, fără să-mi dea nicio explicaţie.

— Nu-nţelegi, nu-i aşa? Banii i-ai numărat? înghiţi în sec, sperând să-şi liniştească vocea. Era ca un vulcan gata să erupă şi nu mai avea mult până să izbucnească.

— Încetează. Cuvintele îi ieşiră din gură ca un şuierat. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am hotărât că nu vreau să trăiesc cu un bărbat care n-are încredere în mine, spuse ea încordată. El rămase cu gura deschisă, iar ea ar izbucnit în râs dacă n-ar

fi fost atât de înfuriată.

— Ce idee nebunească te-a făcut să ajungi la această concluzie?

— Nu mă face pe mine nebună! strigă ea, făcându-l pe unul dintre lucrători să vină alergând spre ea.

— Aţi păţit ceva, domnişoară Krystal? o întrebă Angel Torrs, legănând ameninţător în aer ţeava aspiratorului.

— N-am păţit nimic, Angel. Du-te înainte şi termină de curăţat biroul din capătul îndepărtat al coridorului. Vin şi eu într-o clipă.

— Bine. Dar sunt pe-aproape, dacă aveţi nevoie de mine, spuse Angel, privind către Cullen. Krystal şi Cullen rămaseră tăcuţi până ce Angel se depărta, târşâindu-şi pantofii, plini de clăbuci, pe podea.

— Îţi propun, spuse Cullen în cele din urmă cu voce mai calmă, să nu implici pe nimeni altcineva în discuţia noastră. Dinţii îi scrâșniră pentru a accentua cuvintele.

— Nu începe cu chestii din astea. Nu mă sperii tu pe mine, aşa cum nu m-au speriat nici ticăloşii ăia care au încercat să mă şantajeze sexual în California. Strânse pumnul şi-l ridică în faţa lui. Cullen se crispă.

— Cine? Vreau nume. Îi va ucide pe ticăloşi, apoi va încerca s-o facă pe Krystal să vorbească coerent. Deodată, sensul cuvintelor spuse de ea îl izbi ca o lovitură primită în burtă.

— Mă compari pe mine cu ei?

— Las-o baltă. E de domeniul trecutului, bombăni ea. Nu mai are importanţă.

— Pe dracu’ nu are. Faci parte din viaţa mea, la fel cum eu fac parte din viaţa ta.

Vreau să ştiu despre oricine încearcă să te intimideze cu ceva, indiferent cu ce…

— Atunci, ar fi cazul să începi cu tine, i-o trânti ea. Nimic nu-i mai intimidant decât să ţi se spună că viaţa ta din trecut necesită anumite clauze în contractul

prenupţial.

— Ce?

— Nu ţipa aşa. Ştii foarte bine despre ce vorbesc, domnule Dempsey. Câinele tău de pază a avut grijă să-ţi apere interesele, în caz că ne-am despărţi, ceea ce vom şi face…

— Vom face pe dracu'! urlă Cullen, făcând ca lucrătorii să iasă din birourile pe care le curăţau pentru a vedea ce se întâmplă.

— Încetează să mai urli ca un taur rănit, îi strigă ea, apoi le făcu semn cu mâna oamenilor să se întoarcă la treabă. Vei declanşa o alarmă… sau ceva de genul ăsta…

— E ridicol, spuse Cullen, pe un ton mai scăzut. Rămase tăcut pentru o clipă, apoi continuă: De ce ai plecat?

— M-am gândit că ar fi mai bine, ţinând cont…

— Ţinând cont de ce? Ce dracu' e toată povestea asta cu blestematul ăsta de contract? Nu plec de aici până nu-mi spui. Ea se aplecă şi-şi luă găleata, inspectând cu privirea zona foarte circulată între lift şi fântâna arteziană. Era curat. De obicei, rămâneau urme neşterse în porţiunile care necesitau o atenţie suplimentară.

— Vino cu mine, îi spuse ea. Cullen merse în spatele ei, admirându-i unduirile corpului subţire, care se zăreau, în ciuda salopetei lipsite de orice formă. Krystal era frumoasă chiar şi atunci când era îmbrăcată în ceva total neatrăgător. O urmă într-un birou şi închise uşa. Ea se opri şi se întoarse cu faţa spre el. El veni lângă ea şi-şi puse mâinile pe mijlocul ei. Krystal îi dădu mâinile la o parte, dar el nu se mişcă de unde era.

— Spune-mi, spuse el.

— M-am întâlnit azi cu domnul John Banks, de la *Banks, Banks, Lieval şi Dorn.*

Mi-a spus că ei trebuie să aibă în permanenţă în vedere interesele tale şi că de aceea trebuie să modifice

paragraful şase al contractului. A spus că din cauza trecutului meu scandalos…

— Stai puţin! Greşeşti total în legătură cu asta, Krystal…

— Nu, nu greşesc. Am semnat azi acel amendament. Respiră adânc, apoi spuse: Dar am hotărât că nu vreau să trăiesc cu un bărbat care are atât de puţină încredere în mine, încât…

— Aşa că ai preferat să pleci, decât să stai jos şi să discuţi asta cu mine. Nu-i aşa?

De ce să-i spună despre cât de tare plângea sufletul ei?

— Da!

— Ei bine, îmi pare rău că aşa ai gândit, dar am şi eu unele drepturi. Nu-mi poţi trage un şut fără să asculţi…

— Nu ţi-am tras un şut. Am plecat. M-am mutat din nou la mine în apartament…

— Unde voi merge şi eu în seara asta şi în fiecare seară când tu eşti acolo. Fără să-i dea ocazia să răspundă, se răsuci şi ieşi afară din birou, trântind uşa în urma lui.

— Idiot, bombăni ea în camera goală.

Auzi mereu, până ce termină de lucrat, răsunându-i în ureche diferite voci. El va fi în apartamentul ei. Nu va fi. Era un ticălos. Poate că nici n-ar fi trebuit să-l asculte. Prostii. El fusese doar cel care-i dăduse instrucţiuni avocatului. Poate că dacă va discuta cu el va clarifica unele lucruri. Niciodată. Moartă de oboseală, se spălă şi-şi lăsă ustensilele de lucru, după care coborî la subsol. Nu se bucura la gândul că va trebui să treacă din nou prin garajul subteran. Prudentă ca întotdeauna, îşi luă flaconul cu soluţie de amoniac. Când auzi un zgomot, se întoarse. Văzu din umbră apărând o siluetă masivă şi apăsă pe atomiseur.

— La naiba! Krystal! Ochii mei…

— Cullen? Oh, Doamne, credeam că eşti un

răufăcător. El se aplecă, ducându-şi mâinile la ochi. Trebuie să te usture, cred. El tuşi violent.

— Gândeşte-te înainte să acţionezi. În ciuda durerii pe care o simţea în ochi, Cullen era bucuros că Krystal era capabilă să se apere de una singură. Dar era încă furios pe ea pentru că plecase de la el. De când se despărţise de ea, se tot gândise la ceea ce-i spusese şi era furios că ea crezuse atât de uşor tot ce era mai rău despre el. Încercase să ia legătura cu Banks, dar bărbatul nu era nici acasă, nici la birou. Simţi că ea îl ia de braţ, în timp ce el continua să-şi şteargă ochii care-i lăcrimau. Îl conduse spre uşa vestiarului.

— Aşteaptă până deschid uşa, spuse ea. Asta îţi va face mai bine. Îmi pare rău.

— Eşti sigură că nu-i acid? întrebă el. Ochii îl usturau atât de tare, încât nu-i putea deschide.

— Eşti răutăcios.

— Răutăcios? Eu? Tu m-ai bombardat cu amoniac şi eu sunt răutăcios? La naiba.

Krystal. Chiar dacă era ultimul lucru care-l făcea pe lumea asta, tot o va face să înţeleagă totul. Şi era foarte posibil să fie ultimul lucru. Atacul ei i se părea că fusese letal. Krystal descuie uşa şi îl conduse înăuntru. La lumina slabă din vestiar îl examina cu atenţie şi se strâmbă.

— Ochii tăi sunt puţin roşii… şi umflaţi, şopti ea.

— La naiba, asta ţi-aş fi putut spune şi eu. Aş putea orbi, femeie.

— Nu exagera, bombăni ea. Simţindu-se vinovată, îşi înmuie batista curată în apă rece şi începu să şteargă uşor zona.

— Au! Krystal, mă doare! Auuu! încet. Ea se depărta puţin.

— Nu fi copil.

— Nu tu ai fost stropită cu amoniac în ochi, Krystal, i-o trânti el.

— Vezi, eşti răutăcios.

— La naiba, Krystal. Mă doare.

— Doar nu crezi că ţi-am făcut asta intenţionat?

— Nu? După tot ce ai debitat până acum, pot să cred. Ea îl privi în ochi pentru o clipă, simţind cum hotărârea începe să i se clatine. Apoi dădu din cap.

— Cred ce văd scris negru pe alb.

— Şi eu la fel.

— Şi mai cred ceea ce ne-am spus unul altuia. O apucă de braţ. Hai să plecăm de aici. Conduci tu. Îmi voi lua maşina când voi putea vedea din nou. Speriată, ea se răsuci cu faţa spre el.

— Poate ar trebui să te vadă un doctor. Te duc la spital…

— Mă duci acasă, oriunde este casa ta. Hai să mergem.

— Nu poţi sta la mine. E prea mic.

— Mă voi acomoda, spuse el. Ţinând-o încă de braţ, o îndreptă spre locul de lângă şofer, aşa că ea fu nevoită să treacă peste schimbătorul de viteză pentru a ajunge în faţa volanului.

— E puţin cam incomod, nu ţi se pare? întrebă ea; încruntându-se spre Cullen care se urcă în spatele ei.

— Nu vreau să risc. Ai fi putut pleca fără mine dacă te-aş fi lăsat să urci direct în faţa volanului. Jignită, ea îl privi încruntată în timp ce porni motorul.

— Întâmplător, sunt o persoană foarte sensibilă, Cullen Dempsey, şi n-aş fi…

— Sigur, de aia ai plecat şi m-ai lăsat cu ochii în soare, fără un bilet măcar.

— Ţi-am explicat motivul, spuse ea cu un aer superior.

— Pe dracu’ mi-ai explicat. Dar o vei face acum.

— Nu mă ameninţa, Cullen Houghson Dempsey.

— Nu te ameninţ şi o ştii prea bine. Şi încetează să

mi te adresezi folosind numele meu întreg, de parcă ai citi o sentinţă.

— Poate că asta şi fac.

CAPITOLUL 8

O săptămână nebună! Cele cinci zile care urmară mutării ei în micuţul apartament de deasupra magazinului nu puteau fi descrise altfel. Cullen se mută la ea, dormind pe canapeaua din prima cameră. După o zi, apartamentul arăta atât de dezordonat, încât era aproape imposibil să mai fie locuit. Haine trântite unele peste altele, aşternuturi nestrânse, hârtii, vase nespălate, ambalaje goale de la diverse cumpărături. Krystal gătea doar pentru ea. El mânca ce-şi cumpăra.

Mirosurile lui picante se combinau cu mirosurile mâncărurilor ei fade. Deşi încercau în permanenţă să facă ordine, apartamentul arăta ca o ladă de gunoi.

— Genul ăsta de mâncare pe care-o mănânci nu-ţi va spori eficienţa la serviciu, îi spuse ea într-o seară, ridicând de jos un ambalaj de carton în care fuseseră cartofi prăjiţi.

— Faptul că ai mereu limba ascuţită nu face decât să-ţi crească aciditatea gastrică, i-o trânti el, smulgându-i cartonul şi bucurându-se în sinea lui când văzu că îi apar pete roşii pe faţă şi pe gât.

— Dacă aş fi ştiut că fumezi, spuse ea ţâfnoasă, nici nu m-aş fi gândit să locuiesc împreună cu tine. *Mincinoaso!* se gândi ea. Ar fi traversat Pacificul înot numai ca să fie împreună cu el.

— Dacă mai stau cu tine, spuse el, îndreptându-se spre baie, va trebui să renunţ la tutun şi să trec la opium.

— Nu am limba ascuţită, şopti ea în spatele uşii închise de la baie. Trebuia să aibă puterea să nu-i mai adune de pe jos hainele aruncate, ce formau o grămadă în mijlocul camerei. Lasă-l să se ocupe singur de asta! El refuzase să împartă dulapul cu ea. Singurul loc unde se

mai putea atârna hainele era cuierul din hol, de pe uşa de la intrare, Câteva dintre cămăşile lui bune, din mătase fină şi bumbac erau atârnate acolo. Locul semăna cu un câmp de bătaie.

Bucătăria arăta cel mai rău. Nu mâncau împreună, pentru că rareori erau acasă la aceleaşi ore. Pe zi ce trecea păreau că se depărtează mai mult unul de altul. Cullen pleca dimineaţa, înainte ca ea să se trezească, iar ea lucra intenţionat în fiecare noapte până târziu… chiar dacă nu era nevoie… şi nu venea acasă decât la mult timp după ce el era în pat.

— Urăsc dezordinea, spuse ea într-o seară, înainte de a pleca. De fapt, voise să spună că ura înstrăinarea lor.

— Şi eu, răspunse Cullen. Voi comanda o ladă mare pentru gunoi la uşă şi vom arunca totul în ea. De fapt, voise să spună: *„Nu-mi pasă cum trăiesc dacă nu mă iubeşti. Dar nu te las să pleci”.*

— Aşa să faci. *Aruncă totul afară*, adăugase ea în gând. *Dar nu pe mine, Cullen. Nu pe mine.* Ura într-adevăr dezordinea, dar ştia ce ura şi mai mult. Ura să accepte cu inima strânsă ziua în care Cullen îi va spune că se mută înapoi la Granger House. Atunci va muri. Avusese suficient timp să cântărească plecarea impulsivă de la locuinţa lui, să se îndoiască de cuvintele lui John Banks, care nu era de fapt avocatul lui Cullen. Dacă ar fi aşteptat şi ar fi vorbit mai întâi cu Cullen, poate că acum nu i-ar mai fi fost atât de greu să înceapă comunicarea cu el. Dacă ar găsi măcar cuvintele cu care să aducă vorba despre acest subiect, poate ar reuşi să depăşească această imposibilitate de a comunica.

În seara următoare nu se îmbrăcă pentru serviciu. Cullen o privi mirat.

— Eşti bolnavă? Ea clătină din cap. Extenuată, era un cuvânt mai potrivit. Şi obosită să se mai ascundă. Hotărâse în acea zi, mai devreme, că era momentul ca ea şi Cullen

să stea de vorbă. Dar cum să înceapă?

— Ştiai că Gadsden şi Violet sosesc aici în câteva zile? întrebă ea, încercând să aducă pe departe vorba despre subiect. El aprobă din cap.

— M-am gândit că pot sta la Granger House.

— Atunci, ar trebui s-o sun pe Violet…

— Am vorbit cu Gadsden, spuse el. Ochii ei se măriră când îi auzi tonul tăios. Ce ochi frumoşi are, se gândi el. Ar fi vrut să le simtă căldura pe tot corpul lui. Simţi cum totul în el se încordează şi trebui să gonească imaginile senzuale care îi apăruseră în minte. Încordarea îi făcu vocea şi mai aspră. E partenerul meu, adăugă el. Vorbesc cu el aproape în fiecare zi.

— Desigur, spuse ea rece.

— Le place Granger House, adăugă el pe un ton mai blând.

— Da. Există apartamente libere?

— Le-am oferit apartamentul nostru.

— Da? Ea îl privi îngrozită. Şi ce-au spus?

— Mulţumesc, spuse el sec. Dacă eşti îngrijorată despre ceea ce ar putea gândi, nu trebuie să fii. Ştiu doar că noi ne-am mutat aici.

— Probabil că se întreabă de ce. El ridică din umeri.

— Şi? Lasă-i să se întrebe. Îşi luă jacheta şi ridică o sprânceană spre ea. Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare?

— Nu. Mă gândeam să pregătesc nişte paste…

— Bine. Plec ca să nu-ţi stau în drum. Îşi îmbrăcă jacheta, îşi luă cheile şi plecă.

— Voiam să spun, zise ea încet, că am suficient pentru două persoane. Merse în bucătăria mică să pregătească, absentă, mâncarea. Singura parte care îi plăcea era zdrobirea usturoiului. Mirosul puternic îi abătea gândurile de la Cullen. El insistase încă de la prima lor întâlnire, ca amândoi să mănânce usturoi, atunci când li se servea, astfel ca unul să nu fie deranjat de mirosul

celuilalt. În mod intenţionat, Krystal puse acum doi căţei de usturoi în loc de unul.

Telefonul sună când ea puse pe foc vasul cu apă pentru pastele făinoase.

— Oh, Violet. Ce bine îmi pare că te aud. De-abia aşteptăm să vă vedem.

Folosindu-se de scuza că tocmai erau la mijlocul cinei, Krystal scurtă conversaţia. Dar Violet era perspicace Simţise imediat tensiunea dintre Krystal şi Cullen. Vor fi derutaţi, apoi vor urma priviri întrebătoare. Krystal se cutremură şi se aplecă peste chiuvetă, fiind sigură că va vomita. Starea de greaţă dispăru totuşi, iar ea se ridică, respirând adânc.

— Ce s-a întâmplat? tresări speriată când îi auzi vocea lui Cullen.

— Nu te-am auzit venind. Ai uitat ceva?

— Nu. S-a întâmplat ceva? Ce? Ea ezită, apoi ridică din umeri.

— Tocmai a sunat Violet. Ea şi Gadsden sosesc în ziua fixată. El se încruntă;

— Ştiam asta. De ce ţi s-a făcut rău?

— Nu mi-era rău. Dar gândul la tensiunea care va fi când ei vor sosi, e suficient ca oricui să i se facă rău. El clătină din cap.

— Nu de asta ţi s-a făcut rău. Ceva m-a determinat să mă întorc. Am ştiut că ceva nu-i în regulă. Eşti gravidă, nu-i aşa?

— Ce? Ea îl privi uimită. Sigur că nu sunt.

— Ba eşti. Şi te ascunzi de mine, iar acum vrei să mă părăseşti. Ce dracu’ se petrece?

— Nimic. Ea fu şocată când el o ridică în braţe şi o strânse la piept.

— Încetează. Dă-mi drumul.

— Niciodată. O strânse mai tare în braţe. Eşti absolut nebună şi nu voi reuşi să te înţeleg niciodată, dar nu te las

să pleci. Vom avea acest copil împreună.

— Nu există niciun copil, îi spuse ea, strângând din dinţi, pentru că îşi simţea corpul gata să cedeze la atingerea lui. Sfârcurile i se întăriră, genunchii i se înmuiară şi respiraţia îi devenise fierbinte.

— Nu contractul prenupţial e cel care ţi-a luat minţile, şopti el în părul ei. Începu să-şi plimbe mâna pe spatele ei, în sus şi-n jos, cu inima bătându-i nebuneşte. Un copil. O fetiţă care să semene cu Krystal, care să aibă ochii ei mari şi verzi, zâmbetul ei dulce şi temperamentul ei aprins.

— E vorba de contract, spuse Krystal, încercând să lupte împotriva senzaţiei de leşin produse de mângâierile lui şi a dorinţei de a-l lua în braţe.

— Nu. Ţi-e frică să faci copilul. Voi fi lângă tine…

— Cullen, nu eu sunt nebună. Tu eşti. El se depărta pentru o clipă.

— Nu. N-ai face atâta tărăboi pentru ceva ce tu ai propus de la început şi care e atât de lipsit de importanţă pentru amândoi. Dădu la o parte şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă. Ea îl privi fix, în timp ce sensul cuvintelor lui îi devenea din ce în ce mai clar. Era lipsit de importanţă! El o spusese. Simţi o bucurie enormă, dar imediat fu cuprinsă de vinovăţie şi regret.

— Nu voi avea un copil, Cullen, spuse ea încet. Şi cred că am greşit că n-am stat de vorbă. El făcu un pas înapoi, iar ea se simţi imediat părăsită. Avem un gol în comunicare cât Marele Canion, adăugă ea, încercând să gândească. El nu zâmbi.

— Explică-mi, spuse el încordat. Ea dădu din cap.

— Când ţi-am propus contractul prenupţial, am… am crezut că nu vei fi de acord cu el…

— Tu l-ai vrut.

— Ştiu, ştiu. Îşi întoarse privirea de la el. Am crezut

că sunt legată de… trecutul meu.

— Nu ai un trecut, spuse el brusc. Ea privi peste umăr, încercând să zâmbească.

— Toţi avem un trecut. Şi… am crezut că pot să-l dau pe-al meu uitării, să nu mă mai poată face să sufăr. Dar m-am înşelat. Încă mă mai face. Şi de-a lungul anilor care vor veni, întotdeauna va exista cineva care va spune ceva, care va aduce vorba despre el, direct sau prin aluzii răutăcioase. Nu sunt sigură că pot face faţă acestui lucru. Cineva îşi va aminti…

— Ce să-şi amintească? N-ai făcut nimic. Nu eşti răspunzătoare pentru greşelile tatălui tău. Nu eşti răspunzătoare că el te-a compromis, pe tine şi pe Violet, lăsându-i pe unii să creadă că tu faci parte din afacerile lui murdare. E vina lui, nu a ta. Cullen se încruntă, convins că ea nu fusese pe deplin sinceră cu el.

Krystal, uită-te la mine, continuă el. Nu te voi lăsa să mă învinuieşti pe mine pentru ce-a făcut tatăl tău. Asta n-are nimic de-a face cu cine suntem sau cu ce avem noi doi. Indiferent ce contract semnăm, nu înseamnă că ne vom trăi vieţile după el. Dacă relaţia noastră merge sau nu, asta depinde de ceea ce spunem, ce facem şi ce simţim amândoi. Şi nu te voi lăsa să pleci până nu voi şti că asta vrei cu adevărat. Tăcere.

— Spune-mi ce gândeşti, spuse el încet. Obosită, stoarsă, ea ridică privirea spre el.

— În clipa de faţă nu ştiu ce gândesc, spuse ea, ridicând neajutorată din umeri. Am senzaţia că nu sunt în stare să-mi fac ordine în gânduri. El o prinse de braţe.

— Atunci, nu-ţi face. Vom aştepta până după plecarea lui Violet şi Gadsden, apoi vom lua totul, bucăţică cu bucăţică şi vom vedea ce nu merge. Ne-am înţeles?

Uşurată că nu va fi obligată să înfrunte situaţia până atunci, ea aprobă din cap.

— Bine. Nu facem nimic până ce Violet şi Gadsden nu

se întorc la San Francisco.

— Şi vom locui aici, iar lor le vom lăsa apartamentul de la Granger House… pentru moment. Cullen se acuză în gând, pentru că nu-i intuise mai devreme vulnerabilitatea. La naiba, ea fugise doar de acolo, nu-i aşa? Şi fusese nevinovată.

Nimeni nu ştia asta mai bine ca ea. Dar chiar şi aşa, ea continuase să se acuze, fiind sigură că nimeni n-o va crede. Fugise, în loc să-i înfrunte pe ceilalţi. Exact aşa cum încercase să fugă acum de el. Iar acest lucru urma să se sfârşească. Îi zâmbi slab.

— Aşa strâmt cum este, vom rămâne aici.

— Bine. Se aplecă şi-o sărută pe vârful nasului, încă nu ştii, doamnă, adăugă el, dar vei scăpa de toate fricile tale pentru totdeauna.

În dimineaţa următoare, cu două zile înaintea recepţiei pentru colectare de fonduri, Krystal se trezise devreme, dar Cullen plecase deja. Se simţi cuprinsă de dezamăgire şi frustrare. Nu se mai culcaseră împreună de când ea plecase de la Granger House. În cele şase săptămâni cât stătuse acolo, nu trecuse o zi fără să facă dragoste. Acest lucru devenise ceva esenţial. Acum, era suficient ca el să apară în faţa ei şi simţea cum sângele începe să-i clocotească. Dorinţa era aproape vizibilă. Dar dat fiind relaţia lor atât de instabilă, cum putea ea să-i comunice uriaşa nevoie de el? Cullen dragă, te superi dacă sar pe tine? Sună minunat!

Enervată pe sine, ieşi din apartament şi merse jos, în birou. Din fericire, fu imediat absorbită de munca ei. Lucră timp de o oră pentru a aduce contabilitatea la zi.

Notă câteva instrucţiuni pentru noaptea care urma, făcu ordine pe birou şi plecă.

Porni cu camioneta, fără să aibă o ţintă anume. Nu departe de Granger House era o străduţă cu magazine

mici, intime, cu mărfuri de bună calitate şi preţuri destul de ridicate. Îşi urmă impulsul şi conduse spre acea direcţie; opri şi începu să hoinărească prin zonă. Un magazin avea o firmă care sărea în ochi, scrisă cu caractere aurii, pe fond negru: MOKI-HANA. Krystal deschise uşa şi intră înăuntru, fiind de îndată copleşită de articolele în stil Hawaian. O femeie brunetă apăru de după o perdea ce dădea în spatele magazinului, zâmbindu-i larg.

— Ezitaţi, domnişoară. Dar nu trebuie. Veţi fi uimită de numărul mare de pe continent cărora le place stilul şi materialele de pe insule. Krystal dădu din cap.

— Totuşi, nu este ceea ce caut. Vru să se întoarcă şi să plece. N-ar fi trebuit să intru…

— Sigur că trebuia să intraţi. Femeia veni spre ea, apucând-o de braţ şi strângând-o uşor. Veniţi în spate şi daţi-mi voie să vă arăt câteva lucruri. Poate găsiţi ceva.

Camera din spate era enormă. Krystal rămase uimită. Se aşteptase să vadă doar grămezi de haine din insule. Dar văzu cabine de probă spaţioase, cu cliente care probau. În afară de asta se mai aflau şi câteva maşini de cusut la care se lucra intens. Ajutoarele cărau maldăre de haine frumoase şi scumpe. Krystal privi spre însoţitoarea ei.

— O activitate intensă, murmură ea.

— Da. Eu sunt Muki-hana. Când am venit prima oară de pe insule am avut de gând să mă rezum doar la materialele şi stilul ţinutului meu natal. Dar curiozitatea şi dorinţa de a deveni un mare designer m-au făcut să merg mai departe. Am dobândit în timp o clientelă serioasă şi loială.

Şi nu-i jefuiesc, să ştiţi, încheie ea mândră, făcând-o pe Krystal să zâmbească.

— Nici eu, spuse Krystal, şi-i explică femeii despre afacerea ei. Şi, vedeţi, am vrut…

Am nevoie de o rochie frumoasă, iar garderoba mea e destul de săracă.

— Spuneţi-mi doar o cifră orientativă, spuse Moki-hana, cu accentul ei melodios, Hawaian. Krystal îi spuse şi primi un rânjet din partea desenatoarei.

— Prea mică, spuse ea, strâmbându-se.

— Deloc, spuse Moki-hana. Mă voi ocupa chiar eu de dumneavoastră. Veniţi după mine. Krystal merse cu grijă printre personalul ocupat şi munţii de materiale, apoi se opri când fu condusă într-o cameră mare de probă. Toţi pereţii, inclusiv plafonul erau acoperiţi de oglinzi. Nu durează decât un minut. Krystal dădu din cap şi se aşeză pe scaunul de la bar, simţindu-se din ce în ce mai stânjenită.

Când Moki-hana năvăli în cameră, Krystal îşi uită stânjeneala. Femeia ducea pe braţe un maldăr de haine.

— Nu toate sunt gata, spuse Moki-hana, gâfâind sub greutatea care o căra. Oftând uşurată, depuse hainele pe o masă, apoi îşi îndreptă spatele, ştergându-şi transpiraţia de deasupra buzei superioare cu degetul arătător. Dar unele s-ar putea să fie măsura dumneavoastră. Le puteţi proba. Dacă vă place ceva, puteţi comanda.

— N-am un buget foarte mare pentru îmbrăcăminte, spuse Krystal.

— Nu vă faceţi griji. Aveţi o afacere. Veţi sta de vorbă cu oamenii. Ăsta-i cel mai bun mod de a-mi face reclamă. Ora următoare trecu într-un vârtej de haine şi materiale, exclamaţii, îmbrăcat şi dezbrăcat diverse toalete. Când în cele din urmă termină, Krystal se sprijini de masa din apropiere, transpirată, bucuroasă şi deprimată în acelaşi timp de alegerile făcute. Cheltuise mult prea mult, intrase în banii ei puşi deoparte, dar se simţea liberă şi sălbatică.

— Sper că nu voi avea insomnii din cauza asta, Moki.

— Nu vei avea, nu vei avea, îi spuse Moki, înapoindu-i cartea de credit.

Încărcată de pachete şi luând adresa unui magazin de pantofi, plecă din magazinul Moki-hana şi se urcă în

camionetă…

În interiorul ei începu să se dea o luptă dacă să se oprească sau nu la magazinul de încălţăminte, dar în cele din urmă cedă.

— Nu ai nimic ca să încalţi la aceste haine, bombăni ea pentru sine.

Un bărbat ce mătura trotuarul din faţa unui mic magazin de încălţăminte o privi.

— Doriţi ceva, doamnă?

— Nu, spuse Krystal, zâmbind slab. Mă certam cu mine însămi. Fac asta adeseori. Şi mama făcea la fel.

— I-hi. O familie de nebuni.

Bărbatul ridică din umeri şi îşi văzu mai departe de măturat.

— Nu cunoşti nici jumătate din ea, bombăni Krystal, ocolindu-l şi intrând în magazin. Un bărbat în vârstă stătea în spatele magazinului, lucrând la un pantof.

Avea o expresie ce părea veşnic încruntată.

— Vorbeşte, i se adresă el lui Krystal. Lumea e ocupată, ştii doar.

— Pantofi. Tuşi pentru a-şi drege vocea. Pantofi, repetă ea.

— Am. Ce mărime, ce culoare, ce stil? întrebă el irascibil, apoi îi făcu semn cu capul. Pe aici. Dintr-odată, Krystal simţi că trebuie să lupte pentru a-şi stăpâni hohotul de râs ce ameninţa să izbucnească din interiorul ei. Fusese o dimineaţă nebună! în plimbarea ei întâlnise oameni foarte interesanţi. Şi, fără să ştie, ei îi schimbaseră dispoziţia atât de proastă din ultimele zile.

Maşina lui Cullen se afla în faţa clădirii când ajunse acasă. Înainte de a încerca să deschidă portiera, aceasta îi fu smulsă din mână. Privi în jos şi-l văzu pe Cullen care o privea încruntat. Zâmbetul îi dispăru instantaneu de pe faţă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Dacă s-a întâmplat? Drace, da, s-a întâmplat ceva. Unde ai fost? Am sunat toată ziua.

— Abia a trecut de prânz.

— Atunci, toată dimineaţa. Unde dracu’ ai fost?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Voiam să vorbesc cu tine. Se întinse, o ridică din camionetă şi o puse jos.

O frică iraţională o cuprinse.

— Eşti sigur că nu s-a întâmplat nimic? Cullen o trase în braţele lui.

— Nimic. Sincer. Doar că n-am reuşit să te găsesc. N-am putut lucra, neştiind unde eşti, aşa că am venit acasă. Îşi lipi gura de părul ei. Aş vrea să laşi un mesaj mai clar pe robotul telefonic când mai faci aşa ceva. Sentimentul de uşurare care-o cuprinse o făcu să-şi pună mâinile după gâtul lui.

— N-am vrut să te sperii. Am fost la cumpărături.

— Ce? Tu nu te duci niciodată la cumpărături. Zâmbetul lui strâmb făcu să i se strângă inima.

— Ei bine, am fost de data asta. Îi atinse uşor obrazul. El clătină din cap.

— Ce dracu’ mă interesează, atâta timp cât eşti teafără. Făcură câţiva paşi împreună, fără să simtă aerul rece şi umed. El o trase mai aproape şi ea nu se opuse.

— Hai înăuntru, şopti el. Am cumpărat iaurt şi nişte felii subţiri de şuncă.

Vânzătorul mi-a spus că nepotul lui numeşte această cură „Stil westfalian”.

— Pâine de secară şi sos de ridichi, spuse Krystal. Ştia că obrajii îi erau îmbujoraţi. Era atât de excitant, aproape de nesuportat, să fie împreună cu el, să stea de vorbă, să râdă. Îi lipsiseră atât de mult aceste lucruri, încât toată fiinţa o durea. Mă duc să-mi iau lucrurile, şopti ea. Cullen i-o luă înainte şi scoase pachetele din maşină.

— Arată-mi ce ţi-ai cumpărat în timp ce mâncăm. Se

întoarse şi se aplecă s-o sărute, plăcându-i felul în care roşise.

— Mi-am cumpărat multe, mărturisi ea. Dar a fost distractiv…

— Vei îmbrăca ceva nou la recepţia dată pentru colectarea de fonduri?

— Da.

— De-abia aştept să văd. Ea se răsuci, îndreptându-se spre treptele ce duceau la apartament. Voia să-i facă plăcere, voia să depăşească bariera ridicată între ei. Voia să se întoarcă spre el şi să-i spună că-l iubeşte, că vrea să fie cu el, aproape de el, iubindu-l. În schimb, îi spuse că-i place şunca.

— Întotdeauna ţi-e foame, spuse Cullen, dar niciodată nu te îngraşi. O iubea aşa cum era, se gândi el. Iar mersul în spatele ei, în timp ce urca scara era o încântare.

Legănatul corpului ei subţire, făcea ca dorinţa din interiorul lui să atingă dimensiuni nebănuite.

— Şi ţie îţi este întotdeauna foame, spuse ea chicotind, apoi alergă înainte şi deschise uşa apartamentului. El trecu pe lângă ea, ducând pachetele.

— Poate ai putea rezolva tu asta pentru mine. Obrajii ei se înroşiră puternic.

— N-am avea timp. Trebuie să te întorci la serviciu.

— Încearcă să mă convingi să-mi iau după-amiaza liberă, spuse el răguşit, aşezând pachetele pe măsuţa din living şi întorcându-se spre ea.

Respirând întretăiat, tremurând din tot corpul, ea se forţă să zâmbească.

— Poate c-o voi face.

— Fă-o.

— Mai bine am mânca, spuse ea repede. Altfel căţelul ar putea mânca şunca. De ce spusese un lucru prostesc? El o mângâie cu un deget pe obraz.

— N-avem căţel.

— Întotdeauna mi-am dorit unul. E o prostie, nu?

— Ai trăit la o fermă din Pennsylvania, nu-i aşa? Ea oftă adânc şi se răsuci pe jumătate cu faţa de la el.

— Da. Dar după moartea mamei am petrecut mulţi ani călătorind cu tata. Nu era loc sau timp pentru un animal în viaţa noastră nomadă. Zâmbi trist. Dar nu m-a deranjat, adăugă ea. El văzu şi simţi ce se ascundea în spatele acestui zâmbet. Îl înfurie când se gândi cum o dezrădăcinase tatăl ei, pentru ca apoi s-o neglijeze când avea mai multă nevoie de siguranţă şi de fericire. Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei, aplecându-se spre ea.

— Ar trebui să mâncăm, murmură ea, cu ochii închişi.

— Aşa e. El urmări emoţiile zugrăvite pe faţa ei, remarcând vulnerabilitatea… şi dorinţa. Încetul cu încetul, se apropiau tot mai mult unul de altul.

Mâncară iaurt, şuncă pe pâine de secară cu sos de ridichi în oţet. Cidrul pe care-l băură li se păru un adevărat nectar.

— De ce are un gust atât de bun? îl întrebă ea pe Cullen. El o privi, apoi izbucni în râs. Ce-i atât de amuzant?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Minţile simple gândesc la fel?

— Minţile mari, dragostea mea, minţile mari. Nu se va întoarce la serviciu decât dacă ea îi va spune să plece, hotărî el. Bun cidru, spuse Cullen.

— Sunt bune merele din Washington, spuse ea.

— Ce avem la desert? El îşi puse coatele amândouă pe masă şi se aplecă, privind sugestiv. Când o văzu roşind, rânji. Văd că-mi citeşti gândurile.

— Oricine ţi le-ar citi. Râsul ei era ezitant, mâinile îi tremurau. Îl dorea cu o foame pe care n-o putea nega. Fără să se gândească, întinse mâna spre el.

El o cuprinse cu ambele mâini, fără să-şi desprindă ochii de ai ei.

— Eşti foarte frumoasă. Îi sărută palma.

— Şi încă n-ai văzut nimic, spuse ea, cu vocea tremurându-i, în ciuda încercării de a glumi. Aşteaptă până mă vei vedea în noile achiziţii.

— De-abia aştept. Între ei se lăsă tăcerea, iar mrejele erau transmise prin intermediul ochilor. Se ridicară în acelaşi timp, de parcă cineva le dăduse un semnal neauzit. Se aplecară şi buzele li se întâlniră.

Inima lui Cullen bătea nebuneşte. O explozie de senzaţii îi străbătu corpul, făcându-l să-şi apese cu putere gura de a ei, nerăbdător să-i simtă gustul.

Uimită de puterea acestui sărut, Krystal închise ochii, în timp ce-şi lipi corpul de al lui, tremurând de dorinţă. Ştia ce efect avea asupra ei dragostea lui Cullen.

Faptul că putuse uita această forţă, atât de puternică, o lăsă acum fără răsuflare.

Cum de trăise fără el atât de multe zile? Ere aerul pe care-l respira. El îi lăsă gura şi începu s-o sărute de-a lungul gâtului!

— Cullen! strigă ea, în timp ce era străbătută de valuri de căldură.

— Krystal! Iubito, eu… Telefonul sună, întrerupând liniştea minunată.

— Nu răspunde, spuse Cullen răguşit, lipind-o mai tare de el. Ascultară amândoi robotul telefonic declanşându-se. Mai întâi auziră mesajul lui Krystal, apoi cel care sunase.

— Cullen! Gadsden la telefon. Trebuie să vii aici! Harold de pe *Mary Bee* a fost lovit de un vas comercial încărcat. Vasul e pe cale să se scufunde. Am chemat elicopterele, dar au nevoie… Cullen ridică receptorul.

— Am plecat. Făcu o grimasă spre Krystal, apoi ieşi în goană din apartament.

Krystal îşi lăsă capul în mâini, încercând cu disperare să-şi stăpânească emoţiile zbuciumate.

CAPITOLUL 9

În următoarele două zile, Cullen veni foarte rar acasă. Intimitatea, care începuse să se creeze între ei, se pierdu datorită avalanşei treburilor de serviciu.

Gadsen şi Violet sosiră în ziua recepţiei pentru colectare de fonduri, târziu după-amiaza. Cullen îi spusese lui Krystal că recepţia va cuprinde o cină, discursuri, dans şi… Krystal oftă şi începu să se pregătească pentru recepţie. Cum fuseseră la un pas să se împace, ea căută să găsească timp pentru el. Dar criza de la serviciu nu era încă rezolvată. El muncise zi şi noapte, iar când sosea acasă era numai pentru a dormi. Cel puţin vor fi împreună în această seară, dar vor fi şi alţi oameni în jur… Cheia lui! Venise acasă. Ieşi din dormitor cu halatul peste una din noile toalete pe care era nerăbdătoare să i-o vadă Cullen.

— Bună, spuse ea. El zâmbi, punând jos o cuşcă mică.

— Bună. Vino să-i urezi bun-venit noului nostru tovarăş. Deschise cuşca, zâmbind larg când îi văzu expresia de uimire. Căutând cu mâna înăuntru, scoase un căţeluş pufos, ca o minge, care schelălăia. Fă cunoştinţă cu Maggie O'Dea. Lup irlandez cu un arbore genealogic regal, mai vechi decât oricare dintre cunoştinţele tale, şi cu nişte părinţi extrem de reuşiţi, din câte mi s-a spus. Krystal rămase privind uimită creatura cu picioare lungi, care porni nesigură prin cameră.

— Maggie O'Dea. E frumoasă. Aplecându-se, întinse mâna spre căţel. Maggie o muşcă imediat de degete. Au! exclamă ea. Ai dinţi ascuţiţi, Maggie O. Krystal râse, pocnind din palme. E frumoasă, adăugă ea. Cullen luă căţeluşul şi-l duse în bucătărie.

— Nu e încă învăţată, aşa că va trebui să acoperim podeaua cu ziare.

— Oh! Poate folosim paie sau rumeguş. Ce zici? Cullen dădu din umeri.

— Nu ştiu. Cred că trebuie s-o învăţăm cât se poate

de curând. Arătă cu capul spre servietă. Am luat şi o carte despre creşterea câinilor. Ne va fi de ajutor.

— Unde-ai găsit-o? Simţindu-se deodată copleşită de bucurie, se lăsă în genunchi, şifonându-şi halatul. E cu adevărat a noastră? El se răsuci când îi auzi vocea neîncrezătoare. Aştepta tensionată răspunsul lui.

— E a ta, Krystal. Cadoul meu pentru tine. O văzu cum se luptă cu valul de emoţii ce-o năpădise, de parcă erau prea puternice pentru a le putea ţine piept. Îl mişca să vadă cât de mult însemna pentru ea să aibă un căţeluş, care va face tot felul de acte antisociale în apartament.

— Unul dintre bărbaţi a primit-o la un schimb făcut cu unul dintre pescari. Soţia lui a făcut o criză, aşa că el căuta pe cineva cui s-o vândă. Am cumpărat-o eu. Are acte. Iar Lem mi-a spus că a văzut poze cu părinţii ei şi că erau nişte câini frumoşi. Se încruntă uşor. Am uitat să-l întreb cât se face de mare la maturitate.

Eu am avut întotdeauna corcituri când eram copil, aşa că nu mă pricep la câinii de rasă. Dar îmi închipui că e un câine de mărime obişnuită. Nu foarte mare, nu foarte mic. Oricum, e a ta.

— E foarte frumoasă. Un lup irlandez. Cred că am auzit de această rasă.

— Lem spune că e una dintre cele mai vechi rase cunoscute de om şi că erau folosiţi la vânătoare. Cullen se strâmbă când Maggie O'Dea începu să mototolească ziarele întinse pe jos. Vor urma, cred, câteva momente destul de neplăcute cu ea, adăugă el.

— Voi curăţa eu, spuse Krystal repede, temându-se că s-ar putea răzgândi şi va duce căţelul înapoi. Nu mă deranjează. El îi zâmbi.

— Îţi place, şi asta e bine. Şi mie îmi place. Dar trebuie să te pregăteşti pentru recepţie. Curăţ eu. Ea privi spre ceas.

— Ai face bine să te pregăteşti. Trebuie să ne

întâlnim cu Gadsden şi cu Violet peste aproximativ patruzeci de minute. Cullen curăţă repede, apoi se îndreptă grăbit spre baie. Krystal fu bucuroasă să rămână în bucătărie cu Maggie O'Dea.

Cullen îi dăduse căţeluşului un ciorap vechi de care trăgea acum furios, mârâind din când în când. Krystal era fermecată de curiozitatea nesfârşită a căţelului.

Scoase cartea despre câini din servieta lui Cullen şi o răsfoi până ce ajunse la capitolul destinat rasei respective.

— Sfinte Doamne, murmură ea, începând să citească. Cerule! Dumnezeule!

Citi până la capăt, apoi închise cartea şi o privi pe Maggie O'Dea. Cei mai răi câini din lume. Era ridicol. Părea atât de mică.

— Cu siguranţă că nu vei creşte atât de mare, îi spuse ea căţeluşului. Eşti atât de mică. Cei care au scris cartea trebuie să se fi înşelat. Ridică în sus căţelul şi râse.

Oricum, nu contează, spuse ea. Rămâi aici. Gândindu-se că poate citise greşit statisticile privind această rasă sau că poate Cullen se înşelase asupra rasei, nu se mai gândi şi merse în dormitor pentru a termina să se îmbrace.

Cullen se îmbrăcă în baie. Când ieşi afară o găsi pe Krystal în living, aşteptându-l.

— Dumnezeule, spuse el, oprindu-se pentru a-şi face nod la cravată. Arăţi minunat.

Era îmbrăcată în negru, culoare la care el nu se aşteptase s-o vadă îmbrăcată, dar care îi venea uimitor, făcând-o să pară sofisticată şi elegantă. Partea de sus a rochiei avea câteva aplicaţii strălucitoare. Ciorapii negri şi pantofii cu tocuri înalte se potriveau perfect cu toaleta.

— Ai stil şi eşti frumoasă. Iar eu te iubesc. Numai când o văzu cu gura deschisă, el realiză că vorbise cu voce tare. Ea se legănă de pe un picior pe altul, fără să-şi ia privirea de la el.

— Acum, am spus-o, şopti el răguşit şi n-am de gând să retrag.

— Nu retrage, zise ea, întinzând mâinile spre el. El lăsă capetele cravatei desfăcute şi veni spre ea.

— Mrrr. Urletul de disperare îi făcu pe amândoi să se întoarcă şi să meargă grăbiţi la bucătărie. Căţeluşul reuşise să-şi prindă capul într-unul din sertarele întredeschise şi acum schelălăia şi mârâia de furie şi de frică.

Cullen îi eliberă capul şi se întoarse spre Krystal.

— Avea perfectă dreptate. Se încruntă. Dar m-am săturat să tot fim întrerupţi. Ridică căţeluşul şi-l puse din nou în cuşca mobilă, împreună cu o farfurie cu apă şi ceva mâncare. Apoi se ridică şi se întoarse spre Krystal. Nu vom mai fi, spuse el. Vreau să-ţi spun că te iubesc. Şi că vreau să mă căsătoresc cu tine, nu doar să trăiesc cu tine. Dacă ne mai certăm, vom rezolva pe loc orice controversă. Nu vreau să mă mai despart de tine decât dacă îmi vei spune tu să plec.

— Nu-ţi voi spune. Tremurând din tot corpul, veni în braţele lui. Oh, Cullen, am fost atât de proastă. Te iubesc, te iubesc cu adevărat, dar am făcut ca incertitudinile mele să stea în calea dragostei noastre.

— Uită-te la mine, iubito. Privi în jos spre ochii ei umezi. Căsătoreşte-te cu mine imediat şi vom locui unde vrei tu.

— Cred că ar trebui să ne gândim la o fermă. Maggie O'Dea are nevoie de aşa ceva. Când el se încruntă privind-o întrebător, ea îl trase spre ea, îşi lipi gura de a lui şi nu-l mai lăsă să vorbească. Se sărutară înfometaţi, de parcă era ceea ce le trebuia pentru a putea supravieţui. În cele din urmă Cullen îşi desprinse gura de a ei.

— Voi transmite părerile noastre de rău pentru că nu putem veni, spuse el răguşit.

Krystal râse.

— Nu se poate. Îl mângâie cu mâna pe obraz. Dar vom avea timp mai târziu. Privi în ochii lui. Te iubesc şi te doresc în viaţa mea. Nu voi mai face greşeala să fug din nou. Rămân cu tine.

— M-ai făcut un om fericit. Şi poţi fugi oricând doreşti… atâta timp cât mă iei şi pe mine cu tine.

— Promit!

— La naiba, Krystal, vreau să rămânem acasă.

— Ştiu, spuse ea foarte serioasă. Dar trebuie să mergem.

Aruncară o privire plină de dorinţă apartamentului, de parcă plecau din Paradis.

— Nu va fi o seară foarte lungă, anunţă Cullen. Ieşiră din apartament, ţinându-se de mână.

— Îmi place căţeluşul meu, spuse ea, alintându-se în timp ce străbăteau cu maşina oraşul.

— Când vom fi căsătoriţi îţi voi dărui multe lucruri. Vreau să fac asta.

— Vino doar acasă, la mine. E tot ce-mi doresc.

— Nu-ţi face griji, voi veni. Krystal se simţea în culmea fericirii. Viaţa ei nu era terminată. Începea o viaţă nouă împreună cu Cullen. Fericirea purta numele lui Cullen.

— Eşti foarte frumoasă, Krystal. Îţi vei păstra numele după ce ne căsătorim?

Ea clipi de mai multe ori la această întrebare neaşteptată.

— Aş dori să port numele tău, exceptând afacerile. Zâmbi când îl văzu rânjind. Şi ne putem muta înapoi la Granger House.

— Cum vrei tu, spuse el. De bucurie, mâinile îi tremurau pe volan. Nu ştiu cum am ajuns în punctul ăsta, doamnă, dar nu voi lăsa să ne scape.

— Nici eu. Întinzându-se, îi trase cu degetul conturul urechii. Şi nu-ţi voi da drumul niciodată să pleci. O uşurare

minunată o cuprinse când el întoarse capul şi-i luă degetul în gură.

— Eşti liberă să mă legi cu cătuşe de tine, spuse el. Îmi voi muta biroul la biroul tău.

— De-abia aştept să ne întoarcem acasă diseară, Cullen. Sunt nerăbdătoare să-ţi arăt cât de hotărâtă sunt să te păstrez. Când îl auzi gemând, chicoti veselă.

— La naiba, aş fi vrut să nu trebuiască să mergem la această recepţie.

— Şi eu. Îl sărută pe ureche, apoi zâmbi visătoare. Sunt fericită. Aş vrea să fi avut bunul-simţ să vorbesc cu tine după vizita făcută lui Banks.

El îi atinse uşor coapsa, înainte de a pune mâna pe schimbătorul de viteze.

— Şi eu, spuse el încordat. Nu ţi-am spus că am fost să discut cu el. Din cele ce mi-ai spus am dedus că încerca să-i fure clienţii tatălui său de luni de zile.

Şi, dacă n-ar fi fost tatăl lui, l-aş fi pocnit chiar acolo, în mijlocul biroului, pe nemernic. Krystal ridică din umeri.

— Pot da vina pe el, desigur. Dar adevărata vină e a mea. Cred că eram atât de nesigură de dragostea noastră, încât cea mai mică îndoială m-a făcut s-o iau la goană. Acum nu mai simt aşa. Voi lupta ca să te păstrez, Cullen Dempsey.

— Bun. Şi eu la fel. O privi încruntat, în timp ce intra cu maşina în garaj. Nu uita, îi aminti el. E o seară scurtă.

— Nu-ţi face griji. Am de gând să te trag afară de păr dacă va fi cazul.

EPILOG

Krystal Dempsey deschise ochii şi privi drept spre faţa îngrijorată a soţului ei.

— Mă simt bine.

— Da, spuse Cullen răguşit. O sărută pe obraz, apoi pe gură, zăbovind un pic mai mult. Un băiat, adăugă el.

Avem un băiat.

— Ştiu. Eram acolo, spuse Krystal râzând, apoi căscă cu gura până la urechi. Înainte de a naşte mă simţeam ca un elefant. Ar fi trebuit să ştiu că fiul tău se va opune naşterii. Îi place confortul exact ca ţie. Perioada, de mai mult de un an scursă de la căsătoria lor, fusese pentru Krystal o adevărată lecţie de fericire. Călătorise împreună cu soţul ei, îl însoţise pe vasele lui de pescuit, cumpărase împreună cu el o fermă pe care o făcuseră reşedinţa lor permanentă. Şi râse… fusese permanent veselă şi bine dispusă.

— Nu glumi în legătură cu naşterea, bombăni Cullen. Am fost atât de speriat. Se încruntă spre ea, apoi o sărută pe sprânceană, pe nas, pe buze. Ai avut o naştere a naibii de grea, adăugă el.

— Bine că am avut o condiţie fizică bună. Toată munca de la fermă a meritat.

— A fost prea mult pentru tine. Un copil mi se pare suficient.

— Oh, nu, ai spus că ar trebui să avem o duzină. Krystal se simţea epuizată, dar fericită şi mulţumită. Ştiuse cât de îngrijorat fusese el, cât de speriat. Nu plecase nicio clipă de lângă ea, ajutând-o în toate fazele dificile ale travaliului, susţinând-o, dându-i putere. Acum se strâmbă spre ea.

— În niciun caz. Hai să avem grijă de Cullen Gadsden înainte de a ne gândi la alţi copii. Se încruntă şi adăugă: Ar fi trebuit să locuim la Granger House. Aşa n-am fi avut atât de mers până la spital.

— N-am stat la Granger House din cauza „mixtei” noastre Maggie O’Deaşi a celor aproape şaizeci de kilograme ale ei. E prea mare pentru a o ţine în oraş. Krystal îi atinse obrazul, zâmbind cu drag către soţul ei, care-i adusese atât de mult în viaţă. Nu numai ajutorul acordat firmei ei în ultimele luni ale sarcinii. O înconjurase

cu dragoste, atenţie şi bună dispoziţie, încât ea cunoscuse mai multă fericire decât cunoscuse vreodată că există.

Căsătoria cu Cullen fusese mult mai mult decât se aşteptase ea. Îşi uniseră inimile, minţile şi corpurile, împărţind unul cu altul, fiecare nouă experienţă.

Cullen îi arătase clar că viaţa împreună cu ea era tot ce-şi dorea.

Ea încercase să-i arate acelaşi lucru, iar dragostea pentru el crescuse cu fiecare zi.

— Te iubesc, Cullen, îi spuse ea acum, aşa cum făcuse în fiecare zi de când se căsătoriseră. El zâmbi.

— Şi eu, doamnă. A fost minunat. Iar acum avem un fiu. Îşi pocni palmele. Violet şi Gadsden aşteaptă la Granger House să afle vestea cea mare. Va trebui să-i sun.

Sunt foarte emoţionaţi. Krystal dădu din cap, căscând din nou.

— Ştiu. De când s-au căsătorit au devenit părinţii noştri, nu-i aşa? Uneori uit că nu sunt cu adevărat. Zâmbi somnoroasă. Fiul nostru va fi foarte răsfăţat, cred, adăugă ea.

— De ce nu? E adorabil, la fel ca mama lui.

— Şi ca tatăl lui. Se întinse pentru a-şi pune mâinile după gâtul lui. El se aplecă s-o sărute.

— Viaţa e frumoasă împreună cu tine, nevastă. M-ai făcut atât de fericit... chiar dacă m-ai speriat al naibii de tare în ultimele douăzeci şi patru de ore. Faţa îi fu din nou marcată de îngrijorare. Să nu mă părăseşti, Krystal, adăugă el. Am nevoie de tine. O sărută din nou.

— Şi eu am nevoie de tine, întotdeauna, spuse ea, răspunzându-i la sărut.

Apoi, amândoi în acelaşi timp, se întoarseră şi priviră mica fiinţă ce dormea pe burtă în pătuţul de spital.

— N-am crezut niciodată că viaţa poate fi atât de plină, murmură Cullen.

— Nici eu. Nu voi mai fugi niciodată de viaţă. Sunt

prea multe motive pentru care merită să trăieşti. Am învăţat asta… cu greu. Îl sărută din nou. Nu vreau să spun că n-a fost minunat să vin la Seattle… şi să te cunosc pe tine. A fost.

— Da. Nu-şi putea lua privirea de la ea. Maternitatea te-a făcut şi mai frumoasă.

— Mulţumesc.

— Sărută-mă şi iubeşte-mă, Krystal Dempsey.

— Te iubesc şi te voi iubi mereu. Tu mi-ai dat viaţă.

SFÂRȘIT